KUN. J. MARCINKUS

MES ALKSTAME DIEVO

VISŲ METŲ PAMOKSLĖLIAI
MOKSLEIVIJAI IR JAUNUOMENEI

KAUNAS ✻ PAVASARIS

Skaitmenino
Katalikų
Biblioteka
katbib.lt

MES ALKSTAME DIEVO

SPAUSDINO

M. Adomavičiaus sp.

Kaunas, Laisvės Al. 14 nr., telef. 2-42-09.

IŠLEIDO

„Pavasaris", Kaunas,

Rotušės a., 3 nr., tel. 2-71-33.

TIRAŽAS

1000 egz.

KUN. J. MARCINKUS

MES ALKSTAME DIEVO

II LAIDA

VISŲ METŲ PAMOKSLĖLIAI MOKSLEIVIJAI IR JAUNUOMENEI

„PAVASARIS'

Nihil obstat

Dr. J. Liasauskis

Censor

Nr. 598. —

Imprimatur.

Datum Kaunas, die 3 mensis

aprilis 1937 an.

Vicarius Generalis v. s.

J. Byla

ĮŽANGOS ŽODIS.

Kapelionaujant Šiaulių V. Mergaičių Gimnazijoje ir Mokytojų Seminarijoje, tekdavo moksleivėms - iams sakyti pamokslėlių. Norėdamas, kad sakomi pamokslėliai būtų įvairesni, nenuobodūs ir naujesni savo forma, semdavau žinių iš naujai pagarsėjusių pamokslininkų bei jaunuomenės sociologų: Dr. Nikolau Gengler: Heilige Saat 1932; Dr. Tihamer Toht: Christus und die Probleme unserer Zeit 1933; to paties autoriaus: Der grosse Gott, Predigten 1933 ir Kristus ir jaunimas 1933; Michael Pfiegler: An junge Menschen 1934; Emil Fiedler: defenzyva ar ofenzyva 1931; R. Maeder: Katalikas esu 1932; Fr. Foersteris: Kristaus ir žmogaus gyvenimas 1931; Kun. A. Liepinis: Kitų pėdomis 1933 ir kitais pamokslininkais bei rašytojais.

Taip kiekvienu atveju rašant pamokslėlį ir susidarė moksleivijai bei jaunuomenei pamokslėlių visiems metams. Kadangi šios rūšies pamokslų literatūros iš viso neturime, manau, būsiu šiuo reikalu bent kiek pasitarnavęs. Tuo labiau, kad šiomis mintimis galima pasinaudoti ne tik pamokslams, bet taip pat konferencijoms bei religiniams pasiskaitymams.

Autorius

Ad Deum, qui laetificat
juventutem meam. Ps. 42.

SUSIMĄSTYMAS IR ATGAILA

Teko kartą vienose kapinėse ant antkapio matyti užrašą: „susimąstyk!“ Ir tikrai verta susimąstyti, juk prie šio apsamanojusio ir palinkusio kryžiaus yra išspręsta didžioji gyvenimo ir mirties problema. Ar nevertėtų, pradedant adventą, žvilgterėti į savo dvasios gyvenimą ir rimtai susimąstyti, kaip mes privalome išspręsti savo gyvenimo problemą?

Advenas reiškia atėjimą. Jis primena didįjį ilgesį, kurį žmonija jautė, laukdama Mesijo. Adveto reikšmė nuveda mumis į anuos senobinius amžius, kada teisingieji žmonės metų metais, šmtmečių šimtmečiais laukė patiės Dievo žadėtojo Išganytojo. Visą žmoniją vargino tamsybės priespauda. Žmonija, prislėgta tamsybių našos, kruvinomis ašaromis maldavo dangų: „Rask, dangau, iš aukštybių, o debesys teišlyja Teisingąjį; teatsiveria žemė ir pagimdo Išganytoją.“ (Iz. 48,8). Bet gal tu pasakysi, kad Išganytojas jau atėjo, tai kam šiandieną bereikalngas tas ilgesys, maldavimas ir

susimąstymas? Taip, Išganytojas atėjo, naują šviesą atnešė pasauliui, bet ar tu pagal Kristaus mokslo šviesą gyveni? Ar nėra tavo dvasiniame gyvenime stambių spragų, kurias reikėtų užtverti? Gal sielos gyvenimas apsiniaukęs ir pasidarė juodesnis už tamsiausią naktį? Ar nesi reikalingas išprausti save atgailos tvenkiny? Tu susimąstyk!

Anais tamsybėj skęstančiais laikais, prie siauros Jordano upės kranto griausmingai šaukė išdžiuvęs ir žvėrių kailiais apsivilkęs žmogus: t y r u o s e š a u k i a n č i u b a l s u, ragino ruošti kelią Viešpačiui — Mesijui. Ši šv. Jono paraginimą išgirdo skaitlingiausios minios ir ruošė savo širdis Išganytojui sutikti. Tiesa, skaudūs, bet pilni tiesos ir gaivinančios meilės buvo šie žodžiai: „Jei atgailos nedarysite, visi pražūsite." Po šio sunkaus, bet drauge nuoširdaus paraginimo, visa banguojanti minia atgailos ašarose nuplovė savo juodą gyvenimą. O tu ką mąstai? Ar dar vis tebesvyruoji, kaip Genezareto ežero nendrė? Kodėl tau trūksta šviesių pasiryžimų atnaujinti savo dvasios gyvenimą? Pagalvok — susimąstyk, dabar yra laikas!

O, kad tas tyruose š a u k i a n t i s b a l s a s čia prakalbėtų! Tikrai, jo galingi žodžiai labiau, negu žaibo ugnis, įsmigtų į jūsų sąžinę, jo vienos rankos mostelėjimas visus suklupdytų. Ir atgailos ašaros lytų, kaip iš tamsiau-

siai apsiniaukusio dangaus. Kodėl? Dėl to, kad iš jo žodžių trykšta dieviškoji teisybė ir meilė. Teisybė ir meilė verčia tave susimąstyti, kad nuoširdžioje atgailoje atnaujintum save ir savo gyvenimą.

Kartą trys išminčiai sprendė, kas yra žmogui didžiausia nelaimė. Vienas sakė, kad didžiausia nelaimė yra paliegti, kitas — pasenti, o trečias—didžiausia nelaimė—turėti prieš akis mirtį ir matyti savo pražūdytą gyvenimą. Trečioji nelaimė tikrai yra didžiausia.Norint nesusilaukti jos, reikia susimąstyti ir daryti rimtą atgailą, tuomet vėl mūsų dvasios gyvenimas spindės kaip saulė. Amen.

MACHERONTO KALINYS

Šventoje žemėje — Palestinoje po keturių kelionės valandų į žiemos rytus nuo mirties jūros krantų yra nedidelis, kaitrios saulės nudegintas kalnelis. Kristaus laikais ant to kalnelio stovėjo Erodo tvirtovė — Macherontas. Toji tvirtovė turėjo didelius, tamsius ir drėgnus požemius, tai žiaurus Erodo kalėjimas, kuriame nubalę kalinių kaulai liūdija jų baisią gyvenimo užbaigą. Į tą baisų, drėgną kalėjimą, į kurį nepateko nė vienas šviesos spindulėlis, buvo įmestas šv. Jonas Krikštytojas. Paimkime žiburį į dešinę ranką ir eikime to kalinio aplankyti. Įėję į šitą požeminį urvą, kuris prisėtas nugeltusiomis ir pabalusiomis žmonių kaukuolėmis, išvysime pančiais sukaltą virš 30 metų žmogų, išbadėjusį, plaukais ir barzda apžėlusį ir kupranugario kailiais apsidangsčiusį kalinį. Bet iš jo akių trykšta dvasios tvirtybė ir didybė. Iš jo suvargusių lūpų išgirsime tą patį klausimą, kurį girdėjo anuomet minia iš Kristaus: „Kogi išėjote pamatyti: ar vėjo su-

pamos nendrės? Ar švelniais rūbais vilkinčio žmogaus? ar pranašo? Taip, sakau jums, ir daugiau, kaip pranašo.“ Mes irgi paklauskime Macherонto kalinio, kas jį uždarė į šį baisųjį požemį, iš kurio joks kalinys gyvas nebeišeidavo. Jis pasakys, kas jį čia atvedė ir jis mūsų neišleis nepamokinęs didžiųjų išminties žodžių.

Mes paklauskime šv. Joną: — Didysis pranaše, kaip tu patekai į šią plėšikų, žmogžudžių ir didžiųjų šalies nedorėlių vietą? — Štai kaip jis mums atsakys: — Aš čia patekau dėlto, kad esu tas, kuriam paties Mesijo pavesta pareiga ruošti jam kelią. Uždarė mane čia todėl, kad nesu vėjo siūbuojama nendrė, kad aš pažįstu Dievo įstatymą, jį skelbiu ir laikaus net tada, kada žmonėms tai nepatinka; kad aš nedorybę pavadinu jos tikruoju vardu net tada, kada aš ją pamatau pasaulio valdovų tarpe. —

Atsisveikinę su liūdnu kaliniu, grįždami atgal galvojame, kad jis nebuvo nė viena iš tų nendrių, kūrių tūkstančiai augo prie Genezareto ežero, kurios, pūstelėjus vėjeliui, linksta į vieną pusę, pūstelėjus vėjeliui iš kitos pusės — linksta į kitą pusę. Šv. Jonas buvo tvirtas, kaip ąžuolas. Jis kaip ąžuolas nesilenkė jokiai audrai, bet visada tvirtai laikėsi Viešpaties įsakymų. Nei Erodo gerinimasis bei meilikavimasis, nei Erodijados pyktis ir grąsinimai jo

nepajudino. Šį ąžuolą buvo galima tik nulaužti, o nepalenkti.

O mes? Kaip mažai esame panašūs į tvirtą ąžuolą, o kaip labai panašūs esame į menką siūbuojančią nendrę? Kiek kartų pasiryžai nenusidėti ir vėl nusidėjai. Kiek kartų ryžais nebesuklysti, o kiek kartų vėl suklydai ir kitus suklaidinai? Kiek kartų nusistatei savo pareigas pirmoj eilėj atlikti, o kiek kartų su pažadu apsilenkei? Kiek kartų ryžais visuomet dvasinį gyvenimą labiau branginti už viską, o kiek kartų pajutai, kad gyveni ir besirūpini vien kasdieniu gyvenimu. Daug kartų, drąsiai stovėjai kaip ąžuolas, bet, užėjus šiurpulingai pagundų audrai, vėl tapai menka siūbuojanti nendrė. Ar ilgai dar būsi toks nepastovus ir nevienodas?

Kodėl taip yra? Galima atsakyti šv. Rašto žodžiais: „Jie nesišaukė į Viešpatį; jie drebėjo iš baimės, kur nebuvo ko bijoti." (Ecli 13,5.) Kiekvienas tavo darbas, kiekvienas tavo pasiryžimas bus tvirtas, kaip ąžuolas ir nebijos nė baisiausių audrų, jei gryna širdimi ryžties dirbti su Dievo pagalba. Štai ką tau sako šventraštis: „Nesiduok savęs sukioti kiekvienam vėjui ir nevaikščiok visais keliais... Būk tvirtas Viešpaties kelyje..." (Ecli, 5,11 - 12) Amen.

VIRGO IMMACULATA

— Purvina mūsų žemė, Viešpatie! — atsidūsta religinga siela. — Kaip nyku, nemiela ir šalta šioj žemėj, — liūdi užsivylusis gyvenimu. Tikrai, viskas taip greitai keičiasi, mainosi ir nyksta... O ar kitaip su žmogumi? Tas kūnas, kurį žmogus taip dievina, taip greit susidėvi — sensta ir dar greičiau sunyksta... O siela? Siela jau kūdikiui gemant esti žiaurios nuodėmės sužalota. O tolimesnis gyvenimas ? Labai daug išgyventų dienų, o gal ir metų esti juodų Dievo akyse. Ką kalbėti apie eilinį nuodėmingą žmogų, kad žavingoji Karmėlio Gėlelė — šv. Teresėlė nuolat kartodavo: „Visi mūsų darbai yra dėmėti Tavo akyse, Viešpatie..."

Argi jau nebėra, kas šiam gyvenimui įneštų džiuginančios giedros? Argi viskas čia pas mus taip vėsu, dulkėta ir purvina? Ne! Yra. Tai Virgo Immaculata — Nesuteptoji Mergelė Marija, nepaliesta gimtosios nuodėmės, atnešusi pasauliui išganingąjį džiaugsmą. Pats dangus džiaugiasi tuo gražiausiu ir nekalčiausiu

Dievo kūriniu žemėje: „Visa tu graži esi, mano bičiule, ir dėmės tavyje nėra...“ (Giesm. 4,7). Marija yra vienintelė mūsų žemėje išaugusi lelija, kurios nepalietė nė mažiausia nuodėmės šalna. Ji tyresnė už tyriausio šaltinio vandenį. Todėl nenuostabu, kad Marija visais amžiais žmonijai teikia giedrios laimės. Kuo Ji padaro žmones laimingus? Auksu, deimantais ar kitokiomis brangenybėmis? Ne, Marija buvo visai neturtinga. Didikai ir platus pasaulis Jos nežinojo. Tyras nekaltumas buvo Jos didžiausias turtas.

Kokio turto tu privalai ieškoti, tau nurodys šis atsitikimas. Kartą vienas jaunuolis sužinojo, kad prie vieno miesto, senos pilies griuvėsiuose, esąs užkastas didelis turtas. Po ilgo ir sunkaus kasinėjimo, jis rado lentelę su užrašu: „Tyra širdis — tai brangiausias turtas“. Pažvelk į Marijos paveikslą ir paklausk savęs, ar ir tau nereikia eiti į panašias kasyklas.

Kai didelės ir juodos nuodėmės išvagoja žmogaus dvasinį gyvenimą, kai žmogus lieka visų užmirštas, apleistas ir pažemintas, kai žmogus niekur neberanda paguodos ir pagalbos, kai visos šviesios viltys apleidžia — Marijos nekaltoji širdis teikia stebuklingos pagalbos tiems, kurie į ją kreipiasi.

Viename Amerikos Jungtinių Valstybių mieste gyveno dorovinga ir kilni irlandietė. Tu-

rėjo nelaimę susidėti su nedorovingais draugais ir prarado tyrąjį širdies džiaugsmą. Didysis dvasios liūdesys ją tiek paveikė, kad ji nuėjo prie šniokščiančios upės ir ten norėjo paskandinti savo didįjį širdies liūdesį. Bet ji buvo pratusi kas vakarą kalbėti tris „Sveika Marija.“ Šiurpulingai šniokščia upė, paukšteliai gieda tylią vakaro giesmę, mergaitė klupodama kalba: „Sveika Marija.“ Savižudystės mintis dingo... Kai grįžo namo, tai vakare vėl apėmė liūdesys. Atsigula ir ant stalelio padeda nuodų. Jau dešinė ranka kelia nuodų taurę prie lūpų..., bet atsimena įprotį sukalbėti: „Sveika Marija.“ Jos rankoj nuodai, o lūpos kalba šventus žodžius. Trečią kartą kalbant „Sveiką Mariją“ mergaitė užmiega. Aušta saulėtas rytas, paukšteliai traukia linksmą rytinę giesmę, girdisi didingi varpų garsai. Mergaitė pabunda, randa rankoje sugniaužtus nuodus. Suprato, kad Marija ją išgelbėjo. Keliasi, eina išpažinties ir vėl lieka uoli Marijos garbintoja iki mirties. Pažvelk į Mariją, jos didelės, gražios akys tau pasakys, kad tyra širdis, tai brangiausias turtas. Amen.

KURIO NEPAŽĮSTATE...

Advento laikas primena anuos juodus dvasios tamsybės laikus, kuomet visa žmonija su didžiausiu išsiilgimu laukė Mesijo. Kai pasklido garsas, kad kažkoks kailiais vilkįs, sudžiuvęs žmogus skelbia atgailą ir liepia ruoštis sutikti Mesiją, tai didžiausios minios traukė prie Jordano krantų pasiklausyti šv. Jono pamokslų. Tą susidomėjimą šventraštis taip nusako: „Pas jį ėjo visa Judėjos šalis ir visi jeruzolimiečiai, buvo jo krikštijami Jordano upėje ir išpažino savo nuodėmes." (Mork. 1,5). Ne tik žmonės, bet ir pati vyriausioji žydų taryba matė rimto reikalo pasiųsti pas jį kunigų bei levitų delegaciją ir paklausti jo: „Kas tu esi?" Į visus klausimus: „Ar esi Mesijas, ar esi pranašas, ar esi Elijas?" — atsakė: „Ne!" O kas? — „Aš tyruose šaukiantis balsas..." Be to atsako, buvo atsiųstajai delegacijai pasakyti kiti labai reikšmingi žodžiai: „Tarp jūsų stovi tas, kurio jūs nepažįstate." (Jon. 1,26). Šie ištarti šv. Jono žodžiai buvo retikėta linksma naujiena,

kuri turėjo visus nustebinti: štai ištisų amžių lauktas Mesijas jau jūsų tarpe, nors dar jūsų nepažįstamas. Tai džiuginantis pranešimas kalnakasio, kurs pirmiau už kitus atrado brangiausį visų ieškotą deimantą.

Bet štai kokia žiauri tragedija! Tūkstančių metų Mesijo ilgesys taip karštai liepsnojo, toks įtemptas buvo Jo laukimas, kad liaudis susirūpinusi dairėsi aplink, ar kur nors Jo nepamatys. Dabar Mesijas ateina, bet jie Jo nepažįsta. Prie gimusio Mesijo prakartėlės gieda: „Garbė Dievui Aukštybėse", Simeonas vadina Jį pasaulio šviesa, trys išminčiai vyksta Jo garbinti iš tolimos šalies, o savieji Jo nepažįsta! Prasideda Kristaus viešasis gyvenimas. Šv. Jonas su dideliu džiaugsmu Jį nurodo: „Štai Dievo avinėlis, štai, kurs naikina pasaulio nuodėmę" (Jon. 1,29). Bet viskas veltui! Ant uoloto Jordano kranto stovi didelė minia, kurios akyse spindi Mesijo ilgesys; kunigai, kurie per kiekvieną auką maldauja Mesijo atėjimo; rašto mokytojai, kurie žinojo kiekvieną šv. Rašto vietą apie Mesiją; šv. Jonas sako, kad Jis jau jų tarpe, o jie Jo vis dar nepažįsta!..

Jau praėjo 19 šimtmečių ir šitas Kristaus nepažinimas per visus šimtmečius kartojasi. Kiek daugybė bažnyčių pastatyta. Bažnyčių altoriuose Kristus, kaip meilės Kalinys, palieka visuomet pasiryžęs jų sielas atgaivinti ir

sustiprinti. Jei šiandieną ateitų šv. Jonas, jis turėtų skaudžiai nusiskųsti: „Tarp jūsų yra Tas, Kurio jūs ieškote."

Šiandieną žmonės pamėgo kasdieninį gyvenimą, užmiršo sielos reikalus, juodas nuodėmingas gyvenimas, tai jų pasididžiavimas. Kodėl? Dėlto, kad tarp jų yra Tas, bet jie Jo nenori pažinti... Kerštas, neapykanta ir pragariškas melas, tai mielieji žmonijos draugai. Daryti skriaudą ir svetimais lavonais lipti į asmeninę garbę ir prievarta kitą valdyti, tai šių dienų užgaidos ir laimė. Jie visi neapkenčia Kristaus, Jo mokslo ir dorovės dėsnių, nes Jis smerkia jų brutalų, neteisingą ir nedorą gyvenimą. Jie galėtų pažinti Kristų, bet nenori!..

Grįžkim prie Kristaus. Jei Jo nepažinome, susimąstykime, pažinkime, nes Jis yra mūsų tarpe. Stenkimės, kad Jis ne tik būtų mūsų tarpe, bet pakvieskime tą brangųjį dangaus Svečią į savo širdį, kad dangiškosios meilės liepsna užliepsnotų visą mūsų gyvenimą!... Amen.

IŠGANYMO IŠVAKARĖSE

Kartą plačiomis Kampanijos lygumomis keliavo vienas išvargęs keleivis. Jo vienintelis kelionės tikslas — pasiekti amžinąjį Romos miestą. Nuvargintas ilgos ir sunkios kelionės dar šiandieną norėtų pasiekti šventąjį miestą. Bet veltui. Dar nesimatė šventojo miesto bokštų, o jau jį apgaubė tamsi naktis. Toje nakties tamsumoje nebematė nei kelio, nei takelio, kuriuo reikia eiti. Keleivis nuvargęs nuliūsta ir nebežino ką daryti. Tiesa, vienur kitur sužybčioja klaidžiojanti liepsnelė, kuri lyg kviečia: — Eik šen, mes tave nuvesim... — Bet keleivis jų nepaklauso. Jis gerai žino, jei kas paskui jas seka, tas nueina į pelkes ir klampynes, iš kurių nebėr vilties išsigelbėti. Ima keleivį krėsti baimė. Be to, artėja plėšriųjų žvėrių staugimas. Keleivis pradeda abejoti, ar beišliks šią naktį gyvas. Tik staiga pasigirsta švelnūs varpų garsai ir lyg kokia dangiška muzika suskamba ausyse: tu neliūsk, juk esi netoli amžinojo miesto. Jis eina į tą pusę, iš kur ai-

di skambūs varpų garsai. Dar neaušo rytas, o keleivis jau klūpojo Santa Maria Maggiore bažnyčioje prie įstabaus Dievo Motinos paveikslo. Šios bažnyčios varpai paklydusiam keleiviui nurodė kelią į šventąjį miestą...

Buvo laikas, kada visa žmonija pagonybės rūkuose klaidžiojo tūkstančius metų, laukdama pasaulio išganytojo. Pagaliau jos ilgesys buvo pasotintas — Mesijas atėjo. O tu, ar nesi tas paklydęs keleivis? Juk ir tu keliauji per šį audringą pasaulį į amžinąjį miestą — dangaus karalystę. Kiek kartų pailso tavo jėgos ir apgaubė tamsiausia naktis? Kiek kartų buvai paklydęs, kad neberadai ne tik kelio, bet ir takelio? Ar toj nelaimingoj valandoj sustojęs pasimeldei? O gal ne kartą blogiau padarei, negu anas keleivis, ėjai aistrų ir pagundų vedamas paskui žybčiojančias švieseles, kurios išmurgdė purviname gyvenimo pelkyne? Laimingas, jei išgirdai sąžinės varpų balsą, kol dar visai nežuvęs ir tas balsas iš šunkelių sugrąžino vėl į tiesos kelią. O galėjai jau ir nebegrįžti!

Gal jau esi pamiršęs tyrąjį širdies džiaugsmą ir jį prisimeni iš saulėtų jaunystės dienų? Jei dulkės, o gal juodos nuodėmės aptemdė šviesų sielos gyvenimą, išsiprausk atgailos dvasioje ir vėl su skaisčia širdimi artėk prie Marijos ir jos nekalčiausio Sūnaus.

Ne tik tu, bet labai daug yra dar nelaimingesnių. Jie paskendę kasdieniame gyvenime ir gyvenimui padovanoję save ir savo širdį džiūsta, kaip saulės kaitroj deginamas medis. Nešk jiems išganingąjį varpų balsą, kad juos pažadintum. Juk jų sielos jau ant pražūties bedugnės. Jei dar suspėsi išgelbėti žūstančius, kokį džiaugsmą padarysi dangui ir žemei!

Malda prie Marijos, Kristaus mokslo ugningas žodis ir artimo meilės liepsna paruoš tave ir daugelį kitų užšalėlių tinkamai pasitikti lauktąjį Išganytoją ir visada pasilikti Jo ištikimu karžygiu! Amen.

KALĖDŲ KŪDIKIS

Ir artėjo pasauliui kartą didžioji valanda, kai begalinis žmonijos ilgesys, reikalaująs Išganytojo, pasiekė dangų. Tylią gruodžio naktį Betliejaus trobelėj niekeno nepažintas ir niekeno nepriimtas gimė Jėzus Kristus.

Tegul skelbia šiandieną kiekvienas varpas: Kristus gimė! Tegu plaka kiekviena krikščioniška širdis: Kristus gimė! Tegu skelbia kiekvieno lūpos: Kristus gimė! Jis tapo žmogaus sūnumi, kad mes galėtume tapti Dievo vaikais. Jis tapo bejėgis, kad tik mus sustiprintų. Jį suvystė vystyklais, kad mes būtume išlaisvinti iš nuodėmių. Jis tapo mažu vaiku, kad padarytų mus didžius. Verkdamas Jis atėjo į šį pasaulį, kad nušluostytų mūsų ašaras. Gyvulių tvarte Jis gimė, kad nuvestų mus į mūsų dangišką tėvynę. Visoje žemėje Jis neturėjo sau vietos, kad tik mes turėtume vietos dangaus karalystėje.

Visi žmonės, net nekatalikai, šiandien nepaprastai džiaugiasi, džiaugiasi gal ne tiek gimi-

mo faktu, kiek ta didžia gimimo idėja. Le dinėse eskimų trobelėse, negrų palapinėse, Afrikos smėlynuose, vandenyne plaukiančiuose laivuose, menkose kaimo lūšnelėse ir ištaigingose rūmuose, visur šiandien švenčiamos Kalėdos.

Džiaukis ir tu, nes dienos šviesoje užsižiebė žmonijai Kristaus šviesa. Tu pabandyk suprasti šios šventos nakties didžiąją paslaptį ir, pamiršęs visas kitas Kalėdų dovanas ir visus kitus malonumus, pagalvok gerai, ką reiškia toji įspūdingoji angelų giesmė „Gloria"! „Gloria", tai buvo paraginimas tavęs prie didžiojo mūsų pašaukimo: sąžiningai eiti savo pareigas — dirbti. Nuo dabar visi mūsų kilnūs siekiai, idealai bei pasiryžimai turi užsidegti Betliejaus Žvaigždės liepsna.

Kai tu dabar galvoji apie Išganytojo gimimą, tai tau Jo pasidaro labai gaila. Negailestingieji žmonės nepriėmė Jo į namus, nes nieko apie Jį nežinojo. Bet šiandieną ar ne tas pats? Nuo to laiko jau praėjo beveik du tūkstančiu Kalėdų!.. Tu tik įsivaizduok, kad Kalėdų Kūdikis, paėmęs tau už rankos, vedžioje tave Kalėdose po didmiesčio butus, kur dega šviesios lempos ir stalai, apkrauti skaniais valgiais, kur žmonės be galo linksminasi. Ten visiems linksma, tik nuliūdęs Kalėdų Kūdikis. Tu norėtum paklausti: „Kūdikėli, juk tavo gimimo diena,

kodėl toks nuliūdęs?“ Jam liūdna dėlto, kad ir šiandieną, beveik po dviejų tūkstančių metų, daugelyje vietų pasikartoja ta pati Betliejaus istorija, ir šiandieną kai kurių žmonių širdyse nėra Jam vietos. Kiek daug yra tokių, kuriems geriau sėdėti prie sotaus stalo, negu ateiti į bažnyčią ir pasveikinti gimusį Kalėdų Kūdikį, kiek daug yra tokių, kurie labiau brangina nuodėmingą gyvenimą ir savo asmeniškus malonumus, negu sielos vertę ir jos išaukštinimą. Jiems viskas patinka, tik ne Kristaus šviesa. Ne, tu toks nesi ir nebūsi!

Tu drąsiai pasakysi: ne, mano Jėzau, aš nenoriu vien tik paviršutiniškai švęsti Kalėdų! Todėl aš atėjau Tavęs, Kalėdų Kūdiki, pasveikinti, kad užkurtum mano širdyje meilę, kuri nebijotų jokių sunkenybių ir mano sieloj visados apsigyventų! Kai Tu būsi su manim, aš žinau, kad aš niekuomet nepaklysiu, o visumet išeisiu ir iš didžiausių pavojų nugalėtoju. Amen’

ŠV. STEPONAS IR ŠIE LAIKAI

Vakar iškilmingai ir su džiaugsmu šventėme Kalėdų šventę, o šiandieną prieš mūsų akis stovi kraujuje patvinęs pirmasis Bažnyčios kankinys — šv. Steponas. Jis buvo žydų žiauriausiai akmenimis užmuštas. Tą jo šiurpulingą ir tragišką mirtį buvo Kristus išpranašavęs: „Jeruzale, Jeruzale, kuri žudai pranašus ir užmuši akmenimis tuos, kurie yra pas tave siųsti...“ (Mat. 23,37). Koks skaudus sugretinimas! Vakar Kristus angelų lydimas žengė ant žemės, šiandieną šv. Steponas priešų nužudytas eina į dangų — į amžinybės džiaugsmą.

Nuostabus pasaulis! Nuostabus tuo, kad jis nuolat reikalauja kraujo, kraujo geriausių žmonių. Maža pasauliui Dievo siųstų teisiųjų žmonių kraujo. Pasaulis panoro paties Išganytojo kraujo, kuris brangesnis už auksą ir sidabrą, kaip sako šv. Petras. Bet ar tuo jau kraujo troškimas pasibaigė? Ne! Kristus įsteigė taikos ir meilės organizaciją — Bažnyčią, kuri dvasioje gimdo sūnus ir dukteris, nuo pir-

mojo garbingojo jaunuolio šv. Stepono iki mūsų laikų liejančių kraują už šventąjį savo tikėjimą ir meldžiasi kruvinomis ašaromis už persekiotojus. Tas kankinių kraujas ir ašaros tai sėkla, kuri išdaigina naujus jaunus, su geležiniais pasiryžimais krikščionis, drąsiai stojančių į pirmąsias eiles ginti savo tikėjimo ir Bažnyčios.

Juk keista ir nesuprantama, kodėl prieš beginklį jaunikaitį šv. Steponą puolė didelė anų laikų minia? Ne tik minia, bet ir mokyčiausi vyrai, užsikimšę ausis, griežda mi dantimis ir išsivedę už miesto, be pasigailėjimo svaidė į jį akmenimis. Argi suprantama, kodėl prieš 12 silpnučių, beginklių apaštalų, kurie niekam nieko blogo nepadarė, kurie tebuvo skurdūs žvejai, kurie Kristų ir tą patį nukryžiuotą tėžinojo, kurie nešė pasauliui gaivinančią taiką ir meilę, kodėl prieš juos sukyla Roma? Roma su visais savo geležiniais legijonais, baisiausia neapykanta deganti su Mozės įstatymu žydų Sinagoga, visi palaido gyvenimo žmonės sukyla prieš šiuos linksmą naujieną skelbiančius žvejus.

Iš kankinių ir apaštalų kraujo išaugo nauji milžiniškos dvasios pasekėjai, jų vieton stojo tūkstančiai ir milijonai. Nors buvo ir su ginklais, bet kardo nepakėlė. Yra žinomas Tebo miesto krikščionių karžygių nemariųjų pulkas. Jis atsisako stabams aukoti aukas. Už tai įsa-

koma narsiuosius karžygius pradžioj, kas 10, paskui kas 5 ir t. t. visus iššudyti. Jie drąsūs — nenusigąsta, bet kardais nekovoja. Jie laužo savo kardus ir meta ant žemės ir visi, rankas susikryžiavę ant krūtinės, garbingai miršta.

Ar manote, kad šiandieną taip nėra? Ar manote, kad pasauliui gana teisiųjų kraujo? Kiek nekalto katalikų kraujo išliejo kruvinoji Prancūzų revoliucija, kiek nekalto kraujo ištekėjo Kinijoj, Japonijoj ir kitų stabmeldiškų kraštų žemėse! Kiek išlieta ir tebeliejama kraujo Meksikoje! Ką daro žiaurioji Rusija, kur niekas negali skųstis nė pagalbos prašyti. Akivaizdoje šių įvykių tu , naujųjų laikų katalike, rikiuokis į darbą, į didįjį Kristaus evangelijos darbą. Nebok nieko, ar tave persekios, ar tave pajuoks, ar tau ant rankų ir kojų pančius uždės, ar į tamsų kalėjimą įkiš, tau vistiek. Tu būsi drąsus Kristaus karžygis ir Jo mokslą ir meilę neši visiems. Už tą darbą Kristus tau apmokės brangiau, negu kas nors kitas — atidarys amžinybės vartus. Amen.

KRISTAUS DIDYBĖ IR MAŽYBĖ

Niekas kitas pasauly negalėjo taip gerai pažinti Kristaus, kaip Jo motina Marija, Kurios rankos Jį užnešiojo ir Kuri paaukojo visą rūpestingumą dėl Jo. Ji matė visus Jo didžiuosius darbus. Jai pirmajai, anot šv. Bernardo, pasirodė ir iš numirusių atsikėlęs. Tačiau Ji buvo pirmoji, Kuri matė Kalėdų Kūdikėlį, gulintį tvarte. Nešiodama ant rankų žinojo ir matė Kūdikėlio Jėzaus silpnumą ir bejėgiškumą. Bet matė ir suprato taip pat Kristaus didybę. Štai, rytų išminčius nauja suspindusi žvaigždė atvedė gimusiam pasaulio Išganytojui atiduoti pagarbą, Išganytojui, Kuris atrodė toks silpnas, gulėdamas ant Marijos kelių. Simeonas ir Ona, paregėję Kūdikėlį Jėzų, atneštą bažnyčion, pranašavo Jo didybę, tačiau ir jie matė tik mažą Kūdikėlį ant Marijos rankų. Visi apaštalai, ypač šv. Jonas ir visi Kristaus mokiniai bei minios regėjo Kristaus didybę, pasireiškusią stebuklais, bet jiems buvo pažįstamas ir Išganytojo nusižeminimas, dar daugiau — net išniekinimas Golgotos Kalne.

Taip! Visiems reikia matyti ir suprasti Kristaus mažybę, tuomet pamatys ir Kristaus didybę. Todėl niekas nematys Kristaus didybės, kas pats nebus mažas, nuolankus ir nusižeminęs. Nuolankumas yra laiptai, kurie veda prie Kristaus, prie Kristaus didybės. Pats Kristus nori, kad mes būtume tokie: „Mokykitės iš manęs, nes aš esu romus ir nuolankios širdies.“ (Mat. 11,29).

Kartą šv. Kun. Bosko 1859 m. po vakarinių maldų savo auklėtiniams prieš einant gulti pasakė tokį pamokymą: senovės rašytojai pasakoja, kad vieną dieną pas garsųjį atsiskyrėlį Makarijų atėjęs žmogus, kuris panorėjęs gyventi atsiskyrėlio gyvenimą. Šventasis Makarijus jį maloniai priėmęs ir užklausęs: — Mielas drauge, ar matai tenai kapinyną? — Matau, Tėveli! — O kas? — Tai gerai. Dabar eik tenai ir atsistojęs prie kiekvieno kapo išplūsk skaudžiausiais keršto, neapykantos ir visokiais keiksmo žodžiais, kokiais tu įmanai. Supratai? — Supratau ir tuojau einu!.. Jaunuolis, nuėjęs į kapinyną, padarė taip, kas buvo liepta ir sugrįžęs vėl susitiko su šv. Makarijumi, kuris tuoj užklausė: — Na, ar pasakei tą, ką tau buvau įsakęs? — Taip, padariau. Išplūdau visus kapus žodžiais, kokių tik galėjau išgalvoti. — O dabar grįžk atgal ir prie kiekvieno kapo išdeklamuok gražiausius pagyrimus ir saldžiausius žodžius,

kuriuos gali tik širdis sukurti. — Jaunuolis šiuo kartu ėjo daug linksmesnis ir, nubėgęs į kapinyną, pradėjo visus kapus garbinti ir į padanges kelti. Jei kas girdėjo, tai susidarė įspūdis, kad visi tuose kapuose buvo mokslo švyturiai ir šventumo žvaigždės. Išgyręs sugrįžo namo, kurį šv. Mikarijus užklausė: — Ar viską atlikai, ką buvau įsakęs? — Taip, tėveli. — O ką tie kapai atsakė į tavo plūdimus ir gyrimus? — Nieko. — Tai ir tu, jei nori būti mano mokinys, turi būti kaip numiręs, turi būti, kaip tie kapai: tau turi būti viskas lygu, ar tave peiks ar plūs, ar girs ar liežuviais plaks. Toji dorybė tave nuves pažinti Kristaus didybės.

Jei pasaulis tave girs, jis slepia kerštą ir neapykantą. Pasauliui nerūpi tavo dvasios gyvenimas — jis tave suvedžios ir užnuodys šviesų tavo jaunystės gyvenimą. Pažink Kristaus menkybę, išmok nuolankumo ir nusižeminimo, pažinsi Kristaus didybę — pažinsi sielos gyvenimo švyturį. Amen!

LAIKRODIS IŠMUŠĖ NAUJUS METUS

Karo muziejaus laikrodis išmušė iškilmingai Naujus metus. Iš minios veržėsi džiaugsmingi valio, visiems sulaukusiems N. Metų griežiamas įspūdingas maršas. Visi sulaukėte N. Metų, tik ne visi vienodai. Vieni su iškilmingomis kalbomis ir muzika prie Karo muziejaus varpų , kiti prie sotaus stalo, kuris lūžta nuo valgio ir vyno, kiti restoranuose, kiti menkose lūšnelėse, o dar kiti — bažnyčioje prie šv. Sakramento. Vieni laukė religingai nusiteikę, kiti giedodami pragarui himną. Bet visi džiaugiasi N. Metų sulaukę. Vieni džiaugiasi iš tyros širdies, kiti džiaugėsi nepakeldami galvos nuo žemės.

Visi metai praslinko, jie pražilę ir susenę jau pasitraukė iš gyvenimo. Pasitraukė ir jau nebegrįš niekados. O ką jie nusinešė su savimi? Jie nusinešė daug daugiau skausmo ir liūdesio, suspaudimų ir nelaimių, nuodėmingo ir juodo gyvenimo, negu laimės ir džiaugsmo ir saulėtų gyvenimo valandų. Praeitųjų metų kri-

tišką moralinį sugedimą labai vaizdžiai nupiešia Italų didysis rašytojas G. Papini savo veikale „Kristaus istorija“, kuriame taip rašo: — Egojizmas, tinginystė, kraujas — visų garbinami dievaičiai. Plačiausiai viešpatauja smurtas, dorovės susmukimas ir galop nusivylimas!... — Paskui Papini malda kreipiasi į Kristų: — Mano Viešpatie, jei tu būtum tik teisybės Dievas, mano malda nebūtų reikšminga, nes viskas, ką blogo žmonės galėjo Tau padaryti, jau padarė. Judų milijonai Tave bučiavo ir milijonais kartu Tave už 30 sidabrinių pardavė. O kiek parizie-jų per tuos du tūkstančius metų šaukė: mums nereikia Kristaus — šalin Jį. Kaip dažnai dėl savo medžiagiškų reikalų ar šiltenės vietos plakėme Tavo pečius! Kaip dažnai savo mintimis, pageidimais ir darbais Tave kryžiavome! Kristau, mes atstūmėme Tave, nes Tu mums per daug skaistus, mes nusigręžėme nuo Tavęs, nes buvai mums perdaug šventas! Pasmerkėme Tavo mirtį, nes Tu mūsų palaidą gyvenimą smerkei! O dabar?! Dabar esame atsidūrę didžiausiame savęs paženiminie, dabar matome ir jaučiame, kad kankina mus ilgesys; Kristau, mes Tavęs pasigendame! — Tai ryškus senųjų metų vaizdas.

Šiandieną jau atvertėme pirmąjį Naujųjų Metų gyvenimo puslapį. Jis gražus ir tuščias, vertas prirašymo gražiausių minčių. Ir kiek-

vienas iš mūsų pradėsime į tą naują, dar nerašytą N. Metų knygą, rašyti savo gyvenimu. O ką mes rašysime? Rašykime taip: Viešpatie, mano sielos ir gyvenimo Valdove, palaimink man šiuos Naujus Metus. Jei Tu juos laiminsi, jie man bus palaimingi ir geri. Kad šiais metais mūsų širdys pamiltų Kristų ir ištiestų ranką visiems, kas alksta ir trokšta teisybės. Kad valstybių ir jų valdovų širdyse įsiviešpatautų Kristaus dvasia ir taika. Kad šiais metais niekas nebepamirštų didžiojo visuomenės sugyvenimo pagrindo: mylėti savo artimą, kaip pats save, tada pranyks neapykanta, kerštas, klasta, nebesilies kraujas ir ašaros. Kad šiais metais Kristaus naujiena — Evangelija ugningai užsiliepsnotų žmonių širdyse, protuose, privataus ir viešo gyvenimo darbuose. Kad šiais N. Metais Evangelijos šviesa būtų mūsų dešinės žiburys visose gyvenimo ūkanose, tuomet neklaidžiosime tamsybėse, bet sėkmingai nušviesime sau ir visai žmonijai tikruosius kelius, kelius, kurie veda į Amžinybės džiaugsmo laimėjimą. Amen.

REIKALINGOJI PAGALBA

Savimi pasitikėjimas yra geras dalykas. Bet perdidelis pasitikėjimas vien savo jėgomis veda žmones prie dvasinių nelaimių bei katastrofų. Jei šiaipjau žmogus gali daug nuveikti savomis jėgomis, tai dvasios gyvenime, siekdamas dorybių, be Dievo pagalbos nieko negali padaryti. Todėl žmogaus gyvenimas tiek yra laimingas, kiek jis turi reikalingos Dievo pagalbos — Dievo malonės. Kai žmogus esi sveikas, kai viskas gyvenime sekasi, dažnai jis atiduoda save gyvenimui, nuo Dievo visai nusigręžia, jam Dievo nebereikia, jis pats vienas laimingas. O kai jau pradeda ligos kamuoti ir didelės kliūtys stoti skersai kelio, nepasisekimai ištinka, vienas po kito, kai visi gerieji draugai apleidžia, tada, neberasdamas niekur kitur paguodos, grįžta prie Dievo ir prisimena tuos laimingus laikus, kada jis Dievą mylėjo, kada Dievas buvo su juo ir jis jautėsi laimingas. Ir tada žmogus pamato, kad Dievo pagalba yra reikalingiausia kiekvienam žmogui, kuriam Dievas iš-

tiesia maloningą ranką net tada, kai visos kitos viltys jį apleidžia.

Nekartą Dievo malonė klystančius seka, kad tik sugrįžtų prie Dievo. Kartą vienas Lijono protestantas, studijuodamas kat. tikėjimo mokslą, priėjo išvados, kad katalikybė yra tikrasis Kristaus mokslas. Bet vis jam buvo sunku surasti laiko ir padaryti šį garbingą žygį — išpažinti tikrąjį Kristaus mokslą. Vieną dieną jis pamatė kunigą, ateinantį su Švenčiausiuoju. Nenorėdamas su kunigu susitikti, jis pasuko į kitą gatvę. Beeidamas tąja gatve vėl netoliese pamatė tą patį kunigą. Nenorėdamas su juo susitikti, pasuko į atvirą kiemą, kur tikėjosi palaukti, kol kunigas praeis. Bet kaip tyčia ir kunigas pasuko į tą kiemą. Tuomet tas protestantas lipo į pirmąjį namo aukštą, bet ir kunigas paskui jį. Tas palipėjo į antrą aukštą, iki čia kunigas seka jo pėdomis. Taip Švenčiausis Sakramentas sekiojo bėgantį protestantą. Protestantas, antrame aukšte radęs atviras duris, tuoj pro jas įėjo, kur pamatė sunkiai sergantį ligonį, belaukiantį kunigo. Tik dabar protestantas pasijuto Dievo malonės nugalėtas. Jis čia atsiklaupęs garbino Švenč. Sakramentą su kitais ir, kai kunigas ligonį paruošė kelionėn į amžinybę, protestantas jau drauge su kunigu sugrįžo atgal ir nuo tos dienos liko uoliausias katalikybės išpažintojas.

Kaip dažnai ir tave sekioja Dievo malonė, norėdama laimingą padaryti, o tu bėgi nuo jos, kaip sūnus vėjavaikis, išsižadėdamas dangaus tėvainystės dalies. Tik bėgi nuo Dievo malonės ir renkies sau nuodėmingą gyvenimą, kuris slepią tragiškiausią tavo sielos likimą. Nekartą Dievo malonė tavęs ieško, o tu, kaip tas tyrų žvėrelis, slapstais, kad tavęs nesurastų. Kokios liūdnos ir didžiausio gailesčio prislėgtos akys žvelgia iš aukštybių: — Mano sūnau ir duktė, aš leidau jus į pasaulį tapti pasaulio valdovais, o jūs pamiršote, kad priklausote nuo manęs. Aš leidau jums visa kuo, kas pasauly yra, naudotis bet neleidau nusidėti, aš liepiau džiaugtis, bet neleidau pildyti juodų nuodėmių ir pamiršti mane, aš leidau savo malonę, kad jūs būtumėte mano vaikais, o jūs ją atmetėte ir nuo jos slapstotės. — Tai balsas iš dangaus, kuris įspėja visus, kad gyvename Dievui. Šis gyvenimas greitai prabėgs ir užges, kaip vėjo papūsta žvakė, o amžinybė amžina. Ir tu, pašauktas į amžinybės laimės džiaugsmą, tik norėk branginti Dievo malonę. Amen.

RYTŲ IŠMINČIAI IR ŽVAIGŽDĖ

Nauja žvaigždė pasirodė ne tik rytų šalies išminčiams, bet visiems. Nors daugelis tą paslaptingą žvaigždę matė, bet tik trys, ją sekdami, iškeliavo į nežinomas šalis. Kodėl jų nepasekė kiti. Ar gali pasekti tie, kurie kiekvieną idealų sumanymą bei pasiryžimą lengvapėdiškai sumindo ir sujaukia su purvais. Kiek daug yra ir šiandieną tokių, kurie eina su ta palaida minia, kurios obalsis: gyventi ir džiaugtis. Ar gali tokie ką idealaus pasiekti, kurie nesiruošia rimtam gyvenimui, o tik svajoja, kaip per protekciją pasiekti karjeros, o tokių, kurie sąžiningai eina savo pareigas, net neapkenčia. Tokie žmonės, tai tyrlaukio lekiantis smėlis.

Tu nepriklausai prie tos palaidos minios. Tačiau ir tu gal nuliūsti ir nuleidi rankas po pirmo nepasisekimo. Tu esi katalikas, vertingas žmogus, tau nedera taip daryti. Ne, niekados! Žiūrėk: išmintingiems karaliams greit išnyko iš akių žvaigždė, rodžiusi jiems kelią. O ką jie darė? Ar grįžo jie iš pusiaukelio namo? Ne! Jie

pažvelgė į dangų, ištvėrė ir laimėjo. Ir tu audringam gyvenime žvelk į dangų, pasiryžk — ir laimėsi.

Tačiau gražiausią tikėjimo pavyzdį davė išminčiai savo kelionės pabaigoje. Jie nustebo, atvykę į Jeruzalę, kad čia niekas net nekalba apie gimusį Karalių. Nė patys didžiausi mokslininkai, užklausti negali jiems pasakyti, kur jie turi Jo ieškoti. Pagaliau sužino. Bet koks nustebimas! Jie ieškojo ištaigingų rūmų, o rado tik menką tvartelį; ieškojo karaliaus sūnaus, o rado menkutį Kūdikėlį. Jau daug kas pasakytų, jog negalimas daiktas, kad čia yra gimęs Karalius. O ką padarė trys išminčiai — karaliai? Jie „išėjo iš namų ir rado Kūdikėlį su Marija, jo motina ir atsiklaupę pagarbino." (Mat. 2,11). Koks įspūdingas gyvo tikėjimo vaizdas! Tai didi tikėjimo mokykla, į kurią privalai nueiti ir tu ir, atsiklaupęs prieš gimusį Kūdikėlį, žemai nulenk galvą ir tikėk net tada, kai savo menku protu negali suprasti.

„Taigi, Jėzui gimus, Judo Betliejuje karaliaus Erodo laikais, štai, išminčiai iš Rytų šalies atėjo į Jeruzalę ir sakė: kame yra gimusis Žydų Karalius? Mes matėme jo žvaigždę Rytų krašte ir atėjome jo pagarbinti." (Mato 2, 1-2). Išminčiai klausė Erodo, o jis nežinojo, kad čia pat Betliejaus apylinkėse jau yra gimęs. Kiek daug yra šiandieną nežinančių Karaliaus,

gimusio Kūdikėliu, nors Juo šviečia skaidri padangių žvaigždė... Kiek daug gyvena vargšo. Erodo gyvenimą..! Mes daug matome ir žinome labai turtingų žmonių, kurie naudojasi visais moderniško gyvenimo patogumais, žmonių, kurie užima labai aukštas ir atsakomingas vietas; jie viską žino, tik jie vieno nežino — kur yra Kristus. Tai Erodo draugai, kurių šiandieną tiek daug, kad jau ir ieškoti nebereikia.

Argi tu nenorėtum būti minėtiems žmonėms šviesia žvaigžde, vedančia prie Kristaus? Visur, kur tik gyveni ar darbuojies; visada sutiksi žmonių, klaidžiojančių ir viską žinančių, tik Dievo nepažįstančių; jie smulkmeniškai išpildo visus etiketo — mandagumo reikalavimus, bet nežino ir nesilaiko nė vieno iš dešimties Dievo įsakymų. Jei neįstengsi kuo kitu jiems teikti šviesos, tai bent savo pavyzdingu religiniu gyvenimu tu gali būti šviesi žvaigždė, vedanti ūkanose klaidžiojančius prie Kristaus. Amen.

KRISTUS IR PAREIGA

Šveicarijoje, vienoje kalnų koplytėlėje, yra reikšmingas paveikslas. Tame paveiksle štai ką matome: stovi liturginiuose rūbuose popiežius ir po jo kojomis parašyta: „Aš jus visus mokau!“ Toliau matosi karalius su karūna ir valdžios ženklu — skeptru, o po juo parašas: „Aš jus visus valdau!“ Dar toliau stovi kariuomenės vadas su šalmu ir kardu rankoje, po kuriuo parašyta: „Aš jus visus ginu!“ Greta kariuomenės vado prie knygomis apkrauto stalo sėdi, knygą atskleidęs, mokinys, po kuriuo padėtas toks parašas: „Uoliai ruošiuos gyvenimui, kad duočiau jam palaimingos šviesos!“ Iš dešinės mokinio aria lauką artojas ir parašas: „Aš jus visus maitinu!“ O paveikslo kampe klastingai šypsosi velnias ir sako: „Aš jus visus nusigabensiu į pragarą, jei tik savo pareigų gerai neatliksite!“ Todėl mes, pradėję šiuos Naujus Metus, uoliai pasekime Kūdikėlį Jėzų, kaipo gražiausį pareigų ėjimo pavyzdį, tada pats Viešpats laimins mūsų mokslinimosi darbą ir padės savo pareigas sekmingai atlikinėti.

Jūs įsivaizduokite, kaip Jėzus atrodė, būdamas 12, 14, 17 metų. Kaip Jis praleisdavo dieną, būdamas toks pat, kaip ir tu. Jis keldavosi anksti rytą ir karštos maldos žodžiais kalbėdavosi su savo dangiškuoju Tėvu. O tu? Kaip atlieki rytmetines maldas? Ar tu jas visuomet kalbi rūpestingai, neverčiamas ir ne vien tada, kai tavo sielai malda yra reikalinga, kaip alkstančiam duona ir trokštančiam vanduo?

Kaip Jėzus gyvendamas praleisdavo dieną? Pabandykite palyginti vieną Jo gyvenimo dieną su savąja, tuoj nustebsite ir kiek daug kils minčių Jūsų gyvenime iš tokio palyginimo? Tik įsivaizduok, juk ir Jėzus ne kartą žaisdavo su savo draugais. Koks jis būdavo visuomet draugiškas ir kuklus. Jis buvo Dievo sūnus, bet tuo savo kilimu Jis nesididžiavo, todėl niekas iš draugų apie jo dievišką kilmę nežinojo. O jūs? Nekartą bendruose žaidimuose pasirodote šiurkštūs ir be širdies. Didžiuojatės gražiu aprėdalu, savo tėvų užimama vieta bei savo grožiu. O jei pasisekė savo gabumų dėka, o juk ir tai irgi gauta iš Dievo, pralenkti bei nustelbti kitus, tai norėtum, kad visas pasaulis žinotų ir jumis didžiuotųs! Kaip toli esate atsilikę nuo Kristaus!...

Kai reikėjo dirbti, Jėzus nė kiek nesipriešino ir darė visa, kas iš Jo buvo reikalaujama, nes Jis gerai žinojo pareigos atlikimą esant

švenčiausiu reikalu. Jis daug dirbo, bet ir dirbant Jo dvasia pakildavo prie dangiškojo Tėvo. O tu ar moki darbo pareigą jungti su malda? Kai išmoksi darbo pareigą jungti su malda, tuomet Dievas laimins tavo darbą ir darbas visais atžvilgiais bus visiems naudingas ir vertingas.

Kai gražią dieną kviečia tave pasivaikščioti, bet neparuoštos pamokos tave sulaiko, čia kyla tavy smarki kova. Tavo žvilgsnis nukrypsta į Jėzų — pareigos pavyzdį ir tu didvyriškai pasiryžti pirmiau atlikti pareigą. Kai sėdi ištisas valandas prie knygų ir įtemptai dirbi mokslinimosi darbą, ar moki tą darbą jungti su malda, kaip kad darė Jėzus? Kai po viso mokymosi, pasivaikščiojimo bei kito kurio nors darbo esi gerokai nuvargęs, ar ryžties nuoširdžiai atlikti padėkos vakaro maldą. Ir tu gali įsivaizduoti, kad nors vieną kartą Jėzus nesimeldęs būtų nuėjęs gulti?

Mokėk sekti Kristų, kaipo tauriausį pareigos pavyzdį — mokėk dieną praleisti su Jėzumi, būsi visiems brangi asmenybė. Kai eini į vakarinį poilsį, neleisk į savo galvą ne tik nuodėmingų, bet ir šiaip tuščių fantazijos vaizdų. Niekumet neturėsi malonesnio poilsio, kaip įsivaizduodamas, kad dieviškasis Draugas — 14, 16, 18 metų Jėzus yra prie tavęs ir tu padedi savo nuvargusią galvą į Jo palaimintas rankas. Amen.

KRISTUS IR DARBAS

Darbą, kurį išdidęs pagoniškasis pasaulis niekino ir buvo pažeminęs, Kristus iškėlė ir suteikė jam priklausomą vertę. Tą reikšmingą darbo vertę suprato pirmieji krikščionys ir tie vienuolynai, kurie nešė pasauliui materialę ir dvasinę kultūrą su obalsiu: „Ora et labora" — melskis ir dirbk! O Šventasis Povilas, tas didysis meilės ir darbo genijus, apie tuos, kurie šalinasi nuo darbo, labai griežtai yra išsitaręs: „Kas nedirba, tas tegu ir nevalgo". Ką mes šiandieną gera ir naudinga matome tiek dvasinėje, tiek materialinėje kultūroje, visa naudingoji pažanga su savo išradimais, tai vis nuolatinio darbo vaisius. Ir mes esame pašaukti į mokslinimosi darbą, bet mūsų darbas visais atžvilgiais bus geras tada, kai mes seksime Jėzų, kaipo išmintingiausį darbo pavyzdį.

Jūs turite lakią vaizduotę. Įsivaizduokite sau Jėzų: ilgas valandas dirba Jisai mažoj dirbtuvėlėj. Jo rankos nuo darbo pūslėtos, o nuo kaktos varva perliniai prakaito lašeliai, nes Ry-

tuose saulė be galo kaitina. Ar Jis palieka darbą, nusiskundžia dienos kaitra? O, ne! Ramiai ir linksmai dirba savo darbą, lyg norėdamas visam pasauliui paskelbti: „Ar vargšo ar turtuolio esi sūnus, tinginiauti neišdrįsk, nes kiekvienas įpareiguotas dirbti". O koks tavo darbas? Tavo darbas: mokytis.

Sakyk, ar bent kartą rimtai pasvarstei, ką tau tėveliai diena iš dienos duoda? Butą, drabužį, išlaikymą ir visa, kas tik reikalinga kūno ir dvasios gyvenimui. O ką tu jiems už tai duodi? Ar dedi rimtų pastangų savo mokslinimosi darbą rimtai dirbti bei klusniai atlikti nors ir mažus darbelius, kad parodytum jiems savo dėkingumą? Yra net aukštesniųjų klasių mokinių, kurie namie darbuojasi tarnaitės vietoje, o klasėje yra pirmųjų mokinių eilėse. Kaip džiugina kiekvieną toks vaizdas, kada mokinys - mokinė savo jauniesiems broliukams ir sesutėms aiškina uždavinius, kiekvieną rytą ir vakarą atsiklaupia su jais pasimelsti, padeda tėveliams visur, kur tik ką galėdami. Darbas žmogaus nežemina, dirbti yra pasididžiavimas ir garbė. Bet ypač daug yra tokių, kurie bėga nuo viso, kur reikalinga kam nors patarnauti. Jie mato tarnaitę bei šeimininkę, užimtą darbais, jie patys sėdi ir laukia, kol jam atneš stiklą arbatos. Yra daug tokių, kuriems reikia batus nušvarinti, drabužius išvalyti, net knygas paduoti. Juose ima bręsti tinginiavimo

bei darbo nemėgimo užuomazga. Tie gyvenime lauks tik kitų patarnavimo, o patys nieko gyvenimui neduos.

O ką veikia uolus mokinys, mokinė? Jis sėdi prie knygų ir mokosi, nors tai jam ir sunkiausia būtų. Jis supranta, kad tinginių ir nenaudėlių pasauliui nereikia. Jis pašauktas yra tam, kad vispusiškai pasiruoštų gyvenimui ir būtų visiems naudingas. Tik sąžiningas ir rimtas darbas, persunktas evangelijos dvasia, paruošia žmogų savarankiškam gyvenimui. Niekas taip nesunkina pasaulio ir niekas nėra tokia didelė visuomenės našta, kaip tas, kuris skirtą rimtam darbui laiką, jį pratinginiauja ir lieka nepasiruošęs gyvenimui.

Moksleivis — moksleivė, kaip ir kiekvienas žmogus, skirtą jam mokslinimosi laiką turi pavesti uoliam darbui. Bet darbuokis prasmingai, įdėdamas į jį dvasios turinį. Nes darbas bus vertingas tik tada, kai tavo dvasia maitinsis Kristaus amžinaisiais dėsniais. Pamilk darbą ir dirbk su Kristumi, tavo darbu džiaugsis pasaulis ir dangus. Amen.

KRISTUS IR MŪSŲ IŠMINTIS

Kartą, Sokratui besikalbant su savo mokiniais, atėjęs kažkoks žmogus ir pasisakęs mokąs pažinti iš galvos ir iš veido, kokių įgimtų palinkimų kas turįs. Tada Sokratas liepęs patyrinėti jį ir pasakyti. Apžiūrėjęs filosofą, žmogus pasakęs, kad Sokratas esąs linkęs nesivaldyti, paleistuvauti, girtuokliauti ir daug kitų nedorybių pildyti. Išgirdę tai mokiniai, supykę ir norėję sumušti tą žmogų. Bet Sokratas sulaikęs juos tardamas: „Tas žmogus sako tiesą. Aš tikrai būčiau toks, jei visą savo gyvenimą nebūčiau mokęsis dorovės ir išminties". Ir tikrai, Sokratas buvo vienas iš doriausių ir tauriausių žmonių Graikijoje anais laikais. Išmintis branginama visais amžiais, branginama dabar ir bus branginama visada. Kam ne kam, o jums, siekiantiems mokslo šviesos, įsigyti išminties yra pirmaeilė pareiga. O norint rasti išminties, reikia ieškoti, reikia semti jos iš paties šaltinio — Kristaus.

Štai ką apie Jėzų rašo Šv. Raštas: „Jėzus augo išmintimi, metais ir malone pas Dievą ir

pas žmones“. (Luko 2, 52.). Gal iš karto tau atrodys keista ir tu nesuprasi, kaip Jėzus kasdieną vis daugiau semdavosi išminties? Nesuprask netiksliai. Jau pačioje pradžioje Jame buvo išminties pilnybė; tačiau pradžioje ji buvo pasislėpusi, ėmė reikštis palengva, pamečiui vis didėdama. Tą Jėzaus augimą išmintimi galima palyginti su saule, kuri visuomet vienodai karšta, tačiau juo aukščiau ji iškyla, juo mums rodos ji karštesnė ir šviesesnė.

Prieš jus stovi dar visas audringas ir pilnas nuodingos klastos gyvenimas. Kiek reikia įsigyti išminties, kad neliktumėte žiauria gyvenimo auka. O Dievas iš mūsų laukia, kad ir mes diena iš dienos taptume tobulesni ir panašesni į Jį. Jėzus norėjo parodyti, kaip reikia gyventi visiems žmonėms: vaikams, augantiems ir suaugusiems; todėl Jis pats buvo mažas kūdikėlis, žaidžiąs berniukas, taurus jaunuolis ir suaugęs žmogus.

Viskas pasauly auga ir didėja. Sėklos grūdas, patekęs į dirvą, dygsta, leidžia šaknis ir išauga. Visa, kas Kūrėjo leista į pasaulį, turi tam tikrą laiką pabūti ir atlikti jam skirtą uždavinį. Ir tu esi Kūrėjo leista į pasaulį sąmoninga būtybė ir tu turi atlikti didelį uždavinį. Ir tu metai iš metų bręsti, vystaisi, ypač 14, 16, 17 metų amžiuje. Šie amžius yra gyvybingiausis amžius. Tame amžiuj pas jaunuolį ar jaunuolę at-

sidengia paslaptingiausiai horizontai. Tame amžiuj gimsta kūrybiškiausi pasiryžimai ir neapčiuopiami dvasios plotai. Tame amžiuj jam rodosi, kad viskas tik jam priklauso. Bet tas amžius yra drauge ir išminties brendimo ir persilaužimo laikas. Todėl tuo laiku jaunuoliui ir jaunuolei, kai jo dvasią apima išsyk visi neapmatomi ir neapčiuopiami gyvenimo horizontai, o dar neturi pribrendusios išminties, tai lūžta, kaip žiaurios audros palaužtas jaunas medelis. Šis gyvenimo laikotarpis dar pavojingas ir todėl, kad tuo laiku pabunda jaunuolio—jaunuolės dvasios gyvenime svaigulinga aistrų audra. Jei šiame labai trapiame laikotarpy neaugsi išmintimi ir malone pas Dievą, žūsi gyvenimo sūkury. Kaip liūdna matyti jaunuolį - jaunuolę, kurio akių spindėjimas išblanko, giedras jaunystės dvelkimas, einąs iš veido, dingo, o sieloje gyvoji Dievo šventovė jau subyrėjusi ir dvasioje riogso niurūs griuvėsiai.

Gyvas religinis gyvenimas ir didžiosios Kristaus mintys, kurių tau dabar reikia labiau, negu visa kita, padės pačiame trapiausiame dvasinių galių subrendimo amžiuje išauklėti išmintį, kuri, kaip šviesi padangių žvaigždė, švies tau per visą gyvenimą. Amen.

KRISTUS — PASAULIO ŠVIESA

Šiandieną tu ėjai procesijoje, rankoje nešdamas iškilmingai liepsnojančią vaškinę žvakę. Ką toji žvakė tau priminė ir ką tu mąstei? Tau vaizdavosi Marijos Įvedybų šventės nepamirštamas vaizdas. Bet ypač prieš tavo akis stoja kilnus žilagalvis senelis Simeonas, kuris pilna džiaugsmo širdimi laiko savo rankose patį pasaulio Išganytoją. Iš jo lūpų veržiasi tylūs, maldingi, besibaigiančio gyvenimo žodžiai: „Dabar, Viešpatie, atleidi savo tarną... ramybėje, nes mano akys matė tavo išganymą..., šviesą pagonims apšviesti". (Luk. 2, 29—32.). Taip, jau Simeono rankose švietė pasaulio Šviesa.

Kai anksti rytą prieš aušrą nueini į bažnyčią, jei ten nemirkčiotų rausva ugnelė prieš tabernakulį, būtų baugu ir šiurpulinga. Bet štai tuoj uždegamos altoriaus geltono vaško žvakės, jų aukso spinduliai pasidriekia bažnyčioje, tuoj pasidaro jauku. Bematant išeina ir kunigas atnašauti didžiosios mišių aukos. Toks giedras religinis džiaugsmas perima kiekvieną širdį, kad

net norisi su psalmistu sušukti: „Kaip miela yra, galybių Viešpatie, tavo šventykloj“. (Ps. 83.).

Daug įstabesnis, tiesiog dangiškas džiaugsmas pripildė tave, kai tu, paėmęs vaškinę liepsnojančią žvakę į rankas, ėjai procesijoje. Tau toji žvakė priminė Kristų, kaipo pasaulio Šviesą. Jie atnešė šviesą, kuri žmoniją išlaisvino iš pagonijos ūkanų. Tikrai liūdni ir slėgiantys buvo pagonijos laikai. Jei mes paklaustume kilniausią pagonių rašytoją ar mokslo vyrą, gyvenusį prieš tūkstantį metų Kristui negimus, apie anų laikų gyvenimą, tai jis su akluoju Tobiju atsakytų: „Kaip aš galiu džiaugtis tamsybėse būdamas ir dangaus šviesos nematydamas“. (Tol. 5, 12). Didysis filosofas Platonas taip rašė: „Aš nežinau, iš kur ateinu, nežinau, kas esu, nežinau, kur einu“. Taip yra visur, kur dar nepateko Kristaus šviesos spinduliai.

Didžioji tamsybių naktis praėjo. Kaip patekėjusi saulė suspindėjo nauju džiaugsmu ir gyvybe „Šviesa iš Šviesos“, amžinasis Tėvo Sūnus gyventojams mirties šešėlių klony atnešė ramybės palaimą. Prieš šią Šviesą nubluko pagoniškos ūkanos. Pagonių aukurai subyrėjo, stabai išgriuvo, tikrasis Dievas įžengė į puošnias bažnyčias, tikroji Auka pakilo kaip malonus kvapas į Triasmenio Dievo Sostą! Vietoj juodos nuodėmės, pražydo spindinčios dorybės. Nukri-

to vergų pančiai, vergas tapo lygus savo ponui. Apsaugota vaiko gyvybė nuo baisios tėvų savavalės, žudynių. Moterystė pakelta į sakramentus. Moteris tampa lygiagretė šeimos narė ir vyro gyvenimo draugė, o ne vergė. Kristaus Šviesa įstabiai atnaujino tamsybėse skendėjusį pasaulį.

Bet šiandieną pasaulis vėl pagonėja. Ir „niekas netiki, kad pagonybė išnyko, sunaikinus senus stabus. Stabai išnyko, stabmeldystė pasiliko. Stabmeldytsė yra liberališkos valstybės dievinimas. Stabmeldystė yra kapitalo garbinimas, stabmeldybė yra tikėjimas į komunistinį socialistinį rojų. Stabmeldybė yra aklas tikėjimas mokslu. Stabmeldybė yra aklas vergavimas madai. Stabmeldybė yra kūno kultas ir veneros kultas“ — sako A. Maeder'is. Ir šiandieną naujoji pagonybė pradeda reikštis vien dėl to, kad patamsių galybė nori krikščionybės šviesą užtemdyti. Leiskime Kristui „teisingumo Saulei“ (Mal. 4, 2) viešpatauti visose gyvenimo srityse, vėl bus taika ir ramybė žemėje, juk tamsybės privalo užleisti kelią Kristaus šviesai. Amen.

KRISTAUS ŠVIESOS SKLEIDĖJAI

Kristaus pasakyta didžioji mintis: „Aš esu pasaulio Šviesa“, buvo išreikšta su dideliu noru, kad ir mes būtume ta šviesa ir šviestume žmonėms, kurie tos šviesos dar nėra matę, o jos taip reikalingi, kaip ligonys sveikatos. Todėl šv. Povilas drąsiai reikalauja: „Kitados jūs buvote tamsybė, dabar esate šviesa viešpatyje. Elkitės, kaip šviesos vaikai“. (Efez. 5,8). O kaip mes turime elgtis, būdami „šviesos vaikai“? Mūsų dorybės privalo mūsų širdyje žydėti ir spindėti — nešti šviesos kitiems.

Ar mes turime tikėjimo dorybę, kurią gavome per Kristų? Juk tada mes buvome mažuliukai ir mus pavadavo krikšto tėvai. Jie mūsų vardu atsižadėjo piktosios dvasios, jos darbų, jos puikybės ir deganti žvakė buvo įduota į mūsų rankutes, kaip tikėjimo simboliai. Ar toji tyra tikėjimo liepsna tebeliepsnoja mūsų širdyse? O gal ji jau prigeso per įvairias Bažnyčios nepalaimintas oragnizacijas, per neitralią ir dar kitokią spaudą, per blogas sueigas ir nuodėmingas progas. „Tikėjimas tebūna švyturys

mūsų kojoms ir šviesa mūsų takams" (Ps. 11 P. 105) sako psalmistas. O mums kuo yra tikėjimas?

Ar liepsnoja tavy meilės dorybė? Ar prisimeni tą brangią dieną, kai su degančia žvake ėjai prie pirmos komunijos? Tai buvo pirmas, viešas ir savarankiškas mūsų karštos meilės paradas pasaulio Kūrėjui. Ar toji pirmosios komunijos Jėzaus meilė dar ta pačia šiluma tebedvelkia? Ar ji įstengia tirpdyti įvairias nuodėmių progas, nuodėmingas mintis, kalbas, juokavimus ir pagundas?

Prabėgs dienos ir visas gyvenimas!... Vieną kartą išmuš valanda, kada ir į mūsų stingstančią ranką bus įspausta deganti žvakė, kuri simbolizuos mūsų vilties dorybę. Vilties dangiškųjų troškimų, pasiilgimų amžinų gerybių, toli prašokančių šios žemės džiaugsmus ir šešėliškus malonumus, ypač pasiilgimą Dievo, visų gėrybių Viešpaties. Pamąstykime, ar mes dabar vilties dorybės turime. Ar mes ją dažnai žadiname ir ar ją mes mokėsime sužadinti, baigdami paskutines gyvenimo valandas?

O kaip kitos dorybės: nusižeminimas artimo meilė, susivaldymas ir skaistybė? Ar jos žydi tavo širdy ir spindi kitiems? Ar tu esi tikros šviesos skleidėjas, kurio laukia iš tavęs Išganytojas? O gal esi patamsių sūnus, pragaro pasiuntinys, Kristaus troškimų duobkasys? O ką

tau sako apaštalas? — „Elkitės, kaip šviesos vaikai“. Čia ne noras, bet įsakymas! O šiandieną kiek yra tokių, kurie ir kalba ir galvoja ir veikia pagoniškai, nors norėtų save vadinti katalikais. Argi tu gali su Kainu nieko nepaisydamas sakyti: „Ar aš esu savo brolio sargas?“ (Prad. 4, 9.). Ne! Tu ir kiekvienas iš mūsų privalome ištraukti artimą iš tamsybės ar žodžiu ar pavyzdžiu, kad tik jo širdį pasiektų Kristaus Šviesos spindulėlis .

Tu būk uolus Kristaus sėkėjas. Pirmiausia išaugink brangias Kristaus dorybes savo širdy, o paskui ženk per gyvenimą su dorybių žiburiu rankoje, lankyk netikėjimo tamsos prislėgtas širdis ir nešk joms erdvios gaivinančios Kristaus Šviesos, — būsi apaštalas, būsi žiburys ant kalno ir nušviesi kelią pakalnės gyventojams, kad jie išsigelbėtų iš pakalnėse tūnojančių tamsybių. Amen.

KRIKŠČIONIŠKOJI DRĄSA

„Kristau, niekados Tavo naujiena nebuvo taip reikalinga kaip šiandieną ir niekados, kaip šiandieną ji nebuvo taip pamiršta“ — sako didysis konvertitas G. Papini. Šiandieną iš visų gyvenimo sričių vejamas Kristus, ir maža besiranda drąsuolių, norinčių Jį apginti. Kiek daug sugedimo, abejutiškumo religijos dalykuose, o kiek maža drąsių tikėjimo reiškėjų. Ar daug rastųs šiandieną tokių, kurie pasižymėtų tikėjimo drąsa, kokių parodė pirmieji Kristaus išpažinėjai. Štai sugautas vienas krikščionis Vidijus ir atneštas pas Jupiterio statulą. Jam liepiama berti smilkalo į ugnį ir aukoti Jupiteriui auką. — Ne, to nedarysiu, — ramiai atsako Vidijus. Pradėta jį kankinti, bet veltui. Galop per prievartą ištiesiamos ant ugnies jojo rankos ir į delnus įpilama smilkalo. — Įberk smilkalo ir būsi laisvas! — Ne, niekuomet to nedarysiu, — drąsiai ir didvyriškai atsako Vidijus. Ir taip pasilieka bestovįs ištiestomis rankomis. Ugnies liepsnos didėja. Ugniniai liežuviai jau

raitosi aplink rankas, jau dega kumštyse sugniaužti smilkalai, bąla jo veidas, išvagotas baisiausių kančių, bet plieninė ir didvyriška kentėtojo širdis neišsižada Kristaus.

Mūsų laikais žymiai pradėjo reikštis nukatalikėjimas, nudorovėjimas, savo „aš" statymas aukščiau už Dievo ir Bažnyčios įsakymus. Šiandieną yra ir tokių, kurie, lengvapėdiškai laužydami ir Bažnyčios įsakymus, didžiuojasi. Jūs, jaunos jėgos, ruošiatės gyvenimui, jūs turite šventos pareigos įnešti tikėjimo drąsos ir užkirsti kelią toms visuotinoms blogybėms, kurios gali išsemti Dievo gailestingumą. Jei jūs ryžtatės būti tokie drąsuoliai, ar jūs patys turite užtektinai tikėjimo drąsos? Jei sekmadienį neateini mišių klausyti vien dėlto, kad iš tavęs kas nors pasijuoks, ar vakare nesukalbėjai vakaro maldos, kad tave pavadino davatka, arba draugijoj būdamas ir girdėdamas pajuokiant tikėjimo vertybes, neužstojai ir neapgynei vien dėlto, kad nepasirodytum esąs uolus Kristaus sėkėjas, tai kaip tu nori būti kitiems tikėjimo drąsos vadu? O jei neįsigysi krikščioniškos drąsos, užkasi šviesiuosius jaunystės idealus ir ant jų kapo liks liūdnas ir bragiškas užrašas: „Čia palaidoti šviesieji jaunystės idealai — palaidota visa ateitis!" Ne, jaunuolis-jaunuolė niekuomet nekas savo idealams kapo, jis bus didis drąsuolis ir visada, kur reikia, pasakys galingą „ne!".

„Ne!“ sakyk visiems, kas tik nori sutrukdyti tavo šventą pareigą.

„Ne!“ sakyk tiems, kurie kėsinasi tavo sielai užmesti pražūtingą kilpą.

„Ne!“ drąsiai sakyk tam, kas neleistų atlikti religines pareigas.

„Ne!“ sakyk tam, kas tau neleistų visur ir visuomet išpažinti savo tikėjimą ir mylėti Kristų, didįjį tavo sielos valdovą!

Ne tik šį gyvenimą tinkamai sunaudosime, bet ir amžinybės didįjį džiaugsmą laimėsime vien didžiadvasiškumu ir drąsa. O drąsos ir didžiadvasiškumo įkvėps kryžius.

Didžiojo karo metu vokiečių kareivių būrelis užkluptas rusų turėjo pasitraukti į menką trobelę. Kadangi rusų buvo daug, tai rusai reikalavo pasiduoti. Vietoj atsakymo iš trobelės pasipylė smarkūs šūviai. Tada rusai apsupo trobelę ir šaudymasis tęsės tol, kol vokiečiai neteko kulkų. Kai užpuolikai suėjo į vidų, rado krūvą kraujuose pasruvusių lavonų. Iš jos dar vienas labai sunkiai vaitojo. Tai buvo labai sunkiai sužeistas leitenantas. Rusų vadas į jį pratarė: „Juk jūs matėte mūsų jėgą, kam priešinotės?“ Leitenantas atsisėdo ir, rodydamas į geležinį kryžių, kabantį ant jo krūtinės, atsakė: „Kas nešioja šį ženklą, tas nepasiduoda“. Gyvenimas yra šiurpulinga kova. Kiek daug reikia drąsos kiekviename žingsnyje. Be kryžiaus žū-

si. Ir tau per krikštą kryžių įspaudė tavo širdin, ir tą spindintį Kristaus kryžių nešioji ant savo krūtinės. Tai didysis krikščioniškos drąsos ir pergalės ženklas tavo visiems laimėjimams. Amen.

RELIGIJA — NEPRIKLAUSOMYBĖS PAMATAS

Šviesioji Lietuvos išsilaisvinimo žvaigždė patekėjo 1918m. vasario 16 d. po didelių kovų, netekus daugelio brangiausių Lietuvos sūnų gyvybių. Bet laisvė, laisvė, kurios tiek amžių ilgėjosi lietuvis, iškovota. O kas lietuviui padėjo ugdyti tautinį susipratimą ir laisvės troškulį, — tai religija, įdėjusi į jo širdį taurią tėvynės meilės jausmą.

Grįžkime į mūsų didvyrišką praeitį. Jau daugiau, kaip 500 metų praėjo nuo to laiko, kada ir mūsų tėvynėje Lietuvoje Kristaus mokslo sėkla buvo pasėta. Ji tauraus lietuvio dvasioje rado gerą dirvą, nes greitai mūsų tėvynė užsitarnavo šventosios Lietuvos vardą. Ne kuo kitu, kaip gyvu tikėjimu, aukšta dorove lietuviai sukūrė daugelį krikščioniškai tautiškų papročių, kurie išlaikė tautinę sąmonę ir ugdė nepriklausomybės mintį. Tik prisiminkime, kokiu atkaklumu mūsų senoliai gabeno lietuviškas maldaknyges iš Prūsų žemės su didžiausiu pa-

voju netekti gyvybės. Kokia nepalaužiama drąsa buvo gynamas tikėjimas, nebojant kazokiškų nagaikų kirčių. Kražiuose! Kokią karžygišką pasiryžimą rodė moksleiviai, protestuodami prieš rusiškas maldas, rizikuodami gauti vilko bilietą — netekti išsimokslimo galimybės. O tą tikėjimo ir tėvynės meilę jų širdyse kurstė tėvai ir kraujo kaina įsigytos lietuviškos maldaknygės. O kas užgrūdino lietuvį nešti sunkų baudžiavos jungą ir už tikėjimą ir lietuvybę savo pabalusiais kaulais nusėti Sibiro laukus? Stiprybės šiems sunkumams ir pasiryžimams sėmė iš Kristaus religijos. Per did. karą krinta milijonai jaunyste alsuojančių vyrų, griūva pasaulio valdovų gyvybės, revoliucijų ugnis baigia naikinti karo griuvėsius, kuriuose subyra ciesorių ir karalių sostai. O mūsų amžių nuvarginta šalis keliasi, keliasi, kai didžiausios gyvybės griūva; keliasi pirma, didžių vargų ir sunkią priespaudą iškentėjusi, bet religija savo dvasios išugdžiusi Lietuva ir vėl pakyla kaip savarankiška valstybė. Jei lietuvių tauta nebūtų buvusi religinga ir dorovinga, tai lietuvio tautinė sąmonė, garbė ir drąsa senai būtų buvusi palaidota ir šiuo kritišku prisikėlimo momentu nebūtų parodžiusi tos milžiniškos drąsos!

Atgavome laisvę, iškovojome nepriklausomybę drąsa ir pasiryžimu, kurį įkvėpė Kristaus religija — vertinti tėvynės brangenybes — jos dvasią. Išsikovojome laisvę krauju ir drąsa,

mokėkime ją branginti ir išlaikyti. Laisvės ir nepriklausomybės pagrindas yra religija, jei ji, religija, liks užslopinta, galime tragiškai žlugti, kaip žlugo didele galybe žydėjusios valstybės. Kas sugriovė kultūringiausią ir galingiausią senovės graikų valstybę, spindėjusią Periklio laikais visoje savo didenybėje? Tai mintys: nėra Dievo, nėra jokio dieviško įstatymo, nėra nemirtingos sielos. Veltui Sokratas, Platonas ir Aristotelis stengėsi graikų tautą grąžinti į idealią religinių bei dorovinių pažiūrų aukštumą. Jau buvo per vėlu. Dvasinės mirties pradai, kurie buvo išbarstyti po visą tautą, nešė neišvengiamą katastrofą. Ir Graikija žlugo. Žlugo, nes buvo žlugusi jos religija.

Iš Graikijos nuodingosios mintys persimetė į kitą, anais laikais, galingiausią valstybę — Romos imperiją. Ir Romą ištiko mirties smūgis tada, kai joje įleido giliai šaknis netikėjimas. Ir toji galingoji Roma, kuri savo valdžioje laikė visą pasaulį, į kurios iždą suplaukdavo milijardinės sumos, kuri gąsdino pasaulį milijoniniais legijonais, kurioje žydėjo mokslas ir menas. Nežiūrint viso to, ji žuvo taip, kad teliko tik griūvėsiai. Žuvo, nes netikėjimas atliko šį demonišką darbą. Yra daugelis panašių pavyzdžių ir iš naujųjų laikų, rodančių, kaip žlunga valstybės, kuriose tikėjimas išgujamas.

Šiandieninės valstybės aklai artinasi į skaudžių katastrofų kelius. Ir šių dienų sunki eko-

nominė krizė yra ne kas kita, kaip skaudus Dievo priminimas, kad valstybės valdovai liautųsi sauvaliavę. Jei šis Dievo priminimas neduos valdovams išminties grįžti prie Kristaus, nuo Kurio taip toli nutolo, tai seks didžiausia baus-mė, kuri susprogdins pačias valstybes iš vidaus. Rusija vaitoja tironiškoj priespaudoj, Meksikoje Kristus vejamas iš viešo gyvenimo, o kas šiandieną vyksta Vokietijoje. Jų valdovai nebepripažįsta Dievo ir dievais laiko save. Gal jau Demoklo kardas sprendžia jų tragiškiausį likimą, kartų ir tautų?

O mūsų kraštas Lietuva, kurios laisvę iškovojo garbingi lietuvės motinos sūnūs, kuriems rožančių kabino ant kaklo ir laimino leisdamos į kovą ir meldėsi už juos. Jie grįžo didingai su laisvės pergale, trimituodami nepriklausomybės trimitu. Ir žinokime, kad ir šiandien laisvoji Lietuva bus tiek tvirta ir galinga, kiek ji bus katalikiška. Todėl, kas griauna religijos pamatus, tas yra mūsų tautos priešas, juk tą įrodė praeities istorija. Mes žinokime, kad nieko nepadės jokios tarptautinės sutartys nei Tautų Sąjungos nutarimai, jei tautos ir valstybės savo gyvenimo neatnaujins Kristaus Dvasioje. Mes melskimės, kad mūsų tėvynėje Lietuvoje neatsirastų nuodingų netikėjimo pradų, tuomet, mes galime tikėtis nepriklausomybės stiprėjimo ir nepalaužiamos mūsų laimės garantijos. Amen.

KĖLKIS IŠ NEDORYBIŲ

Vieno kalvio sūnus, ką tik kalvėje rasdavo, tuoj kaldavo į kalvės duris. Tėvas nekartą įspėdavo, kad nekalinėtų, nes sugadinsiąs duris. Bet vaikas atsakydavęs, jog tai esąs mažmožis, nes vinis, kaip panorėsiąs, tai galėsiąs vėl ištraukti. Ir taip diena iš dienos bekalinėjant, durys liko prikalinėtos vienų vinių. Tada vaikas paėmęs, reples pradėjo traukti jas iš durų. Kai visas vinis ištraukė, tai jau nebeliko nė durų, nes skylių buvo tiek daug, kad durys subyrėjo į šypulius. Tai pamatęs, kalvis tarė savo sūnui: „Sūnau, aš tau leidau neprotingai žaisti. Aš norėjau, kad tu pasimokytumei iš savo darbo vaisių, ko nenorėjai mokytis iš mano žodžių. Dabar pats pamatei, ką tie mažmožiai padarė. Žinok, kad duris aš įtaisysiu kitas. Žiūrėk, kad taip nesubyrėtų į šypulius siela — kitos jau niekur negausi". Taigi, nedorybės yra didelės blogybės, bet reikia sukaupti drąsos iš jų prisikelti .

Nors sunku keltis iš nedorybių, bet galima, nes teisingai yra pasakęs vokiečių rašytojas:

„šiurkščiai skamba žodžiai: „tu privalai, bet prie jų pridėk — aš noriu, gausi išvadą — man reikia tai padaryti, vadinasi, aš galiu!“ Visa galėsi padaryti, jei savo rūpestingas pastangas jungsi su Dievo pagelba. Nes „visa galiu Tame, kurs stiprina mane“. (Pilyp. 4, 13). Visa! Koks guodžiantis žodis! Taip, dangaus pagalba yra galingesnė už mano silpnumą, ji yra smarkesnė, negu mūsų jaunystės audros, ji yra karštesnė negu svaigulingas aistrų gaisras, ji nugriauna nepralaužiamų kliūčių kalnus ir rodo kelią į naujos sielos laimėjimus!

Štai gyveno viena šeima. Motina miršta. Palieka penkerių metų dukterį ir girtuoklį netikintį vyrą. Jie niekuomet nelanko bažnyčios, bet nuolat dalyvauja nedorybių draugystėje. Mažoji mergaitė lieka be gero pavyzdžio ir globos, nėra kas ją pamokytų religijos tiesų. Jau mergaitei suėjo penkiolika metų, o ji dar nežinojo jokių religinių tiesų ir negalėjo prieiti prie pirmos komunijos. Tėvas ja nė kiek nesirūpindavo. Retai kada tėvą ir tematydavo. Nekartą toji mergaitė nuliūdusi ir apsiašarojusi vaikščiojo miesto gatvėmis. Kartą ją gatvėje sutinka viena ponia ir užklausia, kodėl ji tokia nuliūdusi. Ji nuoširdžiausiai nupasakojo poniai visą sunkų savo gyvenimą. Ponia pasirūpino, kad mergaitė būtų paruošta prie pirmos komunijos. Kunigas ją prirengė. Kai mergaitė išmoko visų tikėjimo tiesų, kunigas jai pasakė: „Kada eisi

prie šv. Komunijos, tai pasipuošk baltais rūbais ir, eidama į bažnyčią, paprašyk savo tėvelį palaiminimo".

Sekmadienio rytas. Mergaitė anksti atsikėlė. Išpuošė kambarį gėlėmis. Pasipuošė baltais rūbais ir tyliai įeina į tėvo miegamąjį kambarį. Tėvas pažvelgia. Mergaitė atsiklaupia prie lovos ir taria: „Tėveli, palaimink mane, aš šiandieną einu prie pirmosios šv. Komunijos!" Bet tėvas rusčiai ištarė: „Aš esu prakeiktas, neprašyk manęs palaiminimo", ir nusigręžė į kitą pusę. Bet duktė susigriaudinusi maldauja: „Tėveli, Dievas gailestingas, visas kaltes tau dovanos, tik palaimink!" Tėvas susigriaudino ir, laimindamas dukterį, ištarė šiuos žodžius: „Laiminu, kad tik Dievas dovanotų man kaltes".

Už trijų dienų jis klūpojo prie klausyklos ir susitaikė su Dievu. Jam drąsos suteikdavo malonė ir jis prisikėlė iš savo didžiųjų nedorybių. Randasi ir tavo gyvenime gal mažesnių ir didesnių nedorybių ydų, sukaupk drąsą ir prašyk dangaus pagalbos, prisikelsi ir vėl, kaip drąsus ir garbingas riteris, sušuksi: aš noriu keltis iš nedorybių, dangus man padeda, aš galiu! Amen.

DIDŽIOJI MEILĖ

Kartą Romoje įvyko šiurpulingas įvykis. Viename kalėjime buvo uždaryti du kaliniai. Ir nuostabu, abu tuo pat vardu ir pavarde. Vienas iš jų buvo didžiausias nusikaltėlis, antras — nekaltai kaltintas. Kai teismas išnagrinėjo jų bylas, vienas buvo pasmerktas mirti, o kitą išteisino. Kaltajam turėjo įvykdyti mirties bausmę. Atėjo budelis prie kalėjimo durų, sušuko pasmerktojo pavardę ir liepė eiti drauge su juo. Nusikaltėlis suprato, kas jo laukia, apsimetė negirdįs. O išteisintasis — nekaltasis ramia sąžine išėjo ir nuėjo paskui budelį. Budelis jį sukaustė pančiais ir nusivedęs nužudė. O likęs kalėjime — didysis nusikaltėlis liko paleistas.

Kas čia įvyko dėl žmonių klaidos, tas seniau Jeruzalėje įvyko tarpininkaujant Didžiajai Meilei. Ir čia du buvo uždaryti tam pačiam kalėjime. Vienas buvo didžiausis piktadarys, antrasis buvo nekalčiausis, buvo didysis geradarys. Pirmasis į kalėjimą pateko už savo nusikaltimus, antrasis — už didžiąją meilę. Pirmasis

buvo Barabbas, antrasis — Dievo sūnus. Pirmasis ženklino nuodėmingosios žmonijos atstovą, antrasis — jos išlaisvintoją. Nuodėmingosios žmonijos atstovui jau buvo paskelbtas mirties sprendimas, tik, vietoj jo, nekaltasis išlaisvintojas pasidavė budeliams. Jis norėjo, kad visus išlaisvintų iš nuodėmingos naštos.

Štai mes matome Dievo Sūnų, einantį į Jeruzalę, į tą šventąjį Izraelio miestą, kartu ir į baisios kančios stotį. Šį skaudų įvykį gražiai nupasakojo evangelija: „Štai, mes einame į Jeruzalę, ir įvyks visa, kas per pranašus parašyta apie žmogaus sūnų: Jis bus išduotas pagonims, iš jo tyčiosis, bus plaktas ir apspiaudytas; nuplakę jie užmuš jį". Matome Jį einant erškėčiuotu keliu, kuriuo gali vesti tik Didžioji Meilė. Ar tu, žmogau, pagalvoji, kodėl Kristus ėjo dėl tavęs kentėti baisiausių kančių? Ėjo, nes norėjo tavo sielą išlaisvinti. Tavo siela paties Dievo Sūnaus krauju turėjo būti atpirkta. Viso pasaulio neužteko tam atpirkti; visa, kas tik žemėje yra, neužteko už tave atsilyginti. Net dangaus angelai negalėjo to įvykinti. Patį mylimiausį Sūnų Tėvas atidavė mirti, kad tave atpirktų. Tuo įvykiu stebėjosi dangus ir žemė. Šv. Augustinas negali atsistebėti: „Koks Dievo meilės ir gailestingumo stebuklas, kokia gili Dievo planų paslaptis: piktas nusideda ir nekaltas už jo kaltę baudžiamas; bedievis nusikalsta, o teisingasis pasmerkiamas. Ką užsitraukia

nedorėlis—kenčia dorasis, kuo nusikalto vergas — atlygina Viešpats; ką žmogus padarė — Dievas atgailauja. Kaip giliai, Dievo Sūnau, Tu nusižeminai, kaip toli nuvedė Tave meilė. Kur dėl savo gailestingumo Tu nuėjai!"

Ta didžioji meilė nutiesė tau kelią į amžinybę. Tu eini ir randi daugybę kryžkelių, kurios tave vilioja. Neik tenai, kur rasi vien gyvenimo malonumų, paskui rasi nuodų ir jau atgal nebesugrįši. Neik ir tuo, kur gera iš pradžios ir laikinai, tai didžioji šio gyvenimo klasta, kuri tave supančios. Eik tuo keliu, kurį praminė Didžioji Meilė, nors daug skaudžių valandų turėsi, bet rasi jose paguodą iš Didžiosios Meilės. Toji Didžioji Meilė suteiks tau ne žemiškos stiprybės, kad galėtum pasiekti nesibaigiamą Didžiosios Meilės džiaugsmą. Amen.

RIMTIS IR SUSIKAUPIMAS

Gavėnia — didžios rimties ir susikaupimo laikas. Gavėnia — tai laikas, kada kiekvienas žmogus turi progos susikaupti ir pagalvoti, kaip save išlaisvinti iš dvasios varžtų. Todėl gavėniai tinka šv. Rašto žodžiai: „Štai dabar malonės metas, štai dabar išganymo diena". (L. Kor. 6, 2). Kadangi gavėnios rimtis yra labai svarbi mūsų dvasios gyvenimui, todėl reikia save tinkamai paruošti gavėnios rimtį sutikti. O tai padės pelenų dienos gilus susikaupimas.

Tiesa, liūdna ši pelenų dienos mintis: „Atmink, žmogau, kad dulkė esi ir į dulkes pavirsi", bet reikšminga. Kai tariant šiuos žodžius, ant tavo nusvirusios galvos bus užberta pelenų, tu suprasi, kuo baigiasi šis gyvenimas ir ką jis duoda, Tai liūdnas aidas, tebesikartojąs žmonijoje nuo netekimo laimingųjų dienų rojuje.

Kartą garsusis pamokslininkas Segueri (Senjeri) Pelenų dienoje taip prašneko: „Atėjau jums, br. kl., pranešti labai liūdną naujieną: visi, kurie čia susirinkote, seni ir jauni, po-

nai ir tarnai, didi ir maži — visi turėsite numirti, nes skirta žmogui sykį numirti". Lengvai atsiduso minia, mat, nieko naujo ir baisaus nepasakyta, tik senai žinoma tiesa pakartota. Tuomet Senjeri nustebęs sušuko: „Nejaugi jums tai žinoma. Ar gyvenimas rodo, kad žmonės tą tiesą žinotų? Argi ne taip gyvenate, lyg niekados nereikėtų mirti? Ir tikrai, kiek kartų matėme lydint numirelius, kas priminė: „memento mori" ir toji mintis tegu kaba, kaip Demoklo pavyzdžiu — tai antra pelenų dienos mintis.

Gavėnia — tai galinga Kristaus kančių diena. Šiandieną tinkamai susikaupk, kad galėtum sužadinti kilnius pasiryžimus apimti gavėnios rimtį. Ar mokėsi pasekti Kenčiančio Kristaus pavyzdį — tai antra pelenų dienos mintis.

Kristaus kančia daugeliui šventųjų buvo didžiausias ir neišsemiamas uolumo ir pasiaukojimo šaltinis. Jonas Gualbertas nugali mirtiną rūstybę, ir Hyacinta—tuštybę vienu pažvelgimu bei mintimi apie Kenčiantį Kristų. Pranciškus Asižietis griaudžios atgailos ašaras lieja, apmąstydamas Išganytojo kančią. Gotfridas Buillonietis atsisakė nešioti Jeruzalės karaliaus aukso vainiką vien dėlto, kad ten Išganytojas nešiojo erškėčių vainiką. Elzbieta Tiuringietė padėjo savo auksinį karališką vainiką bažnyčioje tardama: „Negaliu puošti savo galvos blizgančiu vainiku ten, kur matau savo Išganytoją eršk-

kėčių vainiku apvainikuotą“. O šv. Kliara sakydavo: „Argi gali žmogus savo vargais dejuoti žiūrėdamas į kybantį ant kryžiaus ir kraujais apsipylusįjį?“

Argi mes galėsime praeiti šalti ir nejautrūs pro kenčiantį Kristų?! Ar ir mes būsime tokie nedėkingi Kristui, kokie jo tautiečiai buvo Jam nedėkingi, kuriems Kristus liūdnai tarė: „Mano tauta, ką tau padariau, arba kuo tave įžeidžiau? Atsakyk man! Arba ką dar turėjau tau padaryti, ko nepadariau?!“ Nelauk, kad Kristus į tave taip pratartų. Žiūrėk, Jis neša sunkų kryžių ir žvelgia į tave, — ar tu Jam padėsi?

Kai tavo galva pabarstyta pelenais, tu pradedi suprasti šio gyvenimo tuštumą ir amžinybės neįkainojamą vertę. Ir tavo širdy kyla nenugalimas pasiryžimas: viskas amžinybei! O kaip prie to dar pridėsi didžiuosius Kristaus kančios apmąstymus, tai būsi save tinkamai nuteikęs Gavėnios rimčiai, kuri tau atneš tiek naudos, kiek dar niekas nėra davęs. Amen .

ŠIŲ LAIKŲ PASAULIS IŠDUODA KRISTŲ

Kaip žiauriai šių laikų pasaulis išduoda Kristų! Todėl norisi klausti, kas būtų, jei dar kartą žmonėms pasirodytų Kristus? Į tai duoda atsaką vieno dailininko paveikslas, kurio apačioje padėtas parašas: „Jeigu šiandien Kristus ateitų į pasaulį". Tame paveiksle matome išvargusį, nebeturintį žmogaus išvaizdos asmenį, kurs, užsidėjęs ant pečių sunkų medžio kryžių, eina didmiesčio gatve. Tai Kristus. Jis ir šiandieną turėtų nešti kryžių į mirties vietą, tik su tuo skirtumu, kad prieš 2.000 metų Jis ėjo siauromis Jeruzalės gatvėmis, o šiandien, kaip vaizduoja minėtasis dailininkas, plačiomis, asfaltuotomis mūsų didmiesčio gatvėmis. Paveiksle matome smalsuolius, sekančius iš dangoraižių tą liūdną procesiją. Viduriu gatvės, paskui Kristų, seka nedidelis žmonių būrelis, o šaligatviais plaukia minios. Vieni jų linksmai šnekučiuodami, juokaudami, seka tą procesiją, — tai Kristui nepritariantieji, Jį paniekinantieji. Kitų veiduose įbrėžtas didelis susirūpinimas, jų veidai išraižyti skausmo rauk-

lėmis, bet jie bijo prisidėti prie neskaitlingo Jo išpažinėjų skaičiaus ir eiti drąsiai gatvės viduriu. Tai šių laikų visuomenės daugumas.

Štai kaip šių dienų žmonės sutiktų Kristų! Jie visi lydi Kristų, bet, nebūdami pilni meilės ir pagarbos, o vien tuščio žingeidumo, jie eina šalikeliu į Golgotos kalną, kur galutinai įsitikins ir apsispręs. O apsisprendę, ar tik nepasuks Judo pėdomis?

Šių dienų žmonės iš paviršiaus atrodo, lyg dar sektų Kristų, bet jų dvasios gyvenimas eina Judo keliais. Ir širdis diktuoja tą patį klausimą: „Ką man duosite, kad aš Jį išduočiau?“ Ir taip šiandieną žmonija vis iš naujo susitepa Judo išdavimo nuodėme.

Kristų išdavė ne vien Judas, ne — visa Jeruzalė ir visa Jo tauta. Kristui be galo buvo skaudu, todėl, žiūrėdamas ašarotomis akimis į Jeruzalę, atsiduso: „Jeruzale, Jeruzale, o kad tu būtum tai pažinusi!...“ Dabar Jo tauta nusidėjo ta pačia Judo nuodėme ir išdavė Kristų kaip Mesiją. Jau baisu būtų, jei Kristaus kančios istorijoje būtų tik vienas Judas. Bet jį pasekė daugumas!... Judo pabučiavimas buvo ne meilės parodymas, o šventvagystė, privedusi jį prie savižudybės. Didelės bausmės susilaukė Judas ir visa Jeruzalė: „Nepaliks akmens ant akmens“. Tos pačios blogybės kartojasi šiandieną: Judų milijonai Kristų bučiuoja ir išduoda, ir jie tokios pat bausmės susilauks.

Taip, ir mūsų laikais, ir šių dienų pasaulis tęsia išdaviko Judo darbą. Ir šių dienų pasaulis apleidžia ir išsižada Kristaus. Juk taip lengvai žmonės išsižada tikėjimo, jį pakeisdami paprastais kasdieniniais reikalavimais ir juos net dievindami. Argi negrįžimas į pagonybę? Šiandieną Jėzus yra su neapykanta apkaltintas, nuteistas mirti, baisiausiai išniekintas ir didžiausiomis nedorybėmis plakamas, vedamas į Golgotą. Taip, Judo vardas visam pasauly yra paniekos žodis ir niekas tuo vardu nesikrikštija. Argi neverti Judo vardo tie žmonės, kurie už skambantį varį ir auksą išduoda savo įsitikinimus, šeimą, tėvynę, tikėjimą ir Dievą?! Kaip daug šiandieną rasime tokių niekšų, o kaip maža išdrįstančių eiti kelio viduriu ir sekančių Kristų. Todėl mes, apmąstydami Kristaus kančios kelionę, nuoširdžiai pasekime Kristų ir melskimės, kad ir tie smalsuoliai, kurie eina šalikelėmis, pažintų Kristų, Jį pasektų ir laimėtų Kristaus kančia ir mirtimi atidarytą amžinybės džiaugsmą. Amen!

ŠV. KAZIMIERAS — LIETUVOS GLOBĖJAS

Didysis Senojo Įstatymo išminčius yra pasakęs: „Teisieji žibės ir plėsis, kaip kibirkštys nendryne. Jie teis pagonis ir viešpataus ant tautų, ir Viešpats bus jų Karalius per amžius." (Išm.3,7-8). Šie žodžiai nusako šventųjų likimą. Taip, teisieji žibės, kaip saulė jų Tėvo Karalystėje".(Mat. 13,43.). Jie žibės, o jų šventumo spinduliai atskris į žemę, užžiebdami milijonus naujų širdžių. Savo ir savo sekėjų spindinčiomis dorybėmis šventieji teis ir smerkte smerks netikinčiųjų ir nedorųjų gyvenimą. Traukdami prie savęs geresniąsias širdis ir vesdami jas į dangų, jie bus jų vadai ir tartum viešpačiai, o tų šventųjų sielų skaičius vis augs: ištisi kraštai, ištisos valstybės ir tautos laikys juos savo užtarėjais pas Dievą — ir Dievas bus jų visų Karalius per amžius...

Šie žodžiai, raidė po raidės, garsas po garso, gražiausiai pritinka šios dienos šventės dagiškajam herojui šv. Kazimierui, Lietuvos kunigaikščiui, mūsų krašto globėjui. Tas jaunasis

Karalaitis, gyvenęs penkioliktame amžiuje, buvo Vytauto Didžiojo ir Jogailos artimas giminaitis. Jis buvo karališkos giminės, Lenkijos Karalius ir Lietuvos Kunigaikštis Kazimieras, vadinasi, didis valdovas, juk anais laikais Lietuva ir Lenkija buvo didelės ir galingos valstybės. Bet ne aukšta kilmė, ne galingi senoliai padarė šv. Kazimierą tokį garbingą. Juk yra būvę daug šio pasaulio valdovų, kurių kilmė ir žygiai daug pranašesni ir labiau išgarsinę savo vardą sumaniu savo krašto valdymu, ir kas dabar? „Neliko jokio atsiminimo" (Sal. 44,9). Nebent istorikus interesuoja ir mokiniai, nekęsdami jųjų, kala varginančius vardus ir datas. O šv. Kazimieras tegyveno vos 25 metus, rodos, negalėjo suskubti nuveikti tokių darbų, už kuriuos galėtų pamilti ir garbinti savoji tėvynė ir visas katalikiškas pasaulis! Taip, daugelis žmonių, pragyvenę 60-70 ir 80 metų, nepadarė nė menkutės dalelės, ką suskubo per 25 metus padaryti mūsų šalies Globėjas šv. Kazimieras. Jo šventas, pamaldus ir skaistybės dorybe spindintis gyvenimas padarė jį šventuoju ir visiems amžiams nepamirštama asmenybe.

Dabar savo dvasia aplankykime to didžiojo šventojo, mūsų Krašto Globėjo, karstą. Štai tyliai perėję demarkliniją, patenkame į Lietuvos širdį — sostinę Vilnių. Vilnius... Gedimino kalnas... Liūdnas vaizdas: bokšte plevėsuoja baltas erelis, o ne vytis!... Nulipus nuo kalno —

Katedra. Joje šv. Kazimiero koplyčia, altorius — jo grabas ir kaulai... Su mumis šv. Kazimierą lanko savo Globėją ir visa Lietuva. Mes meldžiamės prie jo karsto, kurs Lietuvos vardą išgarsino visam pasauly ir tebegarsina. Visa Lietuva ir mes, klūpodami prie Jo karsto, kruvinomis ašaromis maldaujame, kad įgytume Jo šventumo ir kad sostinė Vilnius vėl sugrįžtų mums!

Kitiems garbingiems vyrams statomi paminklai — šv. Kazimierui altoriai, bažnyčios; kitus gerbia — prie Jo meldžiasi; kitus brangina — Jį seka; kiti vienos tautos garbė — Jis visų krikščioniškųjų tautų pasididžiavimas, o ypač Lietuvos. Kuo Jis nustebino pasaulį, — menu, mokslu ar turtais?

— Taip, menu! Dievo ir artimo meilė, tai Jo dangiškasis menas, ko šiandieną taip maža.

— Mokslu? — taip, didžiuoju Kristaus mokslu, Kristus, Kurs pasakė: „Aš esu Tiesa, Kelias ir Gyvenimas", ko šių dienų žmonės nenori suprasti — užsimerkia, kad nematytų šviesos.

— Turtais? — taip! Tais turtais, kurie brangesni už auksą ir deimantus — tuo neįkainuojamu amžinybės laimės džiaugsmu. Jo karštos maldos, kasdieninis dangiškasis eucharistinis gyvenimas, skaisti, kaip tyriausio šaltinio vanduo, širdis, padėjo įgyti amžinai ne-

nykstamus turtus ir užugdyti savą dvasios didybę.

O jūs, kilniosios sielos! Ir jūs pasekite tą skaistųjį Karalaitį. Juk prieš jus stovi dar visas kūrybiškasis gyvenimas — jūsų veikimo plotas. Jūs būkite Dievo ir artimo meilės menininkais, gyvais Kristaus mokslo sekėjais, pamilkite eucharistinį gyvenimą — išlaikysite gyvą ir skaisčią širdį, tai didžioji gyvenimo atrama. Jei mokėsite jį taip pasekti, tai galime drąsiai su pasitikėjimu kreiptis į mūsų šalies Šventąjį — Jis spindintis dangaus Šventasis ir mūsų tėvynės Karalaitis saugos mus ir mūsų tautos krauju iškovotą laisvę. Amen.

NEIŠSIGINKIME, BET SEKIME KRISTŲ

Kiek daug išsigina Kristaus šių dienų žmonių gyvenime! Mieste ir kaime, gyvu žodžiu ir raštu, slaptai ir viešai išsiginama Kristaus, paniekinamas Jo atpirkimo darbas ir reikalingumas, mindžiojami kojomis Kalno pamoksle paskelbti dorovės dėsniai. Nenori pasaulis Kristaus, nes Jis smerkia jų nedorą gyvenimą. Tokia dvasia yra užsikrėtę šių dienų žmonės. Kokio atsargumo, kokio begalinio atsargumo reikia, norint apsaugoti save nuo didžiųjų dvasios pavojų. Ypač reikia saugoti tas jaunas, kilnias ir trapiausias sielas pačiame jaunystės brendime. Nes jei jie ta dvasia užsikrės, jau žuvę visam gyvenimui. Todėl išsigelbėsime, jei būsime visuomet tampriame sąryšy su Kristumi ir su Jo darbų tęsėja šioje žemėje — Bažnyčia. Niekados mes neprivalome tarti su šv. Petru: „Nepažįstu šito žmogaus“, nes niekados mes nemokėsime daryti tokios atgailos, kaip šv. Petras, ir savo gyvybe bei krauju užantspauduoti Kristaus mokslo. Iš mūsų gyvenimo privalo būti išvytas visokios rūšies bailumas. Mes vi-

suomet privalome remtis Apaštalo Jono principu—dėsniu: „baimės nėra meilėje“ (1 Jon.4,18).

Šiais laikais mums, katalikams, dažnai sakoma, kaip anais laikais šv. Petrui: „Ir tu esi buvęs su Jėzumi iš Galilėjos!“ Bet argi toks pasakymas mus pažemina ir ar mes atsisakysime nuo didžiųjų savo įsitikinimų? Mums, drąsiems Kristaus mokslo reiškėjams, tai vienas džiaugsmas. Tik menkas dvasios bailys galėtų nusigąsti, o mes drąsiai su meile atsakysime: „Taip, mes buvome su Juo nuo pat jaunystės dienų. Jis buvo mūsų džiaugsmas ir laimė.“

Šiandieną randasi tokių niekšų, pajuokiančių: „Tavo kalba išduoda tave!“ O tu jam atsakyk: „Ar tu supranti, kad tavo lūpomis kalba šėtonas?“ Tu, jaunuoli-e, gali drąsiai visiems sakyti: — Aš, kaip katalikas, žinau ir moku tik vieną kalbą: tai mano tikėjimo kalba, tai kalba mano Tėvo danguje, tai Jo Evangelijos kalba, tai viešo išpažinimo, veikimo, pavyzdžio ir gyvenimo kalba. Iš tos kalbos visada pažins, kad aš esu Kristaus sekėjas, bet čia tai man garbė ir pasididžiavimas! — Šiomis mintimis gyveno ir gyvens visi drąsieji Kristaus išpažinėjai.

Mes visi privalome didžiuotis tąja kalba ir tapti Kristoforais, kad keltume žmoniją per srovingą gyvenimo upę į amžinybės krantą. O per tą upę privalės persikelti visi gyvieji. Ir todėl eina, lyg kokia didžiulė procesija. Jos priešaky

eina žmogus, aptaškytas kraujais, ant pečių nešdamas sunkų medžio kryžių . Jį seka geriausieji jo sekėjai ir didelė žmonių minia. Eina šventieji ir karališkų giminių purpuro rūbais apsivilkę, eina šventieji ir neturtingiausiojo luomo, skuba nesuskaitomos minios vienuolių ir atsiskyrėlių, eina tyros ir nesuteptos širdies jaunuoliai ir jaunuolės... O visos procesijos priešaky slenka kryžiaus naštos slėgiamas Jis...

Prie šio kelio, kuriuo žmonija eina jau beveik 2 tūks. metų, šalikelėje stovi minios žmonių. Čia stovi tikėjimo atšalėliai, ir liūdnas Kristaus žvilgsnis jų neįveikia. Čia stovi Kristaus priešai ir įnirtę mėto jį akmenimis. Nuošaliai stovi laukinės tautos, kurių veiduose spindi noras prisidėti prie tos procesijos, bet nežino, kur ji veda. Yra stovinčių gerų, pamaldžių žmonių: ar mes jų tarpe stovime, o gal su atšalėliais ar priešais? Ne! Mes irgi stosime į tą paties Kristaus vedamą procesiją, nes Kristus mums yra viskas. Amen.

KAS TU ESI?

„Ką jūs manote apie Kristų?“ Tai senas klausimas, kuris buvo pastatytas Kristaus ir kuris vis iš naujo yra statomas. Tai visų klausimų klausimas; tai klausimas, į kurį privalo duoti atsaką kiekvienas žmogus. Žmonės, atsakydami į šį klausimą, pasiskirsto į dvi dali: Kristaus šalininkų ir priešų. Vieni atsako į šį klausimą, kad Kristų laiko Išganytoju ir Išgelbėtoju, atnešusiu pasaulin dangiškųjų tiesų. Kiti nenori į šį klausimą atsakyti — jiems vienas Kristaus vardas sukelia didžiausią neapykantą.

Anais laikais žydai, suėmę Kristų, nusivedė į savo tautos teismą ir pastatė lemiamos reikšmės klausimą: „Ar tu esi Kristus—Dievo Sūnus...?“ Šiandieną taip pat Kristus negailestingai yra velkamas į žmonių teismo namą ir duodamas toks pat klausimas: „Pasakyk Tu pats mums: kas Tu esi?“ Šiandieną šitas klausimas įgavo taip pat lemiamos reikšmės. Ir dabar Kristus taip pat atsako, kaip ir tada, bet žmonės nenori tikėti Jo atsakymo tikrumu. Kam dar klausti,

kada tiek anuomet, tiek dabar gauni tą patį atsaką: „Taip, aš esu Dievo Sūnus!“ Juk tai aiškiausis Jo paties pasakymas. Todėl šiandieną niekas negali likti abejingas šiame dalyke, niekas negali likti šaltas, drungnas. Vieni jį myli, kiti neapkenčia. Šiandieną jis yra kertinis akmuo, uola, į ką atsimušusi žmonija turi pasiskirstyti, pasidalinti.

Kiek šiandieną yra neteisingų liudijimų, kuriais pasinaudojus norima nuteisi Kristų? Vieni atmeta Kristaus dieviškumą, kiti veda kovą su Kristaus mokslu. Tai vis žmonės, kurie Kristaus nenori pažinti ir Jo tiesoms nusilenkti. Jų liudijimai yra panašūs į anuos žydų liudijimus.

Dar kiti Kristų laiko pirmuoju komunistu ir revoliucionieriumi, nes Jis sukėlęs didelę anų laikų revoliuciją. Taip, Jis pasmerkė pagonių palaidą gyvenimą, laisvą vaikų žudymą, Jis užtarė išnaudojamuosius, Jis rūpinosi vargšais ir vergų išlaisvinimu. Taip, Jis atnaujino žiaurų pagonijos pasaulį, Jis sukėlė revoliuciją, bet ne jėgos, smurto ir kraujo revoliuciją, kaip kad daro sužvėrėjęs šių dienų pasaulis, kur seka vien kraujas ir ašaros, bet didžiosios meilės revoliuciją, kuri brangi visiems ir visiems amžiams nešanti tikrą dvasios išlaisvinimą ir teisybę. Mūsų laikų pasaulis yra reikalingas Kristaus didžiosios meilės revoliucijos. O mes dėkingiausį dangui ir žemei padarysime darbą,

jei būsime pirmaeiliai Kristaus didžiosios meilės revoliucijonieriai.

Kristus žvelgia į mumis ir nori iš mūsų susilaukti drąsių savo mokslo gynėjų ir reiškėjų. Jis neliepia į Jo mokslą aklai tikėti, Jis duoda įtikinančių įrodymų, nes nori, kad mūsų tikėjimas būtų protingas. Todėl mes žinome, kad Kristų laikyti Dievu, o save Jo mokslo išpažinėju, reiškia savo viduje turėti Kristų ir būti Jo mirtimi išganytam. Būti kataliku, — reiškia pildyti Dievo valią. O jei nupulsime?... Nėra žmogaus, kuris nenupultų. Būti kataliku — nereiškia būti žmogumi, kuris nenupultų, bet kuris nepalieka nuodėmėje, o visa siela ir širdimi gelbisi iš nelaimės Kristaus malonėmis. Todėl tavo šūkis tebūna toks:

Mano gyvenimas tebūna Kristaus krauju rašyta knyga!

Mano gyvenimas — Kristaus tikėjimo ugnis!

Mano gyvenimas — Kristui pašvęsta meilė!

Jei būsi tokiu, gali pilnai pasitikėti, kad Kristus priglaus tavo išvargusią galvą prie savo širdies. Amen.

KRISTAUS KRYŽIUS

Viename Toskanijos vienuolyne yra milžiniškas, per visą sieną, paveikslas, kuriame vienas didžiųjų senų tapytojų atvaizdavo Kristaus kančios prasmę. Tai yra baisus ir niūrus paveikslas. Trys kryžiai, rodos, dengia savo šešėliu dangų ir žemę ir pilna jų yra visa pasaulio erdvė. Šventasis miestas, žmonių būriai — visa tai dingsta iš žiūrėtojo akių, jis temato vien prikaltąjį prie kryžiaus Išganytoją, iš kurio žaizdų tamsus kraujas tartum nesiliauja tekėjęs ant prakeiktos žemės. Tarp dviejų nusikaltėlių kabo Jis — stingsta pasaulis, nusikaltėliai stingsta, medžiai stingsta, stingsta Jeruzalė, stingsta debesys. Prisikėlimas ir išganymas toli — nebėra nieko, tik krauju plūstąs Dievo Sūnus latrų tarpe, žalsvai geltonas dangus, juodi debesys ir Jo galva,— rodos, kraujai tekės ir tekės ligi visų laikų pabaigos.

Nerasime kito susimąstymui panašaus paveikslo. Kam prikaltas ir krauju plustąs Išganytojas nestovi taip akyse, tartum čia visa

pasaulio istorija yra sutraukta į vieną vienintelį begalinį vaizdą, kam šis galingas įvykis nepripildo visų horizontų ir neužtemdo visų saulių, kas nesudreba dėl tos egzekucijos prakeikimo, kas nesijaudina įtrauktas į tą kaltę, kas nesupranta, kad čia esama amžino nuotykio, vyriausios pasaulio temos, žmogaus kreatūros ir jo tikro santykio su Tvėrėju veidrodžio, kas neišsigąsta lig giliausių savo esmės gelmių to tamsaus kraujo, kurs nesulaikomai, amžinai teka ant žemės nuo kartuvių — tas nepažįsta pats savęs, nepažįsta savo brolio, nepažįsta Prisikėlusiojo ir nieko nežino apie Dievą, kad ir kažin kaip būtų tuo įsitikinęs .

Žmogaus siela, rodos, ilgisi Dievo, bet kam nestovi akyse, kaip stipriai veržiasi žmogaus siela prikalti Dievą prie kryžiaus latrų tarpe, tas nesupranta nė tos sielos ilgėsio ir iš vieno apsivylimo puola į kitą. Daug baimių turi žmogus, bet nieko jis tiek nebijo, kaip Dievo buvimo žemėje įsikūnijusiame Išganytojuje. Adomas bėgs iš Dievo akivaizdos ligi laikų pabaigos, Adomas kals prie kryžiaus Tarpininką, kol stovės žemė. Susimąstyk, bent tu jau daugiau Kristaus nebekryžiuok!...

Kristus atidengė iki pat dugno ne tik dangiškąją tiesą, bet taip pat ir žmogaus prigimties tikrenybę. Tik savo santykyje su Kristumi žmogus pasirodė kas esąs ir išsigandęs pajuto

savo slapčiausį palinkimą. Kol Dievas nebuvo tapęs žmogumi, neprietelystės Dievui visas didumas negalėjo išeiti aikštėn. Dėl to Kristaus prikalimas prie kryžiaus niekuomet nėra sakomas per niūriai ir per milžiniškai mūsų dvasios akimis. Ko jis nepamoko ir nepriverčia būti teisiu, tas neišsigelbstimai yra pavergtas melo dvasios. Kiek daug šiandieną pasauly yra melo ir kiek daug jam vergauja. Kryžius tau sako: tu privalai save ir kitus išlaisvinti iš slėgiančio melo, nes aš atnešiau tiesą ir išganymą.

Susikaupk, žvelgdamas į Kryžių: o tylusis, ramusis Kryžiau, kaip neišsemiamai daug tu moki pasakyti, kaip galingai tu pradedi mokyti, kada nutyla visi mokytojai ir pasibaigia visų išmintingųjų išmintis! Amen!

KENČIANTIS KRISTUS

Visa gavėnia yra brangios atgailos šventė, kurioje mūsų sielos privalo išsiprausti atgailos šaltiny, kad šiandieną su kenčiančiu Kristumi mokėtų suprasti šio kančios sekmadienio didžiąją kančios paslaptį. Štai kaip šv. Raštas vaizduoja šelstančią žydų minią: „Taigi jie ėmė akmenų, kad į jį mestų, bet Jėzus pasislėpė ir išėjo iš bažnyčios". (Jon. 8, 59.). Kokia baisi šių žodžių prasmė! Kokia gili ir jaudinanti tragedija slepiasi šiuose keršto ir neapykantos veiksmuose! Argi galima pateisinti apjakimą įtužusios minios, kuri akivaizdoje savo geradario Kristaus nesuvaldomai šaukė: „Mes nenorime, kad Jis (Kristus) viešpatautų!" Ši šv. Rašto vieta rodo, kad Kristus kentėjo ne vien gyvendamas žemiškuoju gyvenimu, bet kad labai skaudžia tebekenčia ir šiandieną. Kristų norėjo nužudyti ne vien sužvėrėję žydai, bet ir mūsų dienų modernusis gyvenimas turi sugniaužęs akmenį, „kad į Jį mestų". Gilaus liūdesio ir kančios išvarginta Kristaus širdis buvo verčiama taip nusivilti: „Jeruza-

le, Jeruzale, kuri žudai pranašus ir užmuši akmenimus tuos, kurie pas tave siųsti"... (Mat. 23, 37). Tą skaudų kančios liudijimą Kristus davė, žiūrėdamas į nedėkingą degantį miestą, kuriam artinosi pražūtis. O kiekviena mūsų siela Kristui yra daug artimesnė, negu Jeruzalė. Jei taip labai Kristus sielojasi dėl Jeruzalės, tai nepalyginamai daug daugiau Kristus kenčia, matydamas, kaip jaunos sielos godžiai seka nuodėmingą gyvenimą ir jame žūva.

Kodėl, kodėl, sakykite Jūs, dar vis taip abejingai žiūrite į Kristaus kančios kraujo upę, kuri nori nuplauti ir nuskaistinti visą pasaulį?! Neapsirikite! Gyvenimas pilnas baisios klastos. Jis ne vieną jauną sielą yra įnarpliojęs į savo nuodingas pinkles. Jūs gyvenime sutiksite daug žmonių, kurie nė kiek nesisielos, jei nužudys tavo sielą ir visą ateities laimingą gyvenimą. Jie tik džiaugiasi, kad jų nasruose žūva jaunos sielos. O kiek tokių plėšriųjų žvėrių tykoja jumis pagauti. Ir kiek daug jaunų sielų, patekę į jų spastus, taip pat sužvėrėja ir, kartu su jais stovėdami šalykelėje, meto akmenimis į sukruvintą Kristų, žengiantį į baisųjį Kančios - Galgotos Kalną. Čia, prie Galgotos, susimąstyk!...

Dailininkas Berand nupiešė kenčiantį Kristų Kalvarijos kalne. Vienoje kryžiaus pusėje stovi jam ištikimų žmonių eilė — Kristaus

meilės gvardija, antroje pusėje jo priešų eilė — neapykantos armija. Toje pusėje, kur stovi ištikimieji, matome senelį, mirštantį ant kunigo rankų, toliau — sužeistą kareivį, spaudžiantį kryžių prie savo krūtinės, dar toliau — besimeldžiančią vienuolę. Jie visi garbina ir myli Kenčiantį Kristų. Antroje pusėje matome liūdną neištikimųjų armiją. Ją atstovauja budelis, kerštigu užsimojimu plakantis baisiai sukruvintą Jėzų; juoduose rūbuose stovi pilna neapykantos moteris, vaizduojanti tų žmonių neapykantą Kristui, kurie prieš Jį kelią maištą ir įnirtę veja Kryžių - kenčiantį Kristų iš gyvenimo, iš žmonių širdžių. Šis vaizdas nėra prasimanymas, tai skaudi gyvenimo tikrovė. Jau Kristui ką tik pradėjus savo didžios Kančios kelią, Jį visur seka du būriai: Meilės ir neapykantos. Vieni šaukia: Osanna Dovydo Sūnui! Kiti: nukryžiuok Jį!... Šių dienų žmonija irgi pasiskirsčiusi į dvi dali.

Prie kurių mes prisidėsime? Jei mes dar ne visi buvome ištikimi Kenčiančio Kristaus meilės gvardijai, tai dabar visi drąsiai užimkime jos eiles, kad mes galėtume pasakyti tai, ką baigdama savo skaudžias gyvenimo valandas pasakė šv. Kūdikelio Jėzaus Teresė į klausimą: „Ir ką pasakysi Jėzui?“. Mes atsakysime su ja: „Pasakysiu, kad Jį mylėjau“! Amen.

OSSANA IR NUKRYŽIUOK

Kaip greitai keičiasi minios ūpas. Kai Kristus įjojo į Jeruzalės miestą, džiaugsmingai sutiko Jį didelė žmonių minia. Vieni tiesė Jam po kojomis savo drabužius, kiti kirto šakas, skynė palmes ir klojo ant kelio. Ir toji minia šaukė nesuvaldomu entuziazmu: Osanna Dovydo Sūnui!... O po kelių dienų toji pat minia, pariziejų ir šv. Rašto žinovų įkiršinta ir suvedžiota, šaukė su žiauriausia neapykanta: Šalin jį! Nukryžiuok"!...

Toji pat liūdna scena vyksta žmonių gyvenime ir šiais laikais. Žmonės bažnyčioje gieda Osanna, o grįžę namo — nukryžiuok Jį! Ryte — malda ir šventos giesmės, o vakare — begėdiškos kalbos ir nedorovingos pramogos. Išpažinties ir Komunijos dieną lūpos šnabžda tikėjimo vilties ir meilės aktus, o po kelių dienų tos pačios lūpos šaukia, pašiepia tikėjimą, kelia beviltiškumą ir skelbia neapykantą Dievo žodžio skelbėjams. Rekulekcijų bei misijų laiku skamba osanna, pražysta gražiausi pasiryžimai kovoti už Kristų, o po kelių dienų bei sa-

vaičių visi pasiryžimai nuvysta ir dingsta, kaip dūmai ore ir vėl iš žmogaus širdies veržiasi pragariškas: nukryžuok Jį!...

Kiek tokių nepastovių žmonių yra šiandieną! Kiek yra tokių, kurie prisidengę katalikybės skraiste, nori gyvu ir rašytu žodžiu sukiršinti geros valios žmones prieš tą pačią katalikybę. Pradžioje jie šaukia osanna, kad patrauktų prie savęs žmones, o vėliau: nukryžiuok! Sąmoningas noras tylėti apie Kristų, apie įtaką žmonių protams ir širdims, šeimoms, tautoms, valstybėms; sąmoningas tylėjimas susirinkimuose, savo spaudoje, ar nėra garsus šūkis: nukryžiuok! Labai teisingai mokslininkas Paskalis pažymėjo, kad biauriausias persekiojimas yra nutylėjimas. Jeigu jau to pasiekiama, kad apie žmogų niekas nekalba, tai jis tuo greičiau sunaikinamas, negu įžuliausiu persekiojimu.

Bet turime ir tokių, kuriais galime tikrai pasidžiaugti. Yra daug drąsuolių, kurie moka tiems pariziejams nuplėšti kaukes ir iššifruoti jų tikrąjį veidą. Pilnai sąmoningas tikintysis turi žinoti ir suprasti, kad tikrieji jo vadai ir mokytojai yra vyskupai, kad jų sutartinis žodis vienu ar kitu tikėjimo bei dorovės klausimu yra paskutinis žodis, kad katalikybės reikalai visiems lygiai yra brangūs ir visi vieningai privalo juos ginti.

Bet tarp tų, kurie yra įsitikinę ir gieda osanna ir tarp tų, kurie šaukia: nukryžiuok!, savo neapykantą eina visais amžiais didžiausia kova. Devynioliktojo šimtmečio pabaigoj vienai revoliucijonierei pagerbti buvo suruošta manifestacija. Vienas masonas, savo kalboj išgarbinęs Liuciperį, sušuko: tegyvuoja šėtonas! Tą patį pakartojo penkių tūkstančių minia. Kalbėtojui masonų būrio vadas prisėgė juodą vėliavą su Liuciperio paveikslu ir tarė: „Mūsų pareiga iškelti šėtono vėliavą visur."

Prieš šį pragaro jėgos pasireiškimą Popiežius Pijus X paskelbė naują šūkį: „Visa atnaujinti Kristuje". Tai buvo paskelbimas, kuriuo Kristus grąžinamas į gyvenimą. Kad Kristus įsiviešpatautų visose gyvenimo srityse ir viešose įstaigose: šeimose, mokyklose, fabrikuose, bankuose, redakcijose, miestų rotušėse, parlamentuose, ministerijose. Padėjus šį šūkį į katalikybės pagrindą, jau galima įspėti ką yra paskelbęs dabartinis popiežius: Kristaus taika Kristaus Karalystėje!

Subyrės sostai ir sutrupės ginklai tų, kurie šaukia: nukryžiuok Jį! Ir jie už išganymo darbo griovimą ir naikinimą žmonių laimės užsitarnaus skaudžiąją niekad nesibaigiančią kančią, o mes, kurie drąsiai ginsime katalikybės reikalus ir visuomet šauksime Kristui osanna!, tapsime garbingi Kristaus karalystės valdiniai. Amen.

PRISIKĖLIMAS

Kristaus prisikėlimo šventė — gilaus džiaugsmo, prasmingo džiaugsmo šventė. Buvo valanda, kada angelas atėjusioms prie Karsto moterims pasakė: „Jis prisikėlė"... Jau beveik du tūkstančiai metų, kaip ši žinia buvo pranešta. O tai buvo džiaugsmingiausia žinia, kurią žmogaus ausis išgirdo per visus laikus, kai pasaulis yra pasauliu. Kristus prisikėlė — didžiausiu triumfu baigėsi žmogaus atpirkimo kančia. Žmogus atpirktas, žmogus išgelbėtas ir didžiausis nusidėjėlis gali atgimti, gali prisikelti. Per visus laikus milijonai žmonių, tikėdami Kristaus prisikėlimą, nugalėjo nuodėmės piktumą, nušvito didžiosios vilties šviesa. Tačiau pasaulis savo pagundomis visados traukė žmogų į slėnius ir žemumas. Todėl žmogaus sąžinėj gimdavo raginantis balsas: prisikelk žmogau, prisikelk!

Apie vieną Kryžiaus karų riterį, tarnavusį Gotfrido iš Bouillon kariuomenėje, yra išlikęs toks pasakojimas. Tas riteris buvęs nepapras-

tos drąsos. Kad ir aršiausiose kautynėse visur būdavęs pirmose eilėse. Imant Jeruzolimą, jis pats pirmasis užlipęs ant jos sienų. Todėl jam buvo leista ritierių suruoštoj į Kristaus Grabo bažnyčią procesijoj pirmam prieiti prie Kristaus grabo ir ten užsižiebti savo žvakę. Tas riteris pirmasis užsižiebęs nuo Kristaus grabo savo žvakę ir padaręs nepaprastą įžadą: savo žvakės ugnį pervežti į Italiją ir Florencijos bažnyčioje uždegti ja žvakes ant Marijos altoriaus.

Be galo buvo sunku riteriui įvykinti savo didįjį įžadą. Tūkstančiai kliūčių jam trukdė. Blogi keliai, kalnuoti ir akmenėti, sukruvino jam kojas. Karšta saulė, negailestingai jį kepindama, iššaukdavo didžiausią troškulį. Naktį — negali ramiai ilsėtis, nes rūpi, kad neužgęstų žvakė, kad vėjas neužpūstų ar piktas žmogus neužgesintų. Buvo kartą užpuolę tyrų plėšikai, viską iš jo atėmė, tik išsiprašė, kad paliktų žvakę. Ir kokių tik jūros, bei sausžemio kelionėje gali būti nuotykių, tokie ir jį ištiko. Tačiau visus, nors su didžiausiu vargu ir rūpesčiu, nugalėjo. Į nieką kitą jis nekreipė dėmesio, kad tik žvakės liepsnelę perneštų į gimtąją Florenciją. Ir ten su didžiausia džiaugsmu užžiebė Marijos altoriaus žvakes. Ši riterio žvakė simbolizuoja jo sielą, jo sielos liepsnelę, kurios pasaulis neprivalo užgesinti.

Nors šis pasakojimas yra legendariškas, bet jis daug ko mumis pamoko. Mes visi privalome būti panašūs į minėtąjį riterį. Mes visi privalome išmokti taip stropiai nešioti tokią ugnelę. Tik ne žvakės liepsnelę ir ne rankoje, bet tikėjimo liepsnelę savo širdy. Šiandieną mes, kaip tas riteris Jeruzalėje prie Kristaus grabo užžiebė savo žvakę ir padarė didį įžadą: jos liepsną parnešti į savo tėvynę, irgi įžiebkime prie Kristaus prisikėlimo altoriaus gyvą tikėjimą savo širdy ir tą gyvą tikėjimą savo širdy mokėkime kurenti ir saugoti, kad jo niekas neužgesintų. Didžiausios nelaimės, vargas ir skaudžiausi nepasisekimai neprivalo užgesinti širdy liepsnuojančio tikėjimo. Mes tą tyrą liepsnojantį tikėjimą privalome nunešti į amžinąją tėvynę ir, kaip garbingi Kristaus riteriai, grąžinti Tam, iš Kurio įsižiebėme. Amen.

VIEŠPATIE, PASILIK SU MANIMI!

Kai mokiniai prisiartino prie Emaus miestelio, iš jų širdžių išsiveržė pilnas nerimo šauksmas: „Pasilik su mudviem, nes artinasi vakaras ir diena jau baigiasi“. (Mato 24, 29). Koks brangus Viešpaties maldavimas! Toks maldavimas ir nerimo šauksmas apima kiekvieną žmogų, kai lieka vienumoje. Taip šaukiasi kūdikis tėvo, kad jo stipri ranka jį apgintų, motinos, kad neišleistų iš savo globos. Taip pat maldauja ir šaukiasi kiekviena siela paramos, kai visos viltys apleidžia. O gyvenime tų juodų vienumos valandų taip daug, o taip maža paguodos ir šiltesnės užuojautos. Kada gi iš mūsų širdžių veržiasi nerimo ir paguodos šauksmas?

„Kai artinasi vakaras ir diena jau baigiasi“. Vienas vyskupas yra pasakęs: „Rytas yra tam tikra rūšis gimimo, diena — gyvenimo, vakaras — mirties“. Prisimink tik tamsią, drėgną ir apsiniaukusią rudens naktį. Kokia ji baisi. Vaikai jos bijo, kaip baubo — nedrįsta iš kam-

bario išeiti. Bailesnius žmones tuoj apima kvaitulingas nerimas. Net tvirtų nervų žmogų ir tai priverčia baukščiu žvilgsniu apsižvalgyti. O ligoniams tos naktys virsta amžiais. Negrynos sąžinės žmones jos kankina baisiais sapnais, kalėjimo ir pragaro vaizdais. Piktos valios žmonės, pasinaudodami nakties slėgiančia nuotaika, eina vykinti savo pragariškų užmanymų, ir velnias eina su jais. Mirtis slenka, kaip vagis, ir skina žmonių gyvybes, kurios krinta, kaip pageltę rudens lapai. Pagundos sukelia baisiausią audrą ir puola žmogų, lyg šelstančios jūroj bangos. Nuodėmės, prisidengę viliojančiais papuošalais, nori pagauti jaunas sielas į savo nasrus. Tai labai menkas slėgiančios nakties vaizdas, kurioje sujuda visos gyvenimo padugnės. Argi nereikia šauktis, kad Viešpats pasiliktų su mumis?!...

Kai sieloje naktis. Ar esi matęs naktį, kurioje iš apsiniaukusio dangaus nuolat svaido ugnies streles be paliovos žaibai ir griaudžia perkūnai. Rodos baisesnio vaizdo nereikia. Tai vaizdas sielos, į kurią pateko sunki nuodėmė. Ta siela apsiniaukė, užviešpatavo naktis ir sąžinė nerami — kelia baisiausią audrą. Nes nuodėmės audra užgesino paskutinę pašvenčiamos malonės kibirkštėlę. O siela, siela, kokia tu nelaiminga, kai patenki į žiaurųjį nuodėmės labirintą. Kas iš jo tave beišves? Vien Jėzus Kristus, Kurį taip žiauriai išvijai

iš savo širdies. Šaukis Jojo ir prašyk, kad Jis visuomet pasiliktų su tavimi.

Juodas gyvenimo vakaras. Nė vienas gyvenimo vakaras nesukelia tokios baimės ir nerimasčio, kiek paskutinis. Tai slenkstis į amžinybę. Jau gyvenime viskas užbaigta. Užbaigta visos laimingos ir pragaištingos valandos. Jau tavo gyvenimo ratas, kuris suko tave, sustojo. Gal norėtum, kad dar kartą sugrįžtų saulėtos gyvenimo valandos — jau nebegrįš niekados.. Gal ir labai norėtum atitaisyti didžiausias gyvenimo klaidas, nebėr galimybės. Jau vėlu. Tavo gyvybė ir gyvenimas tuoj užges, kaip žvakė...

Ir šioje juodoje gyvenimo valandoje tave visi apleis ir niekas, kad ir norėtų, nebegalės tau padėti. Pasvarstyk ir suprasi, kad vienintelis ir brangiausis tavo sielos draugas yra Kristus. Todėl maldauk, kad Jis visuomet būtų su tavimi. Tegul tavo širdis nuolat džiaugiasi su Kristumi ir maldauja: Viešpatie, pasilik su manim! Amen.

AMŽINYBĖS ILGESYS

Žmogau, tavo širdy liepsnoja begalinis laimės troškimas, kurio rūpestingai ieškai visą gyvenimą. Ryte keldamas ir vakare guldamas, vis galvoji: kada gi šie širdies troškimai bus pasotinti? Kas gi sužadina tavo sieloje tuos troškimus? Ne kas kita, kaip įgimtas amžinybės ilgesys. Ar rasime bent vieną žmogų pasauly, nors jis būtų turtingiausis ir visu kuomi pertekęs, kad būtų mirtingųjų tarpe suradęs laimę, kuri būtų pasotinusi jo visus širdies troškimus? Ar yra pasauly širdis, kuri nebūtų kentėjusi, akis, kuri nebūtų liejusi ašarų? Pasaulis gali patenkinti kūną, bet sielos — amžinybės ilgesio troškimą niekuomet nepatenkins, nes jis negali duoti to, ko pats neturi. O kas gali pasotinti sielos amžinybės ilgesį? Gali tas, kas jį įdiegė į žmogaus įgimtį — Dievas. Dievas, Kuris visai žmonijai ir visiems amžiams paskelbė šią programą:

1. Pilnutinė išmintis, kuri pasotina kiekvieną protą, yra Kristaus mokslas: Tiesa, Kelias ir

Gyvenimas. 2. Kristaus visagalybė, pasireiškusi stebuklais, kurie nustebina kiekvieną protą ir priverčia Jam atiduoti pagarbą. 3. Aukščiausia Kristaus meilė — mirtis ant kryžiaus, savo didžiosios kančios kraujo upe nuplovė visą nuodėmingą pasaulį, atidarydamas amžinybės džiaugsmą. 4. Dieviškoji Kristaus Dievybė pasireiškė prisikėlimu iš mirties ir įžengimu į dangų, tai didysis kvietimo laidas laimėti amžinybę. Pagal šią programą kiekvieno sielos ilgesys bus pilniausiai pasotintas .

Bet gyvenime ši programa yra laužoma ir lengvapėdiškai su ja apsilenkiama. Tad suprantama, kodėl katalikus šiuo atžvilgiu priseina skirstyti į tris grupes. Yra tokių katalikų, kurių katalikiškumą terodo, tik metrikos, tai jau nudžiuvę Bažnyčios medžio šakos, kurios nutrupės, pakilus pirmajai audrai. Kiti — šventadienio katalikai, tai vystančios Bažnyčios medžio šakos, tai siūbuojančios Genezareto ežero nendrės, kurios, papūtus mažam vėjeliui, jau palenkiamos į ežero pakrantės purvą; tai tos šakos, kurios, ištikus Bažnyčios bandymo sausrai, tuoj nudžius, nubyrės. Bet nereikia nusiminti; yra ir pagrindinė rūšis katalikų, kurie ne tik šventadienį yra katalikais, bet ir kasdieniniame ir visame gyvenime. Jie moka tikrai katalikiškai gyventi — vykinti Kristaus nustatytą programą.

Yra daug taip gyvenančių. Laimingai gyveno vienas rusų kaimietis. Kartą paskaitė laikrašty, kuriam vienas turtingas baškiras pasiskelbė, kas jam atnešęs kepurę sidabro rublių, tam jis duosiąs tiek žemės, kiek jis galėsiąs apibėgti nuo saulės užtekėjimo iki nusileidimo. Jis nuvyko ir jam buvo leista tiek žemės įsigyti, kokį plotą suspės apibėgti iki saulės laidos. Žmogelis užduseęs bėgo visą dieną iki vakaro. Baigdamas bėgti per puikias ir gražias pievas, dar panoro ir jas apimti. Saulė leidžiasi ir jis apibėgti nesuskubo. Plyšo širdis ir krito pasruvęs kraujuose. Tuomet baškiras pasakė, mesdamas tarnui kastuvą: „Iškask duobę dviejų metrų ilgumo ir vieno platumo, nes tiek žmogui žemės užtenka".

Mes nebūsime neišmintingi, kurie tesirūpina vien šiuo žemės gyvenimu. Juk gyvenimas bėga ir gyvenimo saulė vis slenka žemyn. Kol gyvenimo saulė dar nenusileido, mes privalome grįžti į tą vietą, iš kur prasidėjo mūsų kelionė. Dievas mus leido į pasaulį, mes Jam privalome ir gyventi, o ne gyvenimą atiduoti šiai žemei, nes skubame į namus, į namus pas dangiškąjį Tėvą, kur veda mus amžinybės ilgesys. Amen.

NEPASTOVUMAS IR BAIMĖ

Nieko pasauly nėra pastovaus. Išdygsta pavasarį žalia gėlelė, neužilgo pražysta, ateina ruduo, pagelsta lapai ir nubyra. Ir taip vis vieni užleidžia vietas kitiems, patys amžinai pasitraukdami į nebegrįžtamą praeitį. Ateina žmogus į pasaulį: skubiai slenka nerūpestingos vaikystės dienos, ateina žydinti jaunystė, pilna viesulų, audrų su savo neišmatuojamais horizontais ir neišmatuojamais širdies troškimais bei nesuvaldomais pasiryžimais, atslenka lėta nyki senatvė, kurioje žmogus bemedituoja apie praeitį ir jaučia, kad kiekviena diena jį artina prie amžinybės kranto. Ir taip žmogus pastebi nykimą bei nepastovumą kiekviename žingsny. Nežiūrint viso, kol krūtinėje plaka širdis, žmogus vis veržiasi į laimę ir jos ieško. Milijonų milijonai jos įvairiausiais būdais ieškojo, bet dar nė vienas pasaulyje nėra surades. Ir visi ieškotojai priėjo išvados: viskas keičiasi ir laimės nėra — su liūdesiu ir užsivilimu baigia gyvenimo dienas.

Nuo to laiko, kai išlydėjo tas liūdesio aidas mūsų tėvus iš rojaus, jis nuo mūsų jau ir nebeatsilieka niekados. Kad ir kažin kokių džiaugsmų ir laimių žmogus būtų atsiekęs, kad ir į didžiausias aukštybes būtų iškilęs, viskas žmogui nuolat primena, kad nieko žemėje nėra pastovaus ir greitai dings, kaip baigusi degti žvakė. Netrukus, kaip molio indas, subyrės į skeveldras tavo laimė ir garbė ir iš visko liks tik pelenų sauja. Vistiek, ar būsi auksu, sidabru apsitaisęs, ar padanges siekiančiam soste sėdėsi, viskas greitai pasikeis: niekis auksas ir sidabras, nusmuksi nuo to sosto ir be nieko grįši į žemę, iš kurios esi paimtas.

Girdėjai apie Erodą Agripą, apaštalų persekiotoją. Kaip, pasirėdęs sidabro rūbu, jis sėdėjo soste ir priiminėjo maldaujančius Tyro ir Sidono pasiuntinius, atvykusius maldauti malonės, atrodė be galo majestotingas. Jo rūbai ir karūna spindėjo, kaip saulė. O kai prakalbėjo susirinkusiems, parpuolė visi sužavėti ir šaukė: „Tai dievas kalba, ne žmogus“. Bet kaip greitai pasibaigė to „dievo“ galybė. Apsirgo sunkiausia liga ir žaizdų puvėsiai sunaikino jo puošnų kūną.

Arba vėl. Kleopatra, garsioji Aigipto karalienė, keliauja į Ciciliją pas romėnų vadą Antoniją. Jos laivas aukso puokštėmis išpuoštas, būrės purpuro, virvės — gryno šilko. Brangiau-

siais rūbais išpuošti tarnai sidabro irklais irė jos laivą, o fleitų ir cimbolų muzika linksmino visų širdis. Pati karalienė apsupta būrio gražiausių mergaičių, rymojo po auksu austu priedangte. Visi gyventojai bėgo žiūrėti tos gyvos stabmeldžių dievaitės. Bet ar ilgai? Didžios desperacijos ir liūdesio perblokšta prisikiša prie krūtinės nuodingą gyvatę. Atbėgę tarnai jau rado ją nebegyvą. Štai, kaip rūmai dingsta šio gyvenimo didybė ir laimė.

Taip, viskas pasauly pranyksta, tik viena Dievo meilė ne. Kiek yra pasauly milijonų milijonai nelaimingų, kurie to nežino ir žūva baisiausiame nusivilime. O kaip laimingi yra tie, kurie žino, kad nors viskas pasauly pranyksta, bet Dievo meilė ne! Tai tų laimingųjų visos gyvenimo kančios, visi lūkesčiai, visos viltys užgęsę prabunda, jų didysis liudesys virsta amžinuoju džiaugsmu. To džiaugsmo žiburį uždega Dievo meilė ir tas džiaugsmo žiburys įprasmina visą žmogaus gyvenimą: amžinybė — jo siekių centras ir amžinybė jo pasididžiavimas ir visiems amžiams nebesikeičianti laimė. Amen.

MARIJA IR MOTINA

Jau nuo seno Romos popiežiai mūsų kraštą pavadino „Marijos žeme“. O dabartinis popiežius Pijus XI, kuris yra buvęs Lietuvoje, atsilankiusiems mūsų maldininkams į Romą, štai ką yra pasakęs: „Jūs esate Marijos vaikai, nes jūsų Tėvynė Lietuva yra pašvęsta Marijos garbei“. Jei mūsų tėvynė Lietuva yra pavesta Marijos garbei ir jei mes esame Marijos vaikai, tai mes privalome būti tauriausi garbintojai.

Marijos garbei yra skirta daug švenčių, ne tik švenčių, bet gražiausis visų metų mėnuo paskirtas Jos garbinimui. Tai įspūdingiausis metų mėnuo, bundančios gyvybės, žiedų ir jaunystės mėnuo. Juk gegužės mėnesį sužaliuoja miškai, pievos, pražysta sodai, darželiai, atgimusi gyvybė atidengia žavingiausią grožį, bent vienam mėnesiui žemė atrodo lyg rojus. To rojaus mėnesio Karalienė yra Marija, dangiškoji mūsų motina. Bet mes turime ar turėjome ir žemišką motiną, kuriai pagerbti yra skiriamas pirmasis

gegužės sekmadienis. Marija yra dangiškoji motina, kuri yra šviesiausis kiekvienai žemiškai motinai gyvenimo pavyzdys, todėl tą žemės motiną gerbdami, kuri seka Mariją, mes kartu pagerbsime ir dangiškąją motiną.

Žodis motina kiekvieną rimtai nuteikia. Ir turtingam, ir vargšui, ir mokytam, ir bemoksliui, ir sveikam, ir ligoniui žodis „motina" primena raminantį džiaugsmą, primena tai, kad yra širdis, kuri visuomet plaka dėl jo. Ar yra pasauly meilė, kuri pralenktų motinos meilę? Visos žemiškos meilės, kurias išreiškia vieni kitiems, nublanksta, kaip mėnulis prieš saulę, prieš motinos meilę. O, kas supras pilnai motinos meilę, kurią ji jaučia, prakalbant kūdikiui ir kaip rymojimuose prie lopšelio pramato šviesią dalužę? Kas supras ir išmatuos motinos liūdesį ir skausmą, gilesnį už vandenynus ir aukštesnį už dangų, kai ji turi pergyventi savo vaikų nelaimes ir tragedijas?...

Motinos širdy liepsnoja neužgesinama meilė. Net vaiko įžuliausias su motina pasielgimas neužslopina jo meilės. Yra pasakojimas, kad pietų Prancūzijoje vienas jaunuolis labai mylėjęs vieną mergaitę. Ji jam buvusi brangesnė už viską. O toji mergaitė buvusi savimylos pilna ir kietaširdė. Kartą ji tariusi vaikinui: „Jei tu tikrai mane myli, eik, užmušk savo motiną ir, išplėšęs jos širdį, atiduok mano šunyčiui". Jau-

nuolis taip ir padaręs: išplėšęs širdį ir jau nešęs mergaitei. Beskubėdamas suklupęs ir parpuolęs. Motinos širdis iškritusi iš jo rankų ir nusiritusi į griovį. Tik iš griovio pasigirdęs tylus jos balsas: „Sūneli, gal skaudžiai užsigavai?“ Nekartą vaikai be galo skaudžiai užgauna savo motinas, bet jos greitai visa pamiršta ir rūpinasi savo vaikais. Juk ir mes turime ar esame turėję tokias geras motinas, kurios mumis taip myli, o kaip dažnai jas taip pamirštame!...

Koks yra ypatingas, taurus ir aukštas moters pašaukimas! Motina yra graži, rimta, skaisti šeimos kolona. Graži ir garbinga šventa motinystė, tai kilniausia žmonijos misterija. Jos garbei didieji pasaulio poetai ir menininkai sukūrė gražiausius kūrinius. Į ją nukreiptos Bažnyčios ir tėvynės akys: Bažnyčia laukia iš jos sielų išganymo darbe, tėvynė — tautos sūnų ir dukterų ugdymo. Štai koks aukštas motinos idealas! Todėl šv. Tėvas Pijus IX yra pasakęs: „Duokite man gerų motinų ir aš išgelbėsiu žlungantį pasaulį“. Niekados pasauly nebuvo tiek niekšybių, kiek yra šiandieną, ir niekados nebuvo taip reikalinga gerų motinų, kaip dabar! Labai teisingai pasakė garsusis Amerikos prezidentas Linkolnas: „Kas aš esu ir kuo galiu tikėtis būti, už viską esu dėkingas savo motinai!“ Tikrai. Lietuvės motinos išlaikė garbingą motiniškumą. Lietuvė motina išlaikė pries-

paudos laikais nepalaužtą religingumą ir lietuvybę, nes Marija buvo joms pavyzdys.

Mes kiekvienas turime dangiškąją Motiną Mariją ir turėjome bei turime žemišką motiną, kuriai Marija šviečiantis gyvenime žiburys. Kolumbas pavadino savo laivą: „Santa Maria", kuriuo leidosi į banguojantį vandenyną, surado naują žemę. Jūsų gyvenimas yra daug audringesnis, negu šelstančios vandenyno bangos, ir jūsų gyvenimas reikalingas didesnės Marijos pagalbos, negu Kolumbo laivas. Jūsų motinos globoja ir meldžiasi už jus, jūs melskitės už savo motinas, ypač į Mariją, kuri yra jūsų viso gyvenimo laimės džiaugsmas. Daug gėlių puošia Marijos altorių, nuoširdūs maldavimai siunčiama prie Marijos už savo žemiškas motinas. Bet Marijai maloniausia dovana ir gražiausia žemės gėlė, tai jauna, tyra ir nekalta tavo širdis. Amen.

MARIJA IR ŠIRDIS

Be Kristaus, ar rasime pasauly širdį, kuri būtų labiau mylėjusi žmoniją, negu Marijos širdis. Jos širdies, Jos širdies meilė gilesnė už vandenynus ir aukštesnė už dangų. Jos širdies meilė neapsiribuoja nei vieta, nei laiku. Neapsiribuoja, kad teiktų savo gailestingumo pavieniems žmonėms, šeimoms bei tautoms. Jos širdies meilė apima visą žmoniją. Kaip didelė yra Marijos meilė, o kaip maža tėra širdžių, kurios tą meilę pilnai suprastų ir pasektų. O be Marijos kiekviena mirtinga širdis negaus gyvybės ir džiaugsmo, kas kiekvienam taip reikalinga, ieškant išganymo tako.

Jaunuolis - ė, išauklėję savy skaistumą, pasidaro atsparūs visokioms nedorybėms ir kartu išdirba būdą, kuriuo galima pasitikėti. Šių brangių dvasios savybių galima įsigyti, stropiai sekant Marijos gyvenimą, Jos širdies skaistumą. Tas labai daug padeda šiuo atžvilgiu, kad pradeda iškilti moters pagarba. Jau niekada nebuvo taip sušlubavusi pagarba moteriškai

lyčiai, kaip kad mūsų laikais, siaučiant nuodingai palaido gyvenimo bangai. Todėl labai teisingai didis pedagogas Foersteris yra pasakęs: „Kada krikščionybė ieško priemonių gydyti subyrėjusį ir išsigimusį pasaulį, tada daugiausia patarnauja tobula moters skaistybės dvasinė pajėga. Iš šio dvasinio bankroto mus gali išvesti tik kilnūs moters didybės įsikūnijimas, tik ji viena ištraukti vyro sielą iš geismų savimeilės ir prigimtų paruošti vietos antprigimčiai. Iš tikrųjų, kokios didelės reikšmės yra turėjus Marija žmonijos kultūrai. O kultūra yra pažabojimas gamtos jėgų — yra daug daugiau, negu užvaldydama išviršines gamtos jėgas yra pasiekusi naujoji technika". Jeigu skaisčios Dievo Motinos dangiškas spindėjimo spindulys nuskris į besigrumiančias jaunos sielos audras, tai galime būti tikri, kad greičiau susilauksime siaučiančiame pagundų sūkuryje pergalės, negu kad apšvietę protą .

Jei jaunuolis nuo pas kūdikystės įpras meiliai žvelgti į skasčiąją dangaus Motiną ir išmoks motery matyti aukštesnį idealą, tai tik pažvelgęs į Mariją prisimins, kad kiekviena moteris, kiekviena mergaitė yra Marijos lyties ir nedrįs prie jos artintis su neskaisčiomis mintimis.

Taip pat jaunuolis-ė iš Marijos pavyzdžio pažins ir spindintį skaistumo tikslą. Visas pasaulis jaunuoliui-ei viliojančiai šaukia, kad

skaistumas yra betikslis savęs kankinimas, beprasmiškas atsisakymas nuo malonumų, savęs varžymas, laisvės išsižadėjimas ir t. t. . . . O, kiek daug silpnavalių jaunuolių apsvaigsta prieš šį lanksčių žodžių meną. Jaunuoli-e, Marijos paveikslas yra galingas protestas prieš šias klaidingas frazes. Joje pamatome, kad skaistumas nėra kokia vagystė, tai ne koks nenaudingas ir nieko nepakeičiamas atsisakymas. Nes kas gi drįstų pavadinti Mariją neturtingą dvasioje dėliai Jos skaistybės, tas būtų vertas užuojautos. Jaunuolis-ė ypač iš Marijos paveikslo mato, kad iš skaistybės trykšta pozityvi energija ir kad toji aplinkybė suteikia jo visam gyvenimui riterišką dvasią.

Jaunas medis labiausiai yra reikalingas saulės. Taip ir žmogus niekuomet taip netrokšta meilės, kaip jaunatvėje. Jauna širdis ieško draugystės. Pakanka vieno draugo, bet ištikimo, kuris ne vien priimtų meilę, bet taip pat meile ir atsilygintų, kuriuo ne vien pasitikėtų, bet iš kurio galėtų ir patarimų gauti. Tą idealią draugystę jis ras Marijoje, Kurios draugystė nieko nepražudė, Kuri nieko neapvylė. Taigi Marija tebūna tavo širdies artimiausia draugė. Amen.

ŠV. TERESĖLĖ IR MARIJA

Šv. Teresėlė žinojo tik vieną šūkį: meilė. Didžioje Kristaus meilėje suliepsnojo jos neilgas 24 metų gyvenimas. Ir ji savo jaunos širdies meile sužavėjo dangų ir žemę. Kodėl pas šv. Teresėlę užliepsnojo nebeužgesinama Dievo meilė? Didžiosios Dievo meilės kibirkštį šv. Teresėlė gavo iš Marijos. Šv. Teresėlės tėveliai buvo karšti Marijos garbintojai. Jau mažutė Teresėlė rankiodavo pievose žiedus ir nešdavo prie Marijos. Bet aiški, karšta ir sąmoninga Marijos meilė pabudo, Teresėlei sunkiai susirgus.

Teresėlė, eidama ketvirtus metus, neteko savo brangios motutės, kurią be galo mylėjo. Ir neužilgo labai sunkiai susirgo. Visi gydytojai jau buvo be vilties, kad Teresėlė begalėtų pasveiki. Kartą ligoje, Teresėlei patekus į beviltišką ligos priepuolį, tėveliai tuoj Paryžiuje užprašė atlaikyti šv. Mišių noveną Dievo Motinos Laimėtojo bažnyčioje ta intencija, kad pasveiktų Teresėlė. Teresėlė stebuklingu būdu staiga išgyja. Šv. Teresėlė savo „Sielos Istorijoje“ apie

savo stebuklingą išgijimą taip rašo: „Tai buvo dangiškos laimės ir nežemiško susiraminimo ašaros. Švenčiausioji Mergelė priėjo prie manęs! Nusišypsojo man... aš laiminga! Švenč. Mergelė atrodė man labai graži, mačiau, kad ji artinosi ir šypsojos man!“ Nuo to laiko ne tik kad karštai mylėjo Mariją, bet ir visus svarbiausius klausimus sprendė, prašydama Marijos pagalbos.

Štai, ji ryžtasi stoti į Karmelio vienuolyną. Bet sutinka didžiausių kliūčių. Neleidžia tėveliai, pyksta giminės, galop, tiems sutikus, sutinka kliūčių iš vienuolyno vyresniųjų, nes dar per jauna. Ji eina pas vietos vyskupą, net važiuoja į Romą pas popiežių Leoną XIII ir galų gale karštos maldos į Mariją padeda nugalėti visas kliūtis ir 16 metų tampa karmelite. Karmelų Dieviškos Meilės kibirkštis užliepsnoja tiesiog gaisru Meilė Jėzui ir Marijai, tai jos didžiausia laimė.

Ne tik žemėj gyvendama, bet ir po mirties visiems nori duoti išmokti didžiosios meilės Prieš pat savo mirtį ji pasisako, ką mano daryti po mirties, patekusi į dangų: „Jaučiu, kad netrukus prasidės mano misija, būtent — mokysiu kitus mylėti Dievą taip, kaip kad aš myliu... ir sieloms rodysiu mažąjį kelią, kuriuo ir aš esu ėjusi. Būdama danguje, darysiu gera žemėje. Po savo mirties leisiu žemei rožių lietų!“

Po šių žodžių, kuriuose liepsnoja nesuvaldoma meilė, jau baigdama paskutines gęstančio gyvenimo valandas, palieką tokį meilės testamentą: „Ak, vien meilė! Mylėti ir būti mylimai, grįžti žemėn ir kelti meilę amžiausiajai Meilei!“ Taigi po mirties šv. Teresėlė grįžo žemėn ir kelia, užžiebia tikinčiųjų širdis aukščiausiajai Meilei. Kas šiandieną nemyli šv. Teresėlės. Ji tiesiog magiškai uždega jaunas širdis. O kas pamilsta šv. Teresėlę, tas pamilsta ir Mariją ir jau toje sieloje dega meilė, kuri nebeužgęs su jo gyvenimu.

Visas šv. Teresėlės gyvenimas — tai liepsnojančios meilės laužas. Ją taip karštai mylėti Kūdikelį Jėzų išmokė Marija. Jauna širdis, kuri meilės trokšta labiau, negu alkstantis duonos ir ištroškęs vandens, jei jos neieško iš Marijos, jo širdis pavirs dvokiančiu pelkynu. Eik prie Marijos, Ji išskels tavo širdy meilę kuri gaivins visą tavo gyvenimą. O šv. Teresėlė padės tą didžiąją meilę kurstyti. Ir toji meilė, kurią taip brangino ir džiaugėsi šv. Teresėlė, — padarys visiems amžiams laimingą ir tave. Amen.

MARIJA IR DŽIAUGSMAS

Didį džiaugsmą paliko apaštalams ir Jeruzalei Kristaus prisikėlimas ir gyvenimas 40 dienų jų tarpe. O paskui, atlikus savo atpirkimo misiją, jau reikėjo žengti į dangų pas savo Tėvą. Gražus Alyvų kalnas, apaugęs žydinčiomis alyvomis, kiparisais ir šlaituose augalotomis palmėmis. Jų pavėsyje sėdi Kristus, apsuptas būrelio apaštalų, Marijos ir mokinių. Baigdamas Kristus atsisveikinimą, duoda apaštalams įsakymą: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite evangeliją visam sutvėrimui! Kas įtikės ir bus apkrikštytas — bus išganytas; bet kas neįtikės — bus pasmerktas". Be to, prižadėjo atsiųsti šv. Dvasią, kuri primintų visa, ką išmokino ir duotų drąsos bei ištvermės Kristaus mokslo skelbimo darbe. Paskui visus palaiminęs, Kristus pradėjo spindėti kaip saulė ir bematant pasislėpė už debesų. Marija ir apaštalai, nušvitę dangišku džiaugsmu, sugrįžo Jeruzalėn laukti šv. Dvasios. Ir jau daugiau to tyrojo dangaus džiaugsmo niekas iš jų nebematė.

Tyras jaunuolės -lio džiaugsmas, kuris plaukia iš nekaltos širdies, yra brangiausios sielos pradas. Kartą vienas Budapešto universiteto literatūros profesorius Ogličas užklausė vienos studentės, kodėl ji visuomet giedriai nusiteikusi, argi jau jos gyvenimas toks saulėtas? — „O ne, pone profesoriau, aš, tiesa, esu visuomet giedriai nusiteikusi ne dėl to, kad būtų kuomi ypatingas mano gyvenimas. Mano gyvenimas yra daug vargingesnis, negu mano pažįstamų kolegių gyvenimas, bet man šį džiaugsmą padovanojo Marija, kurios džiaugsmų pilnai suprantau, kaip pirmą sykį jos Sūnus — Kristus Komunijoje aplankė mano širdį. Dabar Kristus visuomet gyvena mano širdy, o Marija giedriai nuteikia vargingą mano gyvenimą. Aš nemoku liūdėti, nes mano sielos gyvenimas džiaugiasi dangišku džiaugsmu". Profesorius, išgirdęs tokį atsakymą, pranešė studentei, kad duotų jam knygą susipažinti su Marijos gyvenimu .

Šį Marijos džiaugsmą, kurio jį teikia kiekvienai sielai, taip gražiai simbolizuoja kvapniausi Marijos mėnesio žiedai. Sodai ir pievos skęsta žiedų jūroje, giedras mėlynas dangus ir auksinė saulė su visa gegužės paslaptinga pasaka į tavo jaunystės pavasarį įnešė naujos gyvybės ir nesuvaldomų pasiryžimų. Tai dar labai menkas džiaugsmo vaizdas, kurį suteikia Marija jaunuolei -liui, ugdančiam gryną širdį ir sekančiam nekaltą Marijos gyvenimą.

Gamta — tai meniškiausias Kūrėjo rankų darbas, tai menas, kuris jaunuolį nuteikia giedriu neribotu džiaugsmu: minkštas gaivinantis ir švelnus pavasario vėjelis, nusižeminusiai besislėpiančios įvairiaspalvės gėlės, tvirtas, skarotas ąžuolas, skraidantis elniaragis, vėsus aušt antis rytas, rausų salėlydžių tyla, rami miško vienuma, banguojantys pasėliai, žiedais pasipuošęs pavasaris, rugiagėlės ir vasara, vaišingas ruduo, blizganti žiema; vis tai menas ir tūkstantį kartų kilnesnis ir didingesnis už didžiausio genijaus meno vertenybes. Todėl didysis gamtos draugas šv. Bernardas yra pasakęs: „Tikėk mano patyrimui, kad miškuose tu daugiau išmoksi, negu iš knygų. Žolės ir uolos tave išmokys to, apie ką tau mokytojas negalės pakalbėti".

Tą džiaugsmą, kurį Marija atsinešė nuo Alyvų kalno į Jeruzalę ir kurį taip gausiai dalina gegužės mėnesį savo garbintojams, įsigyk ir tu. Ypač gegužės mėnesio įstabus gamtos grožis tau padės Marijos džiaugsmą suprasti ir tuo nekaltu, dangišku džiaugsmu nuteikti savo žydinčią jaunystę. Jaunuoli-e, kai Kristus lankys ir gyvens tavo širdy, tai tavo dvasios gyvenime viešpataus Marijos mėnesio nuotaika ir to džiaugsmo, kuris yra tavo ateities prasmingo gyvenimo garantija, klastingas pasaulis ir tavęs neatims. Amen.

PER MARIJĄ PRIE KRISTAUS

Vienoje Antverpeno bažnyčioje, šalutiniame altoriuje, matosi graži balto marmuro statula. Po jos kojų pamintas pasaulis, krūtinėje liepsnoja širdis, kurią rodo jos kairioji ranka, o dešinioji, pakelta aukštyn, rodo į savo Sūnų — Jėzų, atidariusį dangaus vartus visai žmonijai ir į Jį nukreiptos didelės gražios, žemiška meile spindinčios Marijos akys. Apačioje padėtas parašas: „Per Mariam ad Jėzum" — Per Mariją prie Jėzaus.

Menininkas šioje Marijos statuloje sukaupė labai daug religinių minčių. Norint sekti Kristų, reikia kartu su Marija paminti šį pasaulį. Ne vienas pasakys: „O kam reikalinga tą gražų pasaulį, kuris duotas žmogui naudotis, paminti?" Labai klystų, kas taip suprastų. Ne tam pasaulis skirtas žmogui, kad žmogus jį niekintų. O, ne! Pasaulis žmogui duotas, kad, juomi naudodamas, siektų amžinąjį tikslą — amžinybės džiaugsmą. Bet žmogus, kaip ir Marija, privalo viešpatauti, o ne kad pasaulis viešpatau-

tų, nelikti pasaulio bevaliu vargu. Ir tu, sekdamas Mariją, taip pat privalai mokėti pasauliu naudotis, uždėti ant jo koją — reiškia būti jo valdovu, nes jis tau turi tarnauti didiesiems tavo sielos siekiams.

Marijos krūtinėje liepsnoja Marijos širdis. Ar tau šis vaizdas nieko nesako? Sugretink savo širdį su Marijos širdimi, koks pasidarys be galo didelis skirtumas. Marijos širdis liepsnoja, pasiaukodama didžiajam žmonijos atpirkimo darbui. Tavo širdis taip pat jauna ir taip pat liepsnoja, bet kam? Gal vien tik žemiškam gyvenimui: visokiems pasisekimams, siekimui garbės, pasididžiavimams, kad kiti į tave atkreiptų akis. Kokios tamsios žemumos dengia tavo širdį ir kokios aukštos viršūnės skiria tavo širdį nuo Marijos širdies. O tu, menkas pakalnių ir slėnių klajūne, bent kartą stabtelėk ir pažvelk į aukštas kalnų viršūnes, kurios spindi mėlynose padangėse. Užlipk į jas ir tik tada pamatysi visą grožį ir didingumą, tik tada priartinsi savo širdį prie Marijos širdies. Tiesa, nelengvas pasiryžimas. Bet jauna širdis ir didieji sielos troškimai tau padės savo širdį uždegti didžiąja Marijos meile.

Dešinioji Marijos ranka rodo ir jos gražios akys žvelgia į savo Sūnų — Kristų, kuris atidarė žmonijai vartus. Ką tau sako šis Marijos gestas? Marija nori, kad tu suprastum, kad

Marija per savo Sūnų gali tau atidaryti išganymo vartus. Marija nori, kad ir tavo akys būtų nuolatos nukreiptos į patį išganymo šaltinį — į Jėzų Kristų. Bet nekartą tavo siela nutolsta nuo Kristaus ir tavo žvilgsnis užtemsta ir tavo sielos džiaugsmas — tai šio gyvenimo pasisekimai, laikini žiburėliai, kurie greitai užgęsta.

Marija, kuri drąsiai pamynė pasaulio vylingus suvedžiojimus, kurios krūtinėje liepsnoja didžiausios pagarbos širdis ir kurios gražios akys žvelgia į savo Sūnų — žmonijos išganymo saulę, nori, kad ir tu šį gyvenimą prasmingai sunaudotum, kad tavo jauna širdis užsiliepsnotų Jos kūdiškai skaisčia meile ir didvyriškai pasiryžimais ir kad tavo sielos akys per Mariją visada būtų nukreiptos į Jėzų Kristų. Amen.

DANGIŠKOJI UGNIS

Kai žemė perdaug aptemsta ir nebegauna šviesos, tai ji pasidaro baisių blogybių šaltiniu. Galop tų blogybių tiek atsiranda, kad jų nebegalima kitu būdu beišnaikinti, kaip tik ugnimi.

Kai kartą jūrininkai aptiko Madeiros salą, kuri dabar tokia graži ir viliojanti, tada negalėjo nė kojos įkelti. Visa sala buvo neįžengiamas tankumynas, kur buvo susimaišę gražiausi ir naudingiausi augalai su pikčiausiais parazitais, gražiausi paukščiai su biauriausiomis gyvatėmis ir nuodingiausiais skorpijonais. Ir visos tos pabaisos neleido jūrininkams į tą salą įžengti. Ką tada darė atvykę jūrininkai? Jie padegė visą salą. Didžiuliame gaisre žuvo visos gyvatės, skorpijonai ir nuodingieji augalai. Žuvo visa, kas tik ten buvo. Paskui jūrininkai čia prisėjo ir prisodino gražiausių augalų ir visokiausių vaismedžių, priveisė gražių žvėrelių. Ir taip iš to gyvatyno, kur žmogus negalėjo nė kojos įkelti, pasidarė labai gražus gyvenimas, net rinktinis gamtos kampelis.

Šios Madeiros salos vaizdas primena tuos laikus, kada apaštalai Jeruzalėje laukė šv. Dvasios—dangiškosios ugnies, tai jie su tąja ugnimi ėjo padegti pagoniškąjį pasaulį, kad tame šv. Dvasios gaisre sudegtų visa, kas tik yra negera. O po gaisro buvo sodinama Kristaus mokslo sėkla, kuri išdaigino gražų krikščionybės medį.

O šių dienų pasauly ir žmonių gyvenime kiek vėl priaugo neteisybių, nedorybių ir nuodingų apgaulių. Dėl kasdieninių gėrybių kyla baisiausia neapykanta vienas prieš kitą, dėl užimamos vietos daromos visokios skriaudos, kartais net praliejimas nekaltas kraujas, nuodėmingas gyvenimas skaitomas kaip būtina pramoga, smerkiama tai, kas žmogui yra nenaudinga ir smerkiami tie, kurie norėtų iškelti blogybes. Jiems nepatinka Kristaus mokslas, nes jis smerkia jų neteisingą ir palaidą gyvenimą. O jaunoms širdims, kuriose turėtų liepsnoti šviesiausi idealai, taip viskas virsta kasdieniška ir jau net tose širdyse pradeda augti kenksmingiausios piktžolės.

Jei taip, argi nereikia ugnies iš dangaus, kuri užkurtų naują gaisrą, kad iš suminėtų blogybių beliktų vien pelenai. Jei mūsų širdys nebemokės tos dangiškos ugnies išmelsti, šių dienų skriaudos, neteisybės ir palaidas gyvenimas užbaigs naikinti visa, kas tik yra gera. Šiandieną reikia tos pačios ugnies — šv. Dvasios ug-

nies, kuri anais laikais užliepsnojo virš apaštalų galvų, kurios vėliau užkūrė didžiulį gaisrą, kuriame supleškėjo pagoniškasis pasaulis.

Kiek mūsų tėvynėje yra skorpijonų, nuodijančių kitų žmonių dvasinį gyvenimą! Kiek yra judų, kurie milijonus kartu teisinguosius uždarė, kiek tokių, kurie daro didžiausias skriaudas, tai vis tie užgęsę tikėjimo žiburiai, buvę Kristaus išpažinėjai, niekšiškai pamynę religinį gyvenimą. Čia reikia gaisro, čia reikia ugnies iš dangaus ir tąja ugnimi užžiebkite šventąjį gaisrą tų širdyse, kuriose įsigalėjo didžiausios nedorybės, kad po to gaisro vėl visuose atsinaujintų gyvas religinis gyvenimas. Amen.

ŠV. DVASIA IR MES

Kaip tolimi yra Himalajų kalnai, taip tolimas yra indų Brahma žmogaus gyvenimui; Kristaus Evangelijoj dieviškoji dvasia perima materiją, čia Dievas guli prakartėj, čia amžinoji šviesa prasiskverbia į trobą, čia įvyksta tai, dėl ko mirtingasis žmogus kovoja visą savo gyvenimą: materija pasiduoda dvasiai. Niekas yra gamtos mokslas ir technikos triumfas, palygynus su tuo stebuklu, kuris įvyko prakartėj. Ir kas beliks iš viso technikos viešpatavimo pasauly, jeigu jo neužviešpataus šv. Dvasia.

„Credo in Spiritum Sanctum" — sako tikėjimo simbolis. Šią tiesą kartojo tie žmonės, kurie patys buvo patyrę pasaulio dvasios veikimą ir kurie kovoj su tąja pasaulio dvasia ypatingu būdu yra patyrę šv. Dvasios veikimą savy ir šalia savęs. Kada prancūzų revoliucijos orgijų metu Vendlée buvo nuteistas mirti vieno ordino vienuolės, tada jos, eidamos ant ešafoto girdėjo seną himną: „Veni Creatos Spiritus" — Ateik šv. Dvasia. Šv. Dvasia yra toji,

Kuri sunaikina kvailybes ir piktumo antplūdžius, Kuri papildo visus netobulus mūsų darbus ir juos pertrauktus varo toliau, Kuri apsaugoja kiekvieną gryną valią, ją išpažįstančią ir jai visiškai atsiduodančią — yra iš tikrųjų vienintelė paguoda toj nutolusioj nuo Dievo žmogaus dvasioj ir jos negyvų darbų tamsumoj.

„Pradžioj buvo tuščia ir tamsu, bet Dievo dvasia skrajojo viršuj vandenų" — sako šv. Raštas. Juk be tos Dievo dvasios ir jos paslaptingo veikimo visa pažanga būtų buvusi ne kuo kitu, kaip aklu ir nesąmoningu kaitaliojimusi aukštyn ir žemyn. Šv. Dvasia viską traukia prie Dievo ir viskam ruošia savo neišvengiamą teismą Ji įkvėpė pranašus, Ji vedė tvarinius Kristaus keliu, Ji uždegė šventąją ugnį apaštaluose, kankiniuose, šventuosiuose ir išpažintojuose, Ji ir šiandien paslaptingai veikia pasaulį, gelbsti sielas iš beviltiško sukietėjimo, netikėtai jas atiduodama amžinajai šviesai .

Tikėjimas į šv. Dvasią yra kantrybės šaltinis, tuštybės mirtis ir vaistas prieš kiekvieną prievartą. Tas tikėjimas sustiprina mūsų pastangas Dievo Karalystei žemėje įkūnyti, artina mūsų žvilgį prieš visokį piktą, esantį tiek mumyse pačiuose ,tiek ir aplink mus ir pašalina mieguistumą iš sąnarių ir mūsų sielos ir kartu išlaisvina mus iš melagingo tikėjimo, lyg mes patys taptume šv. Dvasia, be kurios žemė

būtų tuščia ir tamsi; mūsų valia pašaukta veikti, atrodo, lyg tai priklausytų mūsų pačių — ir kartu nurodo mums aukštesnę jėgą, kuri savo nesuprantamu ir nenugalimu būdu praveda žmogaus gyvenimo pašventinimo darbą ir iš mūsų darbų ir žodžių pasiima ir įpina į savo veikimą tik tuos, kurie yra kilę iš švariausios valios ir meilės. Kada mes esame galingi ir tvirti kovoj su užkietėjimo pasipriešinimais, kada, trokšdami iš karto visiškai palaikyti pasaulį, pamirštame artimiausią atsakomybę, kada pasiduodame nusivylimui, kada patys nebepažįstame savo širdies ramybės ir šventumos, — tada šv. Dvasia pašalina visus mūsų rūpesčius ir pastangas ir visa neperimaldaujamai nustumia į niekybės požemius.

O koks niekšingas ir menkas pasaulis yra be šv. Dvasios. Kiek sugedimo ir nedorybės jame. O mes? Ir mes irgi tokie paliksime, jei negyvensime su šv. Dvasia, jei mūsų skurdžiam žemės gyvenimui nešvies šv. Dvasios šviesa, kurios jokios tamsybės neužgesins ir jokia gyvenimo klasta neaptemdys. Amen.

MYLIU DIEVĄ TRIASMENĮ

Kokių įstabiai paslaptingų tiesų yra įrašyta į gamtos knygą. Kas bent kiek rimčiau susikaupia ir pradeda skaityti gamtos knygą, tas suranda naujų amžinųjų tiesų . Tiesų, kurias visiems amžiams įrašė paties Kūrėjo ranka. Štai vienas Prancūzijos revoliucijos genijus Mirabeau (1791 m. bal. 2 d.) gulėjo mirties patale. Ką tik aušo šiltas pavasaris. Ligonis prašė jo lovą atsukti prie lango. Ligonis buvo baisiai išvargintas politinių kovų, kurios dar ir dabar nedavė ramybės. Tačiau malonus, šiltas pavasario oras, dvelkiąs pro atvirą langą, pavasario jaunas žalumynas ir pirmieji pavasario kvapnūs žiedai bent valandėlei jį atitraukia iš tos žiaurios kovos, kuri virė jo dvasioje. Jis pradeda mąstyti, kad šis gražus pavasaris jau jau paskutinis. Besiartinanti amžinybė sujudina jo dvasios gyvenimą ir prieš jo akis atsistoja baisus klausimas: o kas bus tenai? Dar kartą žvelgia ligonis į žavintį, pilną gyvybės pavasarį ir sušunka: „Argi tai ne Dievo rankų darbas?!“ Taip grįžo prie Dievo didysis revo-

liucionierius, kuris, kol buvo sveikas, lengvapėdiškai niekino patį Dievą.

O Dievas yra triasmenis. Iš kur mes apie tai žinome. Pats Dievas mums apreiškė Šventrašty. Kadangi Dievas, būdamas absoliučiai tobulas ir neklaidingas, negali nieko suklaidinti, todėl mes privalome tą tiesą šventai tikėti, nors protui ji yra sunkiai prieinama. Todėl šv. Augustinas klausia: „Kaip tu gali Dievo prigimtį suvokti? Tu tik ją supranti, kad šios paslapties neįstengsi suprasti. Dievas nebūtų Dievas, jeigu jis nebūtų didesnis už mūsų supratimo galią.“ O genialusis poetas Dantė šią mintį vysto toliau: „Siauraprotis yra tas, kuris tikisi savo jėgomis amžinuosius Dievo kelius ir trijų asmenų tapatybę suvokti.“ Tiesa, mes savo protu galime daug suvokti, bet mūsų pažinimas visuomet bus menkas lašelis prieš dieviškųjų tiesų jūrą. Todėl mes privalome su mokslininku Njutonu prisipažinti: „Visas mano gyvenimas buvo tik žaidimas su straigių kiauteliais prie jūros kranto, kai paslaptingas ir nesuprantamas tiesos okeanas bangavo prieš mano akis.“ Juk ribotu protu negalime pilnai apimti neribotų tiesų. Todėl reikia tikėti Tam, kas yra neklaidingas — Dievui Triasmeniui.

Viena legenda, kurią pasakoja indų braminai, labai vaizdžiai nurodo, kiek žmogaus protas tegali apimti Dievybės sąvokos. Ten pasakoja-

ma, kad kartą į vieną kaimą, kuriame gyveno tik aklieji, atėjęs dramblys. Šito kaimo gyventojai jau buvę girdėję apie šį milžiną, tačiau nė vienas negalėjęs įsivaizduoti, kaip jis atrodąs. Todėl, atėjus dar kartą drambliui, jie pradėję jį liesti rankomis. Vienas, palietęs dramblį, manė, kad jis panašus į kamščio medžio liemenį. Kitas, palietęs ausį, sakė, kad dramblys yra panašus į vėtyklę, su kuria yra valomi ryžiai. Trečias, pagavęs uodegą, aiškina, kad nėra jokio skirtumo tarp dramblio ir gyvatės. Ketvirtas pačiupo koją ir sakė, kad dramblys panašus į koloną. Taip ir mes esame visi akli prieš Dievą. Triasmenį. Mes Dievo didybę tiek suprasime ir apimsime, kiek tikėsime jo apreiškimu.

Mes visi privalome žinoti, kad daug svarbiau Dievą Triasmenį mylėti ir toje meilėje amžinai pasilikti, negu vien savo protu stengtis Jį suprasti. Ne dėl to laimėsime amžinybės džiaugsmą, kad Dievą Triasmenį vien protu suvoksime, bet dėl to, kad Jį mylėsime ir garbinsime visa širdimi, visa siela, visu protu ir visomis jėgomis. Amen.

KRISTAUS EUCHARISTIJOJE

Apaštalai ne kartą plaukiodavo Genezareto ežeru, dėlei didumo vadinamu jūra. Ne kartą pakildavo ir didesnė audra. Kartais ir su jais plaukdavo ir pats Kristus. Bet šį sykį apaštalai plaukė vieni, ir Genezareto ežeras buvo ramus. Jau pradėjo temti ir ėmė kilti audra. Bangos pradėjo šelti ir metyti laivelį. Be to, jie pamatė netikėtai virš ūžančių bangų besiartinantį Jėzų. „Pamatę Jį einantį viršum jūros, jie nusigando ir sakė: tai šmėkla. Ir iš baimės jie ėmė šaukti. Bet Jėzus tuojau juos užkalbino, sakydamas: pasitikėkite, tai aš, nebijokite. Atsakydamas Petras tarė: Viešpatie, jei tu, liepk man ateiti pas Save viršum vandens. Jis tarė: ateik. Ir Petras, išlipęs iš laivelio, ėjo viršum vandens, kad ateitų pas Jėzų. Bet pamatęs vėjo smarkumą, nusigando ir, pradėjęs skęsti, sušuko, sakydamas: Viešpatie, gelbėk mane! Jėzus tolydžiai ištiesęs ranką, nutvėrė jį ir tarė: žmogau menko tikėjimo, kam abejoji? Jiedviem įsėdus į laivelį, vėjas pasiliovė“ (Mato 14, 26—32).

Tu šios dienos šventėje žiūri į Kristų, esantį Švenč. Sakramente, tiki ir nori, kad Jis pas tave ateitų ir apsigyventų. Gal tau, mielas jaunuolis -ė, teks būti panašioj būklėj, kaip apaštalams. Priėjęs išpažinties ir pamatęs gyvenimo su Kristumi gražumą, gal ir tu pasakei: „Viešpatie, leisk man pas Tave ateiti". Kristus ištiesė į tave savo rankas. Tu pradėjai žingsniuoti prie Kristaus, pasižadėdamas Jam nebenusidėti? O, koks tu silpnas! Pažengei vos keletą žingsnių, prapuolė tavo drąsa ir pasiryžimai, pradėjo po tavo kojomis suktis smarkūs verpetai ir tu jau grimsti... O, kas tave beišgelbės? Kreipkis į Kristų, esantį Švenč. Sakramente: „Viešpatie, gelbėk mus, žūname!"" Jis išgirs tavo pagalbos šauksmą, ištiės ranką, išgelbės...

Jaunuolis -ė, kaip dažnai tavo dvasia alkana, kaip tyrų keleivio ir ištroškusi, kaip tyrų elnio. Kaip dažnai esi dvasiniai apakęs ir eini pro šalį, kur yra tiek daug dvasios maisto, o nematai ir praeini. Tie šaltiniai, tai Kristus Eucharistijoje, kuris nori aplankyti tavo sielą ir ją visam laikui pasotinti.

Prie uolotų Norvegijos fijordų krantų baisios jūrų audros buvo metomas laivas. Laivas ilgai kovojo su siunčiančiu vandenynu, kol didelės bangos buvo užmestas ant povandeninės uolos. Pakrantės gyventojai matė tas baisias

grumtynes, bet dėl audros smarkumo per aštuonias dienas niekas negalėjo ateiti į pagalbą. Tik po aštuonių dienų plaukė pagalbos laivas prie baigiamo bangų ardyti laivo. Jau gelbėti nebebuvo ko. Iš laivo belikę tik skeveldros, žmonės žuvę, tik viena moteris guli, tvirtai įsikibusi į uolą ir prie krūtinės ranka prispaudusi kūdikį. Laivui sudužus, bangos užmetė motiną su kūdikiu ant uolos. Kadangi jūros bangos nesiekė motinos ir vaiko, tai gyvybei pavojaus nebuvo, tik gręsė bado mirtis. Motina, jausdama artėjančią mirtį, galvojo gelbėti savo kūdikį: aštria uolos skelvedra ji perpiovė savo krūtinę ir savo krauju maitino kūdikį, kol sulaukė pagalbos.

Koks audringas yra žmogaus gyvenimas, ypač jaunuolio-jaunuolės. Kaip jie ne kartą yra gyvenimo audros perblokštas ir išskirtas nuo kitų ir kaip jam reikalinga dvasinė parama. Čia ateina į pagalbą Kristus: Jis atveria meile degančią savo širdį, peni mus savo kūnu ir krauju ir stiprina mus sunkiose gyvenimo valandose. O mes, ką pasiryžime Kristui padaryti? Mes šiandieną visi, kaip vienas, ryžtamės: mes Tave, Kristau, esantį Eucharistijoj, visados garbinsime, su Tavimi gyvensime, Tavimi maitinsime alkstančią savo sielą ir Tau, Kristau, esančiam Eucharistijoje pavedame visą savo gyvenimą. Amen.

RELIGIJA — JAUNATVĖS DŽIAUGSMAS

Katalikiškumas iš pat pradžios buvo pilna saulėto optimizmo pasauližiūra ir tokia pasilieka, nežiūrint šių dienų žmonijos dorinio puolimo, nebojanti tiek daug blogumo. Šv. Rašte randame daug vietų, kur raginama visuomet dvasioje būti nudžiugusiam, linksmam. „Servite Domino in laetitia" — Tarnaukite Dievui džiaugsme. Šv. Povilas daug sykių liepė džiaugtis Viešpatyje. Šį krikščionišką džiaugsmą, kuris atatinka jaunatvės džiaugsmą, suprato pirmieji krikščionys. Šis krikščionių džiaugsmas šalia skaistybės ir kantrybės dorybių nešė gražiausius dorybių žiedus — didvyrišką pasiaukojimą, nenugalimą meilę, nepaprastą pasitikėjimą Dievu.

Nekaltas jaunatvės džiaugsmas — tai skaidrios, šventos sielos veidrodis. Todėl visai klaidinga yra nuomonė, kad šventam gyvenimui priklauso paniūrusi išraiška ir prislėgtas žvilgsnys. Kaip tik šventuosiuose matome, kaip juose glaudžiai derinosi džiaugsmas su šventumu.

Pav., šv. Pranciškus Asyžietis nuliudimą palygindavo su Babiliono nelaisve; šv. Kotryna Senietė jame tartum matė velnio įtaką, šv. Teresė rašo: „Nieko taip labai nebijau, kaip kad pamatau, kad mano seserys prarado širdies džiaugsmą". Siela, paskendusi Dievuje, amžinoje Trejybėje, būtinai turi turėti paslaptingą, malonų džiaugsmą, kurį šv. Augustinas vadina skambančia ir iškalbinga tiesos tyla". Šių suminėtų ir kitų šventųjų gyvenimai rodo, kaip galingai katalikybėje jungiasi džiaugsmas ir rimtas dvasinis gyvenimas .

Ypač jaunatvės religiniame gyvenime negalima iš akių išleisti džiaugsmo. Džiaugsmas ir viltis — tai gyvosios jaunatvę gaivinančios atmosferos. Nėra heliotropiškesnio žiedo už žmonijos jauną sielą! Kiekvienas negyvas, sustingęs mokslas jaunatvės organizmo yra nevirškinamas. Jeigu by kokią mokslo šaką ar užsiemimą perima saulės šviesa, tai tas darbas tuoj vaisingiausiai sunaudojamas. Bendrai, religija teikia kilnaus džiaugsmo visiems didiesiems jaunatvės užsimojimams bei darbams.

Džiaugsmo vaidmuo jaunatvėje nėra tai tas pats, kas prieskonis valgyje. Džiaugsmo reikšmė turi begalinės vertės. Garsus šv. Pilypo Nerijaus dėsnis: „Tik linksmi būdami negalės nusidėti", nėra koks perdėjimas, bet realiausis jaunatvės prasmingo gyvenimo pagrindas. To-

se mokyklose, kur yra slopinama džiaugsmo atmosfera, jaunuomenės auklėjime būna labai didelė defektų spraga. Yra ne maža mokyklų, kur puikiai išdabintos salės, duoda klasėms šviesos, oro ir išpuošia gėlėmis bei paveikslais. Bet jei čia nebus duota giedro jaunystės džiaugsmo, tai darbe prasmingos pažangos nebus.

Taigi džiaugsmas ir yra jaunatvės gyvenimo pasididžiavimas. O to giedro džiaugsmo šaltinis yra gyvas religinis gyvenimas. Džiaugsmas yra natūralus jaunatvės pasireiškimas. Jei religinis gyvenimas pradeda blankti, tai jaunatvė nenugalimai trokšdama džiaugsmo, jo pradeda ieškoti ten, kur jo iš tikrųjų nėra, kur tėra sielos gyvenimui nuodingi mirties pradai. Tada jaunatvė apsiniaukia, nusivilia ir užgęsta. Todėl mes mokėkime gyventi gyvu religiniu gyvenimu, kurio sočiai duoda katalikybė, mūsų širdy visuomet švies saulė ir viešpataus pilnas jaunatvės entuziazmas, tyras jaunatvės džiaugsmas. Amen.

JĖZAUS ŠIRDIS

Kristaus meilė simboliškai išreiškiama Jėzaus širdimi. Čia garbiname ne tik sutvertą žmogiškąją Jėzaus meilę, kuri pirmiausia vaizduojama Jo širdimi, bet ir „Dievo meilę, kuri yra mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje". (Rom. 8, 39). Juk Betliejus, Golgota ir Eucharistija ir yra laiptai, kuriais Kristaus meilė iš dangaus žengė į žmones. Betliejaus tvartelis — tai pirmoji Kristaus meilės šventykla, iš kurio spinduliavo, spinduliuoja ir visiems amžiams spinduliuos Jėzaus širdies didžioji meilė. Golgota — tai mirties pergalės laidas, už kurio slėpiasi mylinčios sielos didieji laimėjimai. Eucharistija — tai gaivinanti dvasios gyvybė, šelstant šiurpulingoms sielos audroms.

Niekas taip vaizdžiai neišreikš Kristaus meilės, kaip išreiškia paskutinės vakarienės paveikslas, kuriame mylimiausias Jėzaus mokinys šv. Jonas yra padėjęs savo galvą ant Išganytoja krūtinės. Koks laimingas vienas priviligijuotas žmogus, kuriam Išganytojas leido pri-

glausti savo galvą prie dieviškosios širdies? Šiame atsitikime štai ką privalome nepamiršti,— kad didesnę meilę Kristus parodė šv. Jonui, ateidamas į jo širdį Eucharistijoje, negu leisdamas jam padėti savo galvą ant dieviškos krūtinės. O ką tu, mielas klausytojau, galvoji? Tu galvoji, kad ir į tavo širdį nekartą ateina Kristus Eucharistijoje. Bet ar supranti ir ar moki įvertinti, kokios dangiškos valandos žydi tavo širdy? Kristus tau parodė tą pačią meilę, kaip ir mylimiausiam savo mokiniui. Jau tada Kristaus širdis plaka tavo širdyje, tada Jis gyvena mumyse ir mes Jame, tada tu esi jau antras kristus. Tuo būdu Kristus, gyvendamas mumyse, mūsų brolių lietuvių asmenyse vaikšto po mūsų žemę Lietuvą. Bet ar daug tokių valandų? Kokia didelė Kristaus meilė žmonėms, o kaip maža mokančių jos vaisiais naudotis!...

Todėl labai pravartu mums vėl prisimintí vieną didį mūsų Jėzaus Širdies laimėjimą. Tai didysis Lietuvos pasiaukojimas Švenč. Jėzaus Širdžiai 1934 Šventaisiais Metais Pirmojo Taut. Eucharistinio Kongreso metu. Šis kilnus vyskupo kentėtojo J. E. vysk. Matulionio troškimas lengvai įvykdytas ir dokumentas pasirašytas. Rodo, kad nieko netrūksta. O vis dėlto katalikų šalys, padariusios tokius pat pasiaukojimus, sugeba juos daug geriau išnaudoti. Kad ir Austrijos Tyrolis. Jau pusantro šimto metų

nuo jų pasiaukojimo Jėzaus Širdžiai. Tačiau ir dabar kasmet birželio mėnesį, o ypač per Jėzaus Širdies šventę, visas Tyrolis tarytum iš naujo atgimsta. Nauja religinio entuziazmo banga perbėgo per visą jos kalnuotą šalį. Iš vakaro prieš Jėzaus Širdies šventę visuose kalnuose staiga suliepsnoja laužai, sudarydami milžiniško didumo Kristaus Širdies bruožus. Tai katalikiškasis Tyrolio jaunimas primena visai apylinkei liepsnojančią Kristaus Širdį. Paskui iškilmingiausios pamaldos, minios prie komunijos ir iškilmingiausios procesijos.

O Lietuva ar moka atsidėkoti Jėzaus Širdžiai? Ar Kristus paliko Lietuvą kada nors be savo paramos? Ne, kaip tik tada, kai rodės Jis ją apleidęs, Jis buvo arčiausia jos. Jo Širdis plakė Lietuvos meile. Didysis karas, kovos už nepriklasomybę — tai mūsų Golgota. Jėzaus Širdis laimino lemiamą nepriklausomybės kovų žygį. Todėl ir mūsų širdys privalo taip pat karštai liepsnoti Jėzaus Širdžiai, kad karštu krauju iškovotą laisvę išlaikytume ir joje išugdytume lietuvybę ir katalikybę. O tai padės toji pat Jėzaus širdis, kuri laimino išganingąjį laisvės kovų ir priespaudų kraštą išvaduojantį žygį. Amen.

AŠ ESU KATALIKAS

„Kas neįtikės — bus pasmerktas“, sako Kristus. Taigi, tikėjimas yra ne patarimas, o visiems privalomas. Bet taip pat ne bet koks tikėjimas, bet tikrasis Jėzaus Kristaus tikėjimas, kuris yra skelbiamas Jo paties įsteigtos Bažnyčios. Vienas Dievas, viena tiesa ,taigi ir vienas tikras tikėjimas — katalikų tikėjimas. Kai prie Madrido buvo marksistų paimtas į nelaisvę vienas nacionalistų karininkas, tai marksistų stovykloje buvo užklaustas: „Kas tu esi?“ Jaunuolis karininkas nusiėmė kepurę ir, padaręs kryžiaus ženklą, drąsiai atsakė: „Aš esu ispanas, aš esu katalikas ir kovoju už Ispanijos ir katalikybės laisvę.“ Marksistas, išsitraukęs mauzerį, paleido kelias kulkas: „Štai tau Ispanija ir katalikybė.“ Paskutinis karininko atodūsis buvo: „Mano laimė būti kataliku“.

Kodėl yra laimė būti kataliku. Dėl to, kad katalikų tikėjimas išriša jokio mokslo neišrišamą gyvenimo mįslę. Jis puikiai atsako, kas yra pasaulis, iš kur žmogus atsirado, kuriam tikslui

gyvena ir koks jo pomirtinis tikslas, iš kur ir kam kentėjimai šiame pasaulyje? Kaip nejausti laimės, jei katalikų tikėjimas padeda išrišti šiuos gilius klausimus.

Visiems mirtis yra didžiausia baisenybė. O katalikas sutinka ją drąsiai, be baimės. Vienas sūnus nuvežė savo tėvą, sergantį vidurių vėžiu, į ligoninę. Liga neišgydoma ir mirtis prieš akis. Bet ligonis ramus, nes giliai tikintis. Jis pasikviečia kunigą ir priima paskutinius sakramentus. Po sakramentų ligonis pasidarė visiškai giedras, lyg nejaustų jokių skausmų. „Nejaugi geriau?" klausia sūnus tėvą. „Ne, vaikeli! Bet aš esu ramus, nes jau mano sielos akys mato amžinybėj Kristaus veidą."

Protestantų vado Malenchtono motina irgi norėjo tapti protestante. Ji klausė sūnaus patarimo. Jis pasakė, kad protestantų tikyboj geriau gyventi, bet katalikų tikyboj geriau mirti. O mes dar daugiau pasakysime: katalikų tikyboj geriau gyventi ir geriau mirti. Garsus filosofas Šelevis ,kelius kartus keitęs savo pasaulėžiūrą, labai maloniai atsiliepė apie katalikus: „Jūs, katalikai, visai nežinote, kaip jūs turtingi esate ir kiek jūs šiam vargingam pasauliui esatę davę." Taip, katalikas yra turtingas, nors jis būtų ir elgeta. Nekatalikas yra elgeta, nors jis būtų ir milijonierius.

Grįžusieji į katalikų tikėjimą pajaučia kataliko laimę, vidujinę ramybę ir turtingumą.

Štai, Berlyno ir Bonno universitetų teisių mokslo prof. K. E. Jarcke mirties patale savo draugams pasakė: „Kada aš numirsiu, pasakykite kiekvienam, kuris norėtų jus išgirsti, kad aš didžiausią laimę radau Romos Katalikų Bažnyčioje.“ Halles universiteto prof. Ruville rašė po savo atsivertimo: „Kai tik atsitiko, pajutau savy palaimą, kurios anksčiau nejaučiau ir net nelaukiau. Džiaugsmas ir laimė degė mano širdy, kaip niekada.“ Didysis muzikas Šopenas, kuris mirtis patale vėl sugrįžo į tikrąjį tikėjimą, bučiuodamas kryžių, sušuko: „Dabar aš esu prie laimės šaltinio!“

Kai tave krikštijo, tai įrašė, kad tu esi katalikas. Kai tu ruošeis prie pirmos komunijos, tai tu pats padarei tikėjimo išpažinimą: „Aš esu katalikas!“ Kai priėmei šv. komuniją, tai tavo širdis tą patį tau kartojo: „Tu esi katalikas.“ Tokiu būk ir per visą gyvenimą ir tą valandą, kai jau tarsi pasauliui paskutinį atsisveikinimą, tegu tavo lūpos kalbės prie amžinybės vartų: „Aš esu katalikas — amžinybės laimė priklauso man!“ Amen.

BAŽNYČIOS RŪMAS

Kristus įsteigė naują religinę organizaciją —Katalikų Bažnyčią. Jos kertiniu akmeniu padėjo apaštalą Petrą, kurį išskyrė iš kitų tarpo. Ir štai ką jam Kristus pasakė: „Tu esi Petras (uola) ir ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią". (Mat. 16-18). Todėl šv. Petras ir šv. Povilas yra didieji Kat. Bažnyčios šulai, kurie remia visą Bažnyčios rūmą. Todėl įžvelkime, ką tuodu apaštalu nuveikė?

Šv. Petras tą pačią Sekminių dieną po šv. Dvasios atsiuntimo pirmas prabilo į susirinkusią didžiulę minią. Minioje buvo įvairių tautų: medai, partai, elamiečiai, žmonės iš Mezopotamijos, Judėjos, Frygijos, Egipto, Lybijos ir kitų kraštų. O šv. Petro pamokslą kiekvienas girdėjo savo kalba. Tuoj po pamokslo, po šv. Petro ugningų žodžių 3000 žmonių apsikrikštijo. O kai išgydė raišą, tai tikinčiųjų padaugėjo iki 5.000. Visi sekė šv. Petrą, net jo šešėlis gydė žmones. Ir taip šv. Petras Jeruzalėje įsteigė skaitlingą Kat. Bažnyčios bendruomenę. Ne

tik Jeruzalėje, bet bematant Kristaus sekėjų labai padidėjo visoje Palestinoje. Iš čia, sustiprinęs krikščionis, vyksta į Antiochiją, kur taip pat įsteigia krikščionių bendruomenę. O paskiau vyksta į didįjį pagonijos centrą — į Romą skelbti Dievo žodžio pagonims. Ir stebėtinas pasisekimas. Šis pagonijos centras tampa katalikybės centru. Ir šiandieną tame mieste, kur palaidoti šv. Petro kaulai, ten gyvena šv. Petro įpėdiniai popiežiai ir iš čia spinduliuoja gyva katalikybė visam pasauliui. Ką gi tau sako šv. Petras? Jis liepia tau savo pažiūrose būti tvirtam, kaip uolai, ir savo pažiūrose vien savimi neapsiriboti, bet nešti jas kitiems, ypač jų nepažinusių bei susilpnėjusių tarpan.

Antrasis Bažnyčios rūmų šulas buvo šv. Povilas. Kai jo gyvenime įvyko perversmas, kai Saulius tapo šv. Povilu, jis buvo pašauktas aukštoms apaštalo pareigoms. Tai apaštalas, kuris visą savo gyvenimą pašventė tam, kad išpildytų Kristaus įsakymą: „Eikite ir mokykite visas tautas...“ Kur jo tik nebūta? Jis visada skubėjo, bėgte bėgo: per kalnus ir lygumas, sausumoje ir jūroje, iškentė didžiausius pavojus, kentė badą ir troškulį, karštį ir šaltį. Jis kiaurai perėjo visą anų laikų žinomą pasaulį. Jis aplankė visus anų laikų didžiuosius miestus ir tautas. Jis kalbėjo graikų filosofams, didikams, kunigaikščiams, prastiems miestiečiams ir vergams. Visiems jis skelbė Evangelijos

naujieną ir nukryžiuotąjį Kristų. Be to, krikščionis stiprino savo raštais ir laiškais. Ką šio apaštalo pasiryžimas sako tau? Kiek daug yra neišgirdusių Evangelijos mokslo arba nuo jos nutolusių, o tu ar dedi pastangų, kad jie išgirstų bei sugrįžtų? Kaip tu žiūri į misijų darbą, argi nesinorėtų tau tapti misijonieriu?

Sinkevičiaus apysakoj „Quo vadis?" atpasakota, kaip šv. Petras, pastebėjęs Romos ištvirkimą, bėgęs iš Romos ir sutikęs Kristų su kryžiumi ant pečių Romos vartuose. Šv. Petras užklausęs: „Quo vadis, Domine?" — Kur eini, Viešpatie? „Einu į Romą antrą kartą numirti" — atsakęs Kristus ir pranykęs. Tada šv. Petras supratęs, kad jei Kristus eina į Romą, tai jis turįs grįžti atgal. Ir jis savo skelbiamąjį tikėjimą užantspaudavo savo krauju. Jei Dievo Apveizda padarė mumis Bažnyčios nariais, tai, nors dabar yra ir didžiausio pakrikimo laikai, mes neturime teisės pasitraukti, o privalome Kristaus religiją skelbti ir platinti visiems, kad visi suprastų amžinosios Tiesos grožį ir meilę. Amen.

JUDAS GRĮŽTA...

Prieš kiekvieną stovi šimtai kryžkelių, kurie nežinia kur veda... Kiekvieno galvą vargina begalės neišsprendžiamų kalusimų. Jei žmogus bus religingas ,tai visos abejonės greitai pranyks. O atimk iš žmogaus religiją, jis sustingsta ir pagrindiniai gyvenimo klausimai lieka neišsprendžiami. Kodėl Tautų Sąjunga liko bejėgė išspręsti tautų taikos problemai? Jei Kristaus principai metami iš gyvenimo, tai taika bus palaidota, nes sugriautas pagrindas, kuriuo paremtas teisingumas ir sąžinė. Ir tokiu atveju vėl judai grįžta į gyvenimą ir nori savaip jį formuoti. Ir tokie Judo sekėjai nebeapkenčia Kristaus ir jo nuostatų, nes Kristus smerkia jų palaidą gyvenimą, neteisingumą ir nesąžiningumą.

Judas! Koks baisus žodis! O kiek daug jis gyvenime randa palankaus pritarimo! Judo vardas turi niekingą prasmę. Draugo išdavimas ir bendrai neištikimumas net pagonijos laikais buvo laikomas biauriausiu niekšingumu.

O dabar Judo vardas dar daugiau pasako. Šiandieną kiekvieną šiurpuliai nukrato, kai išgirsta: „Jis judošiškai išdavė, jis paėmė Judo užmokestį.“ Kai Judas atėjo į Jėzaus sekėjų būrį, jo laukė graži ateitis: jis norėjo tapti apaštalu. Tačiau jau tada jis turėjo didelį palinkimą prie pinigų. Išbujojęs tas palinkimas jį pražudė, nes prie jo dar prisidėjo melas, apgavystė ir veidmainiavimas.

Juk pats gyvenimas rodo, kad pražudyti save nedaug tereikia: užtenka vieno netvarkingo geismo, ir žmogus krinta, kaip žalia lauko žolė po aštriu šienautojo dalgiu. Labai lengvai galima pastebėti, kad berniukas ar mergaitė, kurie prieš porą metų buvo labai kuklūs, padorūs ir pamaldūs, kurių elgesys traukė ir džiugino kiekvieną, o audringa jaunystė įbėrė į jų liepsnojančias širdis gašlumo sėklą, kuri perėmė, kaip liepsna sausų malkų krosnį, ir iš pagrindų pakeitė gyvenimą. Kodėl? Dėlto, kad pradžioje jie ir jų globėjai nesugebėjo pastebėti pavojingos kibirkšties ir jos užslopinti. Juk ir Judas savo prakeiktą darbą pradėjo nedidele nuodėme. Jis valdė apaštalų kasą ir tada pabudo pirmasis turto troškimas. Ir kadangi tos pagundos neužslopino, tapo didžiausiu nusikaltėliu — Dievo išdaviku. Juk ir didžiausi nusikaltėliai nepradeda nuo žmogžudystės. Užtenka vieno plyšio jūros pylime, ir potvynis užlieja ištisus miestus ir kaimus. Vėjo pagauta

kibirkštėlė ištisus miestus pelenais paverčia. Todėl maži nusikaltimai yra vartai didžiausioms niekšybėms. Kiek visokių išeikvojimų privačiame ir viešame gyvenime, kiek skriaudų, suktybių ir žmogžudysčių! Juk vis tai žmonių darbas! Žmonių, pamynusių teisingumą, netekusių sąžinės, žmoniškumo, žmonių, einančių Judo pareigas, kurie dėl savo pragyvenimo sąlygų parduoda savo įsitikinimus, principus, tikėjimą ir sąžinę. Judas pasikorė. Jei šiandieną panorėtų visi judai save teisti, ar užtektų virvių, ar bebūtų tiek daug medžių?

Visiems aišku, kad judai pasaulio neišganys. Jų šėtoniška ranka prisės piktžolių, kurios nustelbs gerąjį pasiryžimą. Geros širdys ir kilniadvasiai žmonės privalo ne tik melstis, kad Viešpaties galybė juos ugnies šluota nušluotų, bet patys suspindėti didžiomis dorybėmis, kad neteisieji nublanktų ir Kristaus teisingumas užvaldytų pasaulį. Amen.

ŠIŲ LAIKŲ PILOTAI

Kilnią tiesą Kristus pasakė: „Kas tik išpažins mane žmonių akivaizdoje, tą ir aš išpažinsiu danguje savo Tėvo akivaizdoje; kas gi manęs išsigins žmonių akivaizdoje, to ir aš išsiginsiu danguj esančio savo Tėvo akivaizdoje." (Mat. 10,32). Ar maža šiais laikais žmonių, kurie iš baimės išsigina Kristaus ir visų akyse pasirodo esą teisingi. Štai 1936 m. lapkričio pabaigoje, siaučiant Ispanijoj pilietiniam karui, visoki bailiai iškilo į paviršių. Venas Madrido aukštas valdininkas buvo kviečiamas prie nacionalistų. Bet jo turtai — keli namai davė daug pelno ir todėl jis pasiliko marksistų pusėje. Jį marksistai pradžioje buvo įtarę kaipo nelojalų. Bet jis išsigynė savo įsitikinimų, net savo žmoniškumo. Jis pasidarė marksistų agentu ir per jį buvo iššudyta tūkstančiai žmonių. O jis plovėsi rankas visų akivaizdoje, kaipo kovotojas dėl Ispanijos laisvės . Kai nacionalistai apsupo Madridą ir kai didžiųjų bombonešių eskadrilė užskrido ant Madrido ir po bombordavimo jo namai virto dūmais ir pele-

nais, tada jis nusišovė. Tai šių dienų Piloto darbas. Ir kiek tokių yra!

Pilotas — tai vaizdus šių dienų kryžkelis, kuriame matosi daug bailių. Vidužemio jūros iškyšuly — Cezarijoje stovėjo Romos vietininko Pontijaus Piloto rūmai. Iš Kristaus kančios istorijos mes žinome, kad Pilotas nebuvo blogas žmogus. Jis mielai būtų Kristų išgelbėjęs nuo šėlstančios žydų minios, bet jis turėjo vieną didelę ydą: *jis buvo bailys*. Jis neturėjo drąsos pareikšti savo įsitikinimus ir pagal juos daryti sprendimą. Jis širdy manė vienaip, o darė kitaip. Jis dėl baimės pasiduodavo kitų įtakai. Pilotas buvo toks žmogus, kuris plaukė su srove, kuris pataikavo kiekvienam žmogui. Jis linksminosi su žmonėmis ir staugė su vilkais.

Jau praslinko devyniolika šimtų metų, šimtai milijonų žmonių kaulų jau sutrupėjo po žeme, o Pilotas dar ir dabar tebegyvena. Jūs gal paklausite, kame? Gi tuose žmonėse, kurie dėl turto ar karjeros išsižada tikėjimo, sąžinės, teisingumo ir savigarbos! Jis gyvena tuose, kurie klausia: kas yra tiesa? Ir kurie patys taip atsako: „Geriausia yra valgyti ir gerti, bent kuriomis priemonėmis turtų krauti, tesirūpinti vien savo gyvenimo džiaugsmais, nors kitus tuomi nuskriaustum ar visokeriopai apsunkintum." Šios rūšies žmonėms nesunku išsiginti tiesos. Jie negirdi sąžinės priekaištų, jei savo kaltės

suverčia ant kitų, o patys rankas nusiplauna, kaipo nekalti. Kaip daug tokių pilotų yra pas mus! Jau laikas būtų jiems pamąstyti, kaip nuvilkti klastingą Piloto rūbą, eiti prie Kristaus kojų, atlikti nužemintą atgailą ir atsinaujinusiems pradėti darbą, paremtą tikėjimo ir dorovės dėsniais. Jau atėjo susimąstymo laikas, nes teisingumo kirvis pridėtas prie šaknies.

Garbingasis klausytojau! Ir tau verta, žiūrint į šių dienų pilotus, susimąstyti ir padaryti dvasios gyvenimo apžvalgą, ar ir pas tave nebręsta vienas kitas pilotiškas pradas? Atidaryk savo sielos langus ir padaryk dvasinę ventiliaciją ir tada jau drąsiai ženk pirmyn su šūkiu: „teisybė ir meilė"! Tada numesi klastą ir neteisybių griuvėsiuose sužibės Kristaus kryžius. Amen.

KELIAS ATGAL...

1854 m. [illegible]

Kristaus istorijoje labiausiai pamokąs epizodas yra Petro išsižadėjimas Viešpaties. Kokią tvirtą valią ir kokį išlavintą būdą turėjo Petras, o vis dėlto nupuolė. Jei tau ir geriausiai sekdavosi nugalėti piktą, tačiau pardaug nepasikliauk savo jėgomis. Kai Petras Kristaus išsigynė, Kristus praeidamas metė Petrui įspėjantį žvilgsnį. Petras sustingo ir, kaip perkūno trenktas, išskaitė paliktam žvilgsny šį klausimą: — Petrai, ar iš tikro tu manęs nepažįsti? Aš esu tas pats mokytojas, Kuris tave pakviečiau būti apaštalu. Aš esu Tas, Kurį viršum vandens išvydai ir prie Kurio pats, eidamas vandens paviršiumi, prisiartinai, argi dar manęs nepažįsti? Aš esu Tas, Kurį Cezarejoje paskelbei Dievo Sūnumi esant. Argi tu dar neprisimeni? Petrai, aš esu Tas, Kuris prieš kelias valandas atsiklaupęs nuploviau tau kojas. Aš esu Tas pats, Kurio pasižadėjai niekuomet neišsiginti! Petrai, ar tu manęs dar vis nepažįsti? — Kai pro jo akis prabėgo visa per-

gyvenimų praeitis „Petras, išėjęs laukan, karčiai verkė." (Luk. 22,62.).

Tu stebies, kodėl Petras buvo toks bailus? Nebūk toks staigus ir nesistenk tuoj kitus apkaltinti. Ar tu pats visuomet drąsiai išpažinai Kristų ir niekuomet Jo neišsižadėjai? Aš noriu paklausti, ar praeidamas pro bažnyčią visuomet nusiimdavai kepurę, ar praeidamas pro kryžių pasveikinai savo nukryžiuotąjį Išganytoją? Jei mažmožiuose tiek apsileidai, tai ką bekalbėti apie svarbesnius dalykus!

Tu išsižadi Kristaus, jei tu neatlieki pareigų dėl kasdieninių gyvenimo išrokavimų. Tu išsižadi Kristaus, jei bijai pasirodyti esąs katalikas. Tu išsižadi Kristaus, jei už malonias pramogas iškeiti šv. Mišių klausymo pareigą. Tu išsižadi Kristaus, jei palaikai tą spaudą, kuri skelbia neapykantą Kristui ir Jo Bažnyčiai. Tu išsižadi Kristaus, jei nuodėmė lieka tavo gyvenimo prabanga... O, kad tu žinotum, kokiu liūdnu žvilgsniu žvelgia į tave Kristus?! Daug skaudesniu, negu kad tuomet žvelgė į Petrą. Todėl tau reikėtų pradėti labiau verkti, negu Petrui, ir daryti atgailą... Liūdnas, atgailaujantis Petro veidas turėtų šiuo atveju daug ką pasakyti. Ne pro šalį būtų žinoti ir tau, kad vien geros valios nepakanka, reikia taip pat didžiausio atsargumo. Juk ir Petras nenorėjo išsižadėti Viešpaties: „Nors man reikėtų ir mirti draug su Tavimi, aš Tavęs neišsiginsiu!"

(Mat. 26, 35.). O įvyko kitaip. Dėl to, kad nepaklausė Getsemano darže Kristaus įspėjimo: „Budėkite ir melskitės, kad neįpultumėte į pagundą.“ (Mat. 26, 41.). Šis įspėjimas tinka visiems amžiams ir visiems žmonėms, kurie kovoja su blogybėmis ir nuodėmėmis.

Yra daug žmonių, kurie nori pateisinti savo nuodėmingą gyvenimą, sakydami: „Ir Petras nusidėjo...“ Taip, jis nusidėjo. Bet kokią atgailą jis padarė? Ir po atgailos jau daugiau nebenusidėjo niekuomet: savo sugrįžimą atgal užantspaudavo mirtimi ir krauju. O tu, ar jį esi pasiryžęs sekti? Visas tavo praeities gyvenimas gal išvagotas juodžiausiomis nuodėmėmis, skriaudomis, neteisybėmis, o kur tavo atgaila ir pasigailėjimas? Jau gal per toli nuėjai ir per giliai įbridai, tik didi atgaila tave dar gali atvesti prie Petro ir su juo į kelią atgal prie Kristaus. Amen.

KĄ MĄSTAI APIE DIEVĄ IR GYVENIMĄ?

Eina senelis vėlų vakarą ir, pažvelgęs į žvaigždėtą dangų, tyliai atsidūsta: „Didis esi, Viešpatie, savo kūriniuose.“ Senelį sutinka jaunuolis ir klausia: „Sakyk, seneli, ar nenusibodo gyventi?“ Senelis pžvelgia į linksmą jaunuolio veidą ir ramiai atsako: „Aš į gyvenimą žiūriu ne tuo požiūriu, ar gyventi nusibosta ,ar ne; aš į šį gyvenimą žiūriu, kaipo į įžangą amžinajan gyveniman.“ Tie du posakiai turėtų nunuolio veidą ir ramiai atsako: „Aš į gyvenimą

Mes manome, kad Dievas yra kažkas didingo, majestotiško, kad Dievas kažkur viešpatauja, o kasdieniniame gyvenime Jo nėra. Kodėl toks šaltas ir abejotinas manymas? Todėl, kad Kristaus mokslas smerkia palaidus papročius, neteisingumą, nesąžiniškumą, kad Kristaus šviesa nori nušviesti ir tavo vidaus gyvenimą. „Kristau, mes prikalėme Tave prie kryžiaus, nes Tu mūsų nuodėmingą gyvenimą smerkei,“ — sako Giovani Papini „Kristaus istorijoje“. O kur Kristus viešpatauja, ten jokiai nedorybei nėra vietos. Mes mokame tik dejuoti ir àima-

nuoti, o kaip maža meldžiamės ir atsiduodame Dievo valiai. Mes murmame ligos ar kitų nelaimių prislėgti, o šventieji bučiuodavo baudžiančią ranką. Jie su džiaugsmu sakydavo „Čia mane bausk, čia mane plak, tik amžinybėje pasigailėk!“ Tu nenori vargšui padėti, nelaimingą užjausti, skausmuose kenčiantį paguosti, o šventieji sakydavo: „Ką jam darau, pačiam Kristui darau!“ Sugrįžk ir tu į tuos kelius, kuriais vaikščioja šventieji su tomis pačiomis silpnybėmis, suprasi, kad Dievas yra visur: ir tavo širdy, ir gyvenime, ir laimėje, ir nelaimėje.

Ką mąstai apie šį gyvenimą? Kiek daug mirtingųjų apie nieką kitą ir negalvoja, tik vien apie šį gyvenimą. Ir tai dėlto, kad mirtingieji perdaug nutolo nuo nemirtingojo gyvenimo. Pamiršo, kad savy nešioja nemirtingą būtybę — sielą. Todėl nieko negalvodami viską atiduoda laikinajam gyvenimui: sveikatą, jėgas, energiją ir visa, ką tik turi. Šiurpu žiūrėti į sužalotas svarstykles, kuriose vienodai sveria laikinasis gyvenimas ir amžinybė. Bet ar tolimas kelias šiame gyvenime? Žmogus tuo gyvenimu persisotina ir paskui baisiausis nusivylimas. Tose slegiančiose ūkanose ieškoma kelio atgal. Bet ne visuomet besurandamas tas kelias. Šventieji į šį gyvenimą kitaip žiūrėjo. Jie žiūrėjo, kad šis gyvenimas yra įžanga į amžinybę. Jie nesmerkė šio gyvenimo, priešingai,

jie jį begaliniai brangino, nes nuo jo priklauso amžinybės laimėjimas. Juk šis gyvenimas skirtas tau ir skirtas, kad juo naudotumeis. Bet privalai taip naudotis, kaip mokė Kristus — kaipo priemonė siekti amžinybės, o ne atiduoti save gyvenimui sunaudoti. Tu privalai visuomet prisiminti, kad esi sutvertas ne vien šiam gyvenimui.

Eina keleivis vėlų rudens vakarą ramaus ežero krantais. Giedrame dangaus skliaute prisagstyta mirkčiojančių žvaigždžių ir kabo nubalęs priešpilnis mėnulis, ir visi puikiausiai atsispindi veidrodiniame ežero paviršiuje. Keleivis sustojo, žiūri ir mąsto: „Greitai ateis ir mano gyvenimo vakaras ir mano siela keliaus už mėnulio ir žvaigždynų, kur taip gera ir gražu!“ Pamąstyk ir tu! Amen.

DIDŽIOJI DILEMA

Rusų rašytojas L. Tolstojus yra aprašęs, kaip kartą laimingai gyvenęs vienas rusų kaimietis. Jis buvęs visko pertekęs. Kartą išskaitęs laikrašty, kad kur tai gyvenąs turtingas baškyras ir tam, kas atnešęs kepurę sidabro rublių, duosiąs tiek žemės, kiek jis galėsiąs apibėgti nuo saulės užtekėjimo iki nusileidimo. Kaimietis pateko tenai su sidabro kepure ir nuo saulės užtekėjimo bėgo, kad kuo didesnį plotą apibėgtų iki saulės nusileidimo. Bėga, bėga ir jau arti vakaras. Baigdamas bėgti, dar pamatęs puikias lankas ir gražias pievas ir jas norėjęs apibėgti. Saulė leidžiasi, žmogelis bėga nuilsęs ir jau nebetoli tos vietos, iš kurios ryti išbėgo, bet nebesuskubo. Plyšo širdis ir krito negyvas. Tuomet baškyrų viršininkas ištarė, mesdamas tarnui kastuvą: „Iškask duobę dviejų metrų ilgumo ir vieno metro platumo, nes tiek žmogui žemės užtenka.“ Taip! Gyvenimo saulė slenka žemyn ir neretai taip užgęsta beprasmiškai gevenimas!

Jei taip, tai prieš kiekvieną žmogų privalėtų stovėti didžioji dilema: dangus ar juodoji kančių amžinybė? Juk amžinybės vistiek neišvengsime. Arba laimėsime dangų, arba pateksime į kančių amžinybę, iš kur nebėra vilties išsilaisvinti. Kaip sprendė šią dilemą apaštalai, mes gerai žinome. Kas davė šv. Povilui jėgos palenkti galvą po budelio kalaviju? Argi ne amžinybės džiaugsmo nujautimas? Nueik į katakombas ir pasiklausyk, ką kalba kentėtojų kaulai? Kai išalkę žvėrys apie juos sukė ir staugė — jie girdėjo amžinybės raminančią harmoniją. Kai tigrai, liūtai ir leopardai išalkinti metėsi jų draskyti, jie matė atvirą dangų ir Kristų, sėdintį Dievo dešinėje, liejantį savo meilę į jų kančios taurę, kad ištvermingai iškentėtų kančias. Kai kieti tigrų ir panterų dantys braškino jų kaulus, jie meldėsi už persekiotojus!

O tu kaip sprendi amžinybės dilemą? Tau niekas nesiunčia tokių, viršijančių kūno pajėgas bandymų: nekala prie kryžiaus, nelenkia galvos po kalaviju, nestumia ir nevaro žvėrims sudraskyti, o kaip tu gyveni ir ką mąstai apie amžinybę? Tau reikia į savo gyvenimą įženklinti šį šūkį: „*Visas mūsų gyvenimas ir darbai privalo Dievui tarnauti.*“ Šis šūkis išmokys įvertinti gyvenimą. Taip pat jis padės save atnaujinti ir nukatalikėjusius atkatalikinti. O šis darbas — atsinaujinimas ir atkatalikėjimas —

nenuveikiamas be didelio savęs išsižadėjimo, aukos ir kentėjimų. Kad gyvenimas yra kančios okeanas, tai švenčiausia tiesa. Bet ne visi vienodai kenčia ir taip pat nevienoda kančios vertė. Yra ir tokių, kurie kenčia sukietėjusia širdimi. Kenčia ne dėl Dievo, o kenčia iš neapykantos, griežda mi dantimis. Tokie kentėjimai Dievo akyse neturi vertės. Kiti labai kenčia ir į tas kančias įšvirkščia kraujo, tekančio iš Kristaus žaizdų. Pastarieji kentėjimai rašomi paties dangiškojo Tėvo į amžinybės nuopelnų knygą.

Jei nori, kad visai išaiškėtų didžioji amžinybės dilema, nueik į kapų mokyklą. Palinkę, liūdni ir apsamanoję kryžiai tau pasakys vieną neabejotiną tiesą: už šimto metų jau tavęs gyvųjų tarpe nebebus. O kur tu būsi? Būsi amžinybėje... Kokioje amžinybėje: danguje ar kančių bedugnėj? Šią dilemą nulems pats tavo gyvenimas. Amen.

TAU REIKIA ŠVIESOS...

Didis pasaulio sugedimas užliejo šiuos laikus. Didis pavojus grėsia visiems, ypač jaunimui, kuris neužsigrūdinęs ir be patyrimo. Todėl šie laikai ir pats dangus reikalauja iš jaunimo, kad savo darbais ir dvasios galybe būtų tas jūros švyturys tai jaunimo daliai, kuri, tarsi laivas audringoje jūroje, klaidžioja, ieškodama švyturio, kad galėtų įplaukti į prieplauką. Jaunuoli-e, tu esi pašauktas labai kilniam dalykui: kaip atlaužti alkstančiai sielai gyvybės duonos, kaip nuvesti trokštančią širdį prie gailestingos Jėzaus širdies, kaip dvasinį numirėlį pakelti naujam gyvenimui. Ne kartą toks pasiryžimas liepsnoja ir tavo širdy. Bet kad šis pasiryžimas būtų sėkmingas, tau pačiam reikia šviesos, šviesos iš aukštybių, tikėjimo šviesos.

Kilni yra tėvų pareiga šeimoje: įžiebti visų širdyse gyvo tikėjimo liepsną. O, kaip jaunuoliui-ei toji tikėjimo liepsna reikalinga jo audringam gyvenimui! Jei tėvai gerai įžiebia savo vaikų širdyse tikėjimo liepsną, tai ir pavo-

jingiausi gyvenimo sūkuriai jos neužgesins. O, kokia didelė brangenybė yra jaunuoliui-ei tikėjimo šviesa! Šis žodis daug daugiau reiškia, negu tai, kas šiandieną pasaulėžiūros vardu vadinama. Šiais laikais, kada kiekviename žingsny jaunuolis-ė jaučiasi stovintis prieš miglotus kryžkelius ir kiekvienas gyvenimo užsimojimas išdaigina ištisus miškus klaustukų, jau pasaulėžiūros yra per maža. Štai kodėl būtina tikėjimo šviesa. Šviesa, kuri savo spinduliais nušviestų amžinybę, kuri yra už pasaulio ir nušviestų tą paslaptingąjį sielos lauką — vidujinį širdies pasaulį. Jaunuoli-e, tu privalai suprasti, kad ne tik tau leista tikėjimo šviesa džiaugtis, bet taip pat reikia ją nešti tiems, kurie vaikščioja tamsybėse. Juk sielų gelbėjimas yra tavo šventa pareiga. Tik tikėjimo šviesa nurodo nemirtingos sielos vertę. Žiūrint į didžiąsias sielos vertybes, nublanksta visos žemiškos gėrybės su visais malonumais. Kaip Kristui nebuvo perdaug iškentėti žmonijai atpirkti kryžiaus kančia ir pralieti kraują, taip ir kiekvienam negali būti perdidelė jokia auka, norint išgelbėti iš šio pasaulio palaidumo balos bent vieną sielą!

Tikėjimo šviesa nušviečia kiekvienam didžiąją savo paskirtį. O kiek yra tokių, kurie savo paskirties nesupranta ir apie ją net negalvoja. O kieno pareiga toms sieloms, kurios turi akis ir nemato dangiškos šviesos ir, turėdamos ausis,

negirdi dieviškos tiesos; atverti jų akis ir atkimšti ausis, ar ne tavo, jaunuoli-e, pareiga?

Jei turėtum gražiausius norus ir kilniausius pasiryžimus nešti alkstantiems tikėjimo šviesos ir tas darbas nevyktų — nenusimink! Jei daugiau nieko negalėtum, tik savo pavyzdingu gyvenimu ir malda apaštalauti, tai ir to pirmiausia pakaks iš tavęs, nes daugiau sielų paseks tave ir jas laimėsi. Tegul tavo gyvenimas būna ryški gyvo tikėjimo knyga; ją daug kas pamėgs skaityti ir skaitydami rašys vėl savo gyvenimu naujas pavyzdingo gyvenimo knygas, iš kurių spinduliuos gyvas tikėjimas, kuriantis visuose džiaugsmą ir pasiryžimą. Amen.

MARIJOS DORYBIŲ GROŽIS

Labai senas padavimas iš pirmųjų krikščionijos amžių pasakoja, kad apaštalai, praslinkus kelioms dienoms po Marijos mirties, atidarę Jos karstą ir neberadę Jos kūno, o tik kvapnus rožių kvapas dvelkęs iš karsto. Kad Marijos siela labai ilgėjosi Sūnaus ir kad po mirties Marijos siela tuoj su Juo susitiko amžinybės džiaugsme, yra visiems aiški neabejotina tiesa. Ne tik Jos siela, bet taip pat ir Jos kūnas buvo paimtas į dangų. Kaip Kristaus kūnas po mirties nesubyrėjo į dulkes, bet drauge su Kristaus siela pakilo į dangų, taip panašiai atsitiko ir su Marijos kūnu. Pirmaisiais krikščionijos amžiais pirmiesiems Marijos garbintojams atrodė, kad toji būtybė, kuri paties dangaus nuo amžių skirta būti Dievo Sūnaus Motina, negali būti lyginama su nuodėmingais žmonėmis ir todėl Jos kūnas negalėjo virsti, kaip kitų žmonių, dulkėmis. Nors Bažnyčia šios tiesos nėra dogmatizavusi, bet pačioje Bažnyčioje ir tikinčiuosiuos visais amžiais yra įsitikinimas, kad Marijos kūnas yra paimtas į

dangų. Todėl, svarstydami šį Marijos įvykį, peržvelkime Marijos žydinčias dorybes.

„Aš išaugau, kaip kedras ant Libano.“ Ant Libano kalnų stovi galingi lieknūs kedrai ir tyliai žvelgia į Palestinos lygumas ir slėnius. Kedras yra labai brangus medis, žinomas savo stiprumu. Religine prasme kedras reiškia dangų siekiantį tikėjimą, jokio dorovinio puvimo nepaliestą, kuris drąsiai atsispiria prieš visas audras ir užpuolimus; be to, dangišką išmintį, kuri ieško kelių, vedančių į amžinybę. Ir tikrai, koks nuoširdus, gyvas ir drąsus buvo Marijos tikėjimas, kokia gili ir šventa Jos išmintis.

Kitame paveiksle mes matome ugningą Marijos meilę: *„Aš išaugau, kaip rožių kelmas Jerike.“* Šventojoj žemėj — Palestinoj, Jeriko slėny, auga kvapniausios ir puikiausios rožės. Jeriko rožė turi dar tą ypatybę, kad jau visai nudžiūvusi įmerkta į vandenį vėl praskėčia savo žiedą ir tarsi iš naujo pražysta. Taip ir Marija yra dvasinė rožė, Jos mylinti širdis atsiveria prislėgtajam, kai jis nuoširdžioje maldoje Jos šaukiasi. Kaip rožė yra gėlių karalienė, taip Marija visų mylinčių širdžių valdovė. Kai tavo širdis pradės vysti nuo gyvenimo sausros, tai pamerk ją į Marijos širdį, ji vėl atgis ir iš naujo pražys, kaip nuvytusi Jeriko rožė, įmerkta į vandenį.

Tretysis paveikslas parodo Marijos dvasinę didybę, nugalėjimą visokių priešų: *„Aš išau-*

gau, kaip palmė Kadėse...“ Kadės yra įspūdingas Eugano slėnis, kuriame auga gražios aukštos palmės. Plačiai išskėstos skarotos palmės šakos reiškia džiaugsmą ir pergalę. Marijos lyginimas su palme rodo jos dvasios didybę, taip pat visų išganymo priešų pergalę. Marija iš tikrųjų yra galinga nugalėtoja, nepalyginama didvyrė, Kuri sutrynė žalčio galvą, Kuri didžiausiuose skausmuose nesvyravo. Kaip būtų naudinga ir gražu, kad ir tu siektum pergalės palmės, būtum ištikimas savo pašaukimui ir išeitum nugalėtoju aršiose gyvenimo pagundose. Jaunuoli-e, tavo pergalės palmė yra drąsi kova už išsaugojimą širdies skaistumo, kad neduotum žydinčios jaunystės palaužti audringam gyvenimui. Tada tavo širdis bus graži, viršūnę aukštyn kelenti Kadės slėnio palmė, kuri teikia palaimos žemei ir džiaugsmo dangui.

Ir tikrai, nieko nėra žemėje, kas prilygtų dvasiniam Marijos grožiui ir dorybėms. Todėl Marija ir buvo priimta net su kūnu į dangų, kad žydėtų, kaip rinktinis papuošalas šventajame Dievo mieste. O mes menki vargšai šios žemės keleiviai, tik stebėkimės ir žiūrėkime į Jos didingumą, sekdami šventą gyvenimą ir spindinčias dorybes. Tada į gražųjį ir amžinąjį Dievo miestą ir mes būsime pakviesti džiaugtis amžinybės nesibaigiamu džiaugsmu. Amen.

SOCIALINIS JAUSMAS

Broliška meilė ir socialinis jausmas, tai šviesus žiburys šių dienų gyvenimo tamsybėse, kurį turi nešti jaunuolio-ės drąsiai iškelta dešinioji. O kas yra broliška meilė ir socialinis jausmas, nurodys šiuodu sugretinimu. Kai Kainas tapo brolžudžiu ir Dievas jo paklausė: „Kur yra tavo brolis Abelis?“, tada jis įžūliai atsakė: „Argi aš savo brolio sargas?!“ Ar čia bus broliška meilė?

Kai kartą pakelėje iš Jeruzalės į Jeriką buvo vienas keleivis žmogžudžių apiplėštas ir sunkiai sužalotas, pro jį praėjo ir matė žydų kunigas ir levitas, tačiau šaltai, nekreipdami mažiausio dėmesio, praėjo. Ar tai bus socialinis jausmas? Priešingai, socialinis jausmas pasireiškia savęs išsižadančioj meilėj net labiausia suvargusiems ir visiškai svetimiems mūsų broliams.

Siauresniame gyvenimo rately socialinis jausmas privalo pasireikšti meilėje prie sunkaus vargo prislėgtųjų ir žemiausiai nupuolu-

siųjų. Kiek čia daug reikia širdies, socialinės paramos ir užuojautos. Kad tu, jaunuoli-e, turėtum akį ir širdį suprasti tuos gražiuosius socialinio jausmo bruožus Jėzaus gyvenime! Su kokia meile Jėzus pasilenkdavo prie apleistųjų, paniekintųjų ir nusidėjėlių. Jis parodė didžiausį gailestingumą žemiausiai nupuolusiai moteriai ir neišsemiamą meilę žmogžudžiui ant kryžiaus. Kur tik rado Jis palaužtą nendrę, jos nebenulaužė, bet sutvarstęs atgaivino gyvenimui. Kur rado sieloje rusenančią kilnaus jausmo žarijėlę, iš jos įpūtė liepsnojančią meilę. Ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę, tai buvo Jo darbo programa. Šią programą tas didysis sociologas liepė vykdyti gyvenime ir tau.

Kristus savo gyvenimo pavyzdžiu moko tave suprasti svetimo juodą vargą ir, kaip nelaimingąjį, klaidžiojantį po klaikų pelkyną, vėl atvesti į doros kelią. Taip pat Kristus išmokys tave įsigilinti į nuliūdusiųjų ir nusivylusiųjų būvį ir vidaus kančias, tada mokėsi įeiti į didįjį mūsų tautos dvasinį susmukimą ir skurdą. Niekados neprivalai tu išdidžiai nusigręžti nuo dvasios skurdžių ,tarsi tai būtų tavo nuopelnas, jei tu į dvasinį susmukimą neįklimpai. Tai būtų žalingas dvasinis išdidumas ir fariziejiška puikybė. Be tikro nusižeminimo nesugebėsi sociališkai atjausti ir teikti kitiems paramos. Kiek gali tavo pasiaukojanti širdis. Tik toks nusiteikimas įneša ir nugali klasių neapykantą,

moka pagerbti autoritetą, moka įeiti į dvasinį skurdą ir juose užžiebti vilties ir pasitikėjimo.

Trys jaunuoliai stovi kryžkelėje ir stebi praeivius. Mato praeinant visokiausių žmonių. Vieni neša daug klastos, kiti išdidumo, bet praeina daugiausia vargšų, gamtos nuskriaustų, dvasios skurdžių, reikalingų socialinės globos ir paramos. Vienas jaunuolis sako: „Ne, jie nekalti, būdami tokie skurdžiai, kodėl aš ne toks!“ Kitas taria: „Ne, jie nekalti, kad turėčia daug pinigų, jiems padėčiau“; o trečias prideda: „Aš jų nekaltinu! Aš neturiu nei turto, nei pinigų, bet aš turiu protą, širdį ir jaunas jėgas, aš einu jiems pagelbėti!“ Jaunuoli-e, tu turi didžiausį turtą: protą, širdį ir jaunas jėgas, Kristaus gailestingas žvilgsnis kviečia tave į socialinio darbo lauką! Amen.

LIEPSNOJANTI ŠIRDIS

Kiekvienas didis darbas yra sunkus. Pradedant didesnį darbą,tuoj sutinkama kliūčių ir sunkenybių. Tai priešų įžūlumas, klasta ir nepasisekimai. Tačiau pergalės laidas jaunuolio-ės energijoje ir pajėgose yra užtikrintas. Juk ir šiandieną taip pat šviečia spindintis kryžius su užrašu: „Šiuo ženklu nugalėsi!" Juo įžuliau netikėjimas ir melas kelia galvas aukštyn, tuo drąsiau jaunuolis-ė privalo pakelti savo kaktą, kuri taip pat šviesiu kryžium paženklinta. Juo kas brutališkiau rodo prieš Kristų ir Bažnyčią neapykantą, tuo drąsiau išpažink savo laimę būti Kat. Bažnyčios nariu. Juk tuo mes esame skolingi pačiam Išganytojui. Ne kas kitas, tik drąsūs katalikai šiais sąjūdžių ir pakrikimo laikais tepajėgia išsaugoti didžiąsias mūsų tautos dorovines ir moralines brangenybes. Jei Dievo apveizda jumis pastatė šitame kovos laikotarpy, tai nė vienas neturi teisės iš kovos lauko pasitraukti.

Didi audra siaučia šių dienų gyvenime. Kančią, kraują ir ašaras gali šių dienų nera-

mumai iškelti. O kaip manai, ar tu nesi kviečiamas į sargybą, kad šie įvykiai nepasireikštų? Ar skausmas ir liūdesys negaubia tavo širdies? Jūs žinote to skausmo ir liūdesio priežastį. Ją nurodė mūsų ganytojų laiškai. Tai dorovinio gyvenimo susmukimas — gausus visuomenės nukatalikėjimas. Šis pavojus grėsia ne tik suaugusiems, bet ir vaikams; ne tik miestui, bet ir kaimui.

Tiesiog darosi nesuprantama, kodėl vyriausybė rūpinasi palengvinti moterystės sulaužymą — įvesti civilinę metrikaciją? Tai būtų tas pat, kas galvot, jog nudorovėjimą galima pataisyti padvigubintu nudorovėjimu. Quo vadis?!... Juk ir taip gašlumas viešpatauja teatruose, kinuose; klastingas suvedžiojimas tyko pasislėpęs meno, sporto ir kitose rafinuotose madose. Visa tai praryja milijonus mūsų neturtingos tautos turto ir griauna didžiąją, o gal ir vienintelę mūsų tautos atramą — moralinį ir dorovinį pajėgumą. Sakykite, ar begali būti kilnesnė kova, kaip kova už Dievo įstatymų šventumą ir gelbėjimą tautos taip pavojingu dvasinio pakrikimo metu!

Jaunuoli-e, tu turi ne tik protą ir valią, bet taip pat širdį ir jausmus. Tavo širdy liepsnoja didžiausia aistra — laimės troškimas. Tu gali nuklysti ir pradėti ieškoti jos ten, kur jos niekas nesurado. Tau gal atrodo, kad būtum laimingas, galingas ir aukštai išmokslintas. Taip

manydamas skaudžiai apsiriktum. Nors būtum turtingas ir išmintingas, kaip Saliamonas, nebūsi šioj žemėj patenkintas. Dar nė vieno šis pasaulis nepatenkino — nepatenkins ir tavęs.

Ar matei paveikslą, vaizduojantį šventąjį, kuris rankoje laiko liepsnojančią širdį. Tai šventasis Augustinas. Jam be galo sekėsi, ko troško — visa atsiekė: įgijo aukščiausį mokslą, turėjo gražiausią iškalbą, visų buvo mylimas ir naudojosi visais gyvenimo džiaugsmais. Ar buvo laimingas? Ne! Gyvenimas atrodė tuščias ir šaltas. Tik tada jo didieji širdies troškimai prisisotino, kai surado Dievo meilės šaltinį. Čia jis surado visą laimę, todėl ir rodo mums, kad tikra laimė yra: *Dievo meile deganti širdis.* Taip, Dievo meile liepsnojanti širdis užžiebs visų širdis tūnojančias dvasios skurde šviesiam Kristaus meilės ir gyvybės mokslui. Amen.

ERŠKĖČIUOTOJI MARIJA

Baisus skausmas pervėrė Machabiejų motinos širdį, kai jos akivaizdoje kraugerys Antiochas baisiausiomis kančiomis paeiliui numarino visus septynis sūnus už tai, kad jam liepiant nevalgė mėsos. Pagaliau nužudė ir pačią motiną, kuri alpo, žiūrėdama į kraujuose skęstančius savo sūnų lavonus. Daug sopulingesnis likimas yra erškėčiuotos Marijos. Todėl teisingai Marija galėjo atsiliepti į visas žmonių gimines: „O jūs visi, kurie einate keliu, pažvelkite ir stebėkitės, ar yra skausmas, kaip mano skausmas!"

Žmogus gema šioj žemėj, lyg kokiam žiauriam ištrėmimui — kentėjimams. Jo gyvenimas panašus į erškėtį, kurio vieną žiedą remia šimtai spyglių — viena džiugi valandėlė, o šimtas slegiančių nuliūdimų! Jei jau dabar taip yra, tai kas būtų, kai žmogus žinotų visą savo ateitį, visas nelaimes, kurios žemėje jo laukia? Motina, jei tau kas šiandieną pasakytų, kad kūdikį, kurį taip godžiai glaudi prie savęs ir taip

ugningai myli, po mėnesio gailiai apraudosi ant tuščio lopšelio, arba, kad šio pavasario velėna jau žaliuos ant tavo kapo! Todėl labai gerai Dievas padarė, užslėpdamas mūsų ateitį nežinios rūku. Argi neužtenka nuliūdimų ir kentėjimų, kurių kiekvieną dieną nešykštėja padovanoti? Tačiau šitos pasigailėjimo malonės nedavė Dievas Marijai. Kai tik arkangelas Gabrielis apreiškė ją tapus Išganytojo Motina, tuoj iš pranašysčių atspėjo, koks laukia skaudus likimas. O senelis Simeonas visai aiškiai pasakė: „Ir tavo širdį pervers kalavijas." Nuo to laiko Jos gyvenimas tampa grandine erškėčiuotų regėjimų: Ji mato visa, ką Jos Sūnus ir Ji pati privalės iškentėti, nes Jai, esančiai be nuodėmės pradėtai, ateitis buvo visiškai atidengta.

Viskas išsipildė . . . Kas apsakys Marijos skausmą, kai, atvykusi į Beltiejų, neranda ramesnės vietos gimstančiam Kūdikėliui už miesto tvartelį: „Žvirblis suranda sau namą ir parpletė lizdą savo mažyčiams", anot psalmės, — o aš neturiu kur dieviškąjį Kūdikėlį paguldyti. Neturiu kur paslėpti nuo žiauraus Erodo, kuris netrukus ieškos Jo nužudyti; šią vietą suteršė šventvagiškai krauju, per ilgus metus reikės slapstytis tolimose šalyse, o čionai nenuraminamos Beltiejaus motinos, laužydamos rankas, minės mano vardą su kruvinomis ašaromis!..." — Laikydama ant rankų ir godžiai glausdama prie

širdies Kūdikėlį Jėzų, tarsi mato kruvinus prakaito lašus ant jo kaktutės, tarsi mato rankutes, virvemis surištas, tai vėl mato veidą šviesesnį už saulę arba lūpeles, sukruvintas ir sukepusias. Mato ant galvutės erškėčių vainiką ir įtužusios minios žiaurų pasmerkimą: „Kryžiuok, nukryžiuok Jį!“ Juk visa tai reikėjo matyti ir iškentėti!...

Merdi Jėzus ant kryžiaus, merdi Marija po kryžiumi: dvi aukos ant vieno altoriaus, dvi širdys ant vieno kryžiaus — prikryžiuoto Sūnaus ir tais pačiais skausmais kryžiuojamos Motinos. Ne vinys prikalė Jėzų ant kryžiaus, bet žmonijos išganymo meilė; ne vinys, bet toji pat meilė laiko Mariją po kryžiumi. Tu, motina, kuri kada nors marinai savo sūnų, tu galėjai bent minkštai jį paguldyti, galėjai nors nušluostyti mirtiną veido prakaitą, galėjai jo išdžiuvusį gomurį šaltu vandeniu atgaivinti. O Marijos Sūnus aukštai kabo ant kieto kryžiaus. Girdi Marija Jį guodžiantį: „Trokštu“, bet neturi lašelio vandens, tik karčios ašaros... Vėl išgirsta Jo žodžius: „Dieve, atleisk jiems, nes nežino ką darą“. Paskui ištarė malonius palaimos žodžius piktadariui: „Šiandieną su manimi būsi rojuje“. Sušvytėjo viltis Marijos širdy, gal ir Jai ištars kokį raminantį žodį ir pakėlė ašarotas akis aukštyn. „Ak, kas Tave taip sukruvino, kas Tave taip sudraskė, Šaltini gyvojo vandens?“ Tai erškėčiai, tai žmonių rankos, aštres-

nės už erškėčius, tai didžiosios žmonijos nuodėmės!... „O Tu juos ramini ir užtari, argi nė vieno žodelio neturi erškėčiuotajai Motinai?“ Žvilgterėjo Sūnus į Motiną, žvilgterėjo krauju pasruvusiomis akimis į gretą stovintį šv. Joną ir tarė: „Štai Tavo Sūnus, štai Tavo Motina“.

Čia pastebėjome tik vieną erškėčiuotosios Marijos skausmo lašelį, o jų buvo ištisa jūra. Jei tu nesieksi Marijos dorybių ir nuodėmingai gyvensi, tai didinsi Marijos skausmus ir kentėjimus. Kai tave gyvenimas perveria skausmais ir kentėjimais, eik prie erškėčiuotosios Marijos kojų ir su Ja atviriausiai pasiguosk! Niekas kitas tavęs taip nesupras ir neužjaus, kaip Marija, Kuri yra daugiausia už visus iškentėjusi. Amen.

NAUJŲ MOKSLO METŲ PASIRYŽIMAI IR INTENCIJOS

Mokinys ar mokinė tingiai rankioja vasaros atostogų metu visur išblaškytus vadovėlius bei kitas knygas ir sunkiai atsidūsta: „Sudiev, mieloji vasara, sudiev be rūpesčio ir darbo, žaibo greitumu prašvilpusios atostogos. Jau reikia ruoštis pradėti naujų mokslo metų darbą“...

Tiesa, mieloji vasara jums davė ramaus poilsio, laisvės ir išblaškymų, bet mokslo pradžios apystovos verčia vėl susikaupti prieš didį, draugę ir rimtą naujų mokslo metų darbą. Verčia taip pat susikaupti tie Dievo namai, kur jūs per ištisus mokslo metus ugdysite savo dvasios gyvenimą. Liepsnojančios vaškinės žvakės ir Kristus altoriuje, Kuris, žvelgdamas į jūsų jaunas širdis, paslaptingai kalba: „Jūs, jaunos sielos, mylėkite Mane, Aš laiminsiu visiems šiuos mokslo metus, ne tik šiuos, bet taip pat visą mokslinį darbą“. Kartu su jumis pradėti mokslo metų maldą atėjo mokyklų vadovybės, pedagogai ir auklė-

tojai, iš kurių lūpų veržiasi nuoširdus prašymas į Kūrėją: „Viešpatie, padėk man skirtus moksleivius -es sėkmingai auklėti, kad jie būtų paruošti savarankiškam gyvenimui, kad jais galėtų pasidžiaugti visuomenė, valstybė, jų tėveliai ir jie patys". Kokia darni visų malda! kokios harmoningos ir giedrios, kaip mėlynas dangus, visų intencijos! O ką, jaunuoli-e, sako tavo jauna širdis? Tavo paslaptingai plastančios širdies atodūsiai susitiko altoriuje Kristaus viliojantį žvilgsnį, o lūpos taria lemiamą naujų mokslo metų pasiryžimą: „Kristau, Tu matai mano jauną liepsnojančią širdį ir pilną jaunystės audrų, šelstančią sielą, kartu ir pašaukimą į rimtą ir rūpestingą naujų mokslo metų darbą. Kristau, aš mokslinimosi darbo pareigą labiau branginsiu už viliojančias pramogas, sunkias ir vargingas valandas aukosiu Tau, juodos nuodėmės neįleisiu į savo širdį;visas nuodingas pagundas stumsiu nuo savęs, tingėjimas man bus svetimas ir tolimas, kaip nežinoma šalis, sekmadieniais, šventadieniais, esant progai ir kiekvieną dieną, lankysiu Tave, Kristau, altoriuje, atidengdamas be mažiausios paslapties visus savo išgyvenimus. Kristau, būk artimiausiu mano sielos draugu tiek sunkiose, tiek sielos pragiedrulių valandose; būk mano jaunystės džiaugsmo nešanti saulė!"

Po šios širdingos tavo širdies maldos ir pasiryžimų tau atsidengia nauji mokslo metų ho-

rizontai, nauji, kartu ir įdomūs mokslinio darbo plotai. Tu matai raktą, kuris atrakins visas klases, sales ir bibliotekas, kurios tol bus atviros, kol mokslo metai nebus baigti. Ir taip šie mokslo metai vieniems pradžia, kitiems įpusėjimas,o daugeliui ir paskutiniai. Bet visiems vienodai svarbu užbaigti mokslo metus laimingai. Todėl čia vėl atsidūsta tavo jautri širdis: „Viešpatie, palaimink man šiuos mokslo metus, kad jie būtų laimingi!“ Be to, mokslo įstaigos apdulkėjęs varpas irgi pradės savo tarnybą: kvies kasdieną po kelius sykius į pamokas rūpestingai jas prirengti. O sekmadieniais ir šventadieniais švelniai gaus bažnyčios varpas ir kvies į dvasios poilsį sutaurinti sunkių pamokų nuvargintą sielą.

Kartą vienoje Budapešto gimnazijoje VII kl. mokinė Emil Radič, išklausiusi kapeliono etikos pamoką apie žmogaus pašaukimą ir darbą, padarė tokias išvadas: „Aš esu neturtinga mergaitė, o mano tėveliai tiek save skriausdami atiduoda man viską, kad tik mane išmokslintų ir kad likčiau visiems naudinga. Todėl, dar mokyklos suole būdama, privalau būti sąžininga, rimta, uoli, drausminga ir gera mokinė“. Šis savęs stebėjimas ir savęs nuolatinis kontroliavimas ją padarė pavyzdingiausia visų mokinių. Ir tu, jaunuoli-e, pradedamas naujus mokslo metus, o tavo gyvenimui labai reikalingus, kai suskambės pirmas mokyklos skambutis,

kviečiąs į pirmąją šių mokslo metų pamoką, irgi padaryk pasiryžimą: „Tėveliai leidžia mane mokslan, dau ko sau išsižadėdami, kad tik būčiau visiems naudingas, todėl aš privalau būti uolus, drausmingas ir sąžiningai paruošti visą, ką auklėtojai paskiria“. Tokį tavo pasiryžimą laimins pats Kristus ir padės sėkmingai užbaigti mokslo metus ir visą mokyklinį darbą. Tada galės tavimi pasidžiaugti auklėtojai ir tėveliai, būsi naudingas visuomenei, Bažnyčiai ir žydriajai Lietuvos padangei, už kurią mūsų broliai lietuviai liejo karštą kraują ir kuriai po kruvinų kovų vargų 1918 m. iškilmingai sugaudė ilgus šimtmečius lauktos laisvės varpas. Amen.

DIDŽIOJI ŽMOGAUS IŠMINTIS

Vienas mokslininkas mirdamas paliko ant savo rašomojo stalo storos knygo formato rankraštį. Tas rankraštis buvo surištas plone virvute ir virvutės galai buvo užantspauduoti penkiomis lako antspaudomis. Ant rankraščio buvo užrašytas toks parašas: „Didžioji žmogaus išmintis". Kiek žemiau buvo kitas prierašas — pastaba: „Tą knygą tegalima skaityti tik po mano mirties". Dar nesustojo gausti gedulingi varpai, kai smalsuoliai nuplėšė nuo rankraščio raudono lako antspaudas ir patikrino, kas ten parašyta. Pirmame puslapy buvo parašytas toks posakis: „Krikščioniškoji siela, pažinti tave ir suprasti didįjį tavo pašaukimą — pasiekti nesibaigiamosios laimės amžinybę, čia ir slepiasi visa didžioji žmogaus išmintis". Po šito sakinio daugiau nieko nebuvo rašyta. Visi kiti storojo rankraščio puslapiai buvo tušti, kurie patys kalbėte kalba, kad visa kita — gyvenime yra tuščia, kaip tušti tie rankraščio puslapiai .

Tu, jaunuoli -e, savo gyvenimu rašai irgi knygą. Todėl visi tavo geri darbai bei pasielgi-

mai yra tas posakis, kuris neša nevystančios naudos tavo sielai; o visa, kas nedora, kas nesutinka su Dievo ir Bažnyčios įstatymais, yra ne tik tuščia, bet neša nesunaikinamą ir neatlyginamą skriaudą tavo sielai. Tavo išmintis privalo tau tarnauti, kad gyventum amžinybei, o ne kad atiduotum save laikinajam gyvenimui. Kristus yra pasakęs: „Aš esu pasaulio šviesa, Aš esu tiesa, kelias ir gyvenimas". Šiuose žodžiuose slepiasi išmintis, kaip žmogus privalo siekti amžinybės. Kiekvienas žmogus iš Kristaus — amžinojo šviesos šaltinio — privalo įžiebti šviesą savy, ir tik tada mokėsime eiti tais Dievo keliais, kurie veda į nesibaigiamos laimės amžinybę. Kai nusileidžia saulė, greitai užviešpatauja tamsi naktis, o kitoje žemės rutulio pusėje aušta gražus rytas. Kai užgeso Kristaus gyvybė ant kryžiaus, mums gimė Jo malonė. Malonė — tai Kristaus gailestingumo išvada, kurią padovanojo amžinybei laimėti. Tik neleisk juodai nuodėmei įsibrauti į savo sielą, kurioje pasėta pribarstytų mirtingų nuodų, o visados atidaryk sielos langus, tegu toji šviesa iš aukštybių atneša tarpstančios gyvybės tavo sielai.

Kai trūksta išminties, kaip tvarkyti gyvenimą, tai melskis. Štai miršta motina. Jos stingstančios lūpos savo 17 m. dukteriai palieka tokį testamentą: „Mylimoji mano dukryte, laikyk ir saugok savo skaistybę, mylėk tiesą ir tikėjimą, o ypač melskis už tėvelį, kad sugrįžtų į Bažny-

čią". Našlaitė dažnai lanko motutės kapą, apsodina gėlėmis ir ašaromis aplaisto. Iš kapo ji girdi tuos anksčiau ištartus motutės žodžius. Ji dažnai lanko bažnyčią ir nuolat meldžiasi už tėvelį, kuris jau senai nebeina į bažnyčią. Vieną gegužės pavasarį tėvelis neramus ir išeina pasivaikščioti. Mergaitė, pasiėmusi gėlių, nueina į bažnyčią, papuošia Marijos altorių ir su ašaromis nuoširdžiausiai meldžiasi. Kai tėvas, nerimasties pagautas, eidamas pro šalį, užsuko į bažnyčią, vien tuščio įdomumo vedamas, iš jos dukterelės lūpų veržėsi malda: „Marija, grąžink mano tėvelį Bažnyčiai, grąžink jam prarastą ramybę. Tėvas, pamatęs savo dukrelę taip karštai besimeldžiančią, susijaudina, klaupia šalia jos ir pradeda karštai melstis. Ir toje atsivertimo valandoje jis išliejo daugiau ašarų, negu duktė prie motinos kapo. Paskutiniai jo maldos žodžiai buvo: „Ačiū Tau, Dieve, sugrįžo man išmintis!"

Kiek daug žmonėms reikia tos didžiosios išminties, o kiek daug jau ją yra praradusių ir jos nebeieško. Daug jos reikia visiems, taip pat daug jo reikia ir tau. Juk siela ir amžinybė, tai dvi neribotos sąvokos, kurias bus galima tinkamai suvokti, tik įsigijus didžiosios išminties ir amžinojo išminties šaltinio — Kristaus. Amen.

MAN TĖVYNĖ BRANGI

Šiandieną, švenčiant Marijos gimimo ir tautos šventę, tikrai tinka šv. Bernardo žodžiai: „Brangią dovaną dovanojo mums šiandieną dangus“. Ir tikrai, Marija ir Jos gimimas atnešė visiems amžiams naują džiaugsmą, iš Jos gimė Mesijas, Kuris išlaisvino žmoniją iš pragaro nasrų, lygiai taip pat džiaugiasi šiandieną mūsų tauta, su nuolatine Marijos pagalba išsilaisvinusi iš svetimosios priespaudos, vėl atkūrusi nepriklausomą valstybę.

Daug kainavo tėvynės laisvė. Štai pirmųjų Lietuvos karių: kareivio Lukšio, karininko Juozapavičiaus ir kareivio Aimučio, kritusių kovose su Lietuvos priešais, pasruvę kraujuose lavonai iškvėpia karštą, tėvynės meile liepsnojantį, paskutinį atodūsį: „Man tėvynė brangi, už jos laisvę su džiaugsmu aukoju visa, kas man brangiausia: jaunystę ir gyvybę, bet mano karštas kraujas tebūna antspaudas ir laidas didžiam žygiui, Lietuvos laisvės laimėjimas!“ Lietuva, ilgų šimtmečių priespaudos išvarginta, atgavusi laisvę, vos kvėpavo, bet kupina gy-

vastingos galios, kaip liūtas, kvietė visus į didį laisvės kūrybos darbą, į kovą su Lietuvos priešais: bolševikais, vokiečiais, lenkais, bermontininkais, kolčakais ir kitais. Išgirdę lietuviai tėvynės šauksmą, tėvai su sūnumis, broliai su seserimis skubėjo į lemiančią laisvės kovą. Ypač jautrūs buvo Lietuvos moksleiviai, kurių daugelis metė knygas ir stojo į pirmųjų laisvės kovotojų eiles. Ypač jų daug buvo Šiaulių gimnazijos, žuvusiųjų vardai jų pačių krauju į rašyti į Lietuvos istoriją liks brangūs Lietuvai visiems amžiams.

Didysis tautos dainius — Maironis, tarsi pranašas, pamatė motinų ašaras, kurias išlies, todėl joms suraminti dainavo: „Oi, neverk, motinėle, kad jaunas sūnus eis ginti brangiosios tėvynės, kad pavirtęs kaip ąžuolas girių puikus, lauks teismo dienos paskutinės". Juk per Lietuvos motinų sūnų kapus ir įvyko Lietuvos atpirkimas. Atgavome laisvę, nes pats Viešpats laimino mūsų žygį. O Lietuva yra Marijos žemė ir lietuviai yra uolūs Marijos garbintojai ir tik Jos užtarimas padėjo išsilaisvinti. Argi ne stebuklas! Maži lietuvių būreliai surudijusiais šautuvais išvijo stipriai ginkluotus vokiečius, bolševikus, lenkus, kolčakus ir bermontininkus. Sekėsi todėl, kad pats Viešpats laimino atvadavimo darbą, nes lietuvio širdy švietė Kristaus kryžius ir ant kiekvieno kareivio kaklo lietuvės motinos buvo užkabintas Marijos paveikslas.

Todėl „palaiminta toji tauta, kurios valdovas yra pats Viešpats Dievas!“

Šiandieną visur savo kalba, savo mokykla, savo kariuomenė ir savo valdžia. Rodos, kad jau nieko nebetrūksta. Bet ar jau visos Lietuvos atgimimo patrijarkų: Basanavičių, Maironių, Kudirkų, Vileišių, mintys ir idėjos yra įgyvendintos? Argi mes nematome nesantaikų, nedorybių, savo krašto apvogimų — išaikvojimų pavyzdžių, net tokių dalykų, kad toje pačioje tėvynėje, kur visi vienodai liejo kraują, vieni yra jau laikomi posūniais bei podukromis, ar tai nėra mūsų tautos gėda?! Kiek daug blogybių! Jei jų yra, tai nereikia užsimerkti, kad jų nematytume, nes kitaip bus blogybių ugdymas, o ne naikinimas! Šiandieną nebepaisoma Dievo ir Bažnyčios įstatymų ir lengvapėdiškai laužiami kiekvienam žingsny. Ta proga, matau vaizdą, kaip Kristus prieš savo kančią palieka Jeruzalę, užlipa ant Alyvų kalno ir žvelgia į auksiniais saulės spinduliais nudažytą miestą. Kristaus akys patvinsta ašaromis. Kristus apverkia savo tėvynę ir tuos žmones, kurie, būdami savieji, nepriėmė jo pakvietimo. Jo akys mato, kaip svietimieji padega miestą ir kaip žiauriausiai žudomi jo tautiečiai.

Kristus globojo mūsų tautą ir padėjo jai atgauti laisvę. Bet jei mūsų tautiečiai nesiliaus darę skriaudas ir kitas baisias nedorybes ir toliau nuodėmių tvane ieškos pramogų, tai Kris-

taus gerumąs ir pagalba nuo mūsų tautos gali nusigrįžti ir Kristus su liūdesiu ir skausmu tomis pačiomis ašarotomis akimis žiūrės į mūsų tautą, kaip anais laikais žiūrėjo į Jeruzalę.

Moksleivija yra mokslinamoji tautos atranka. Ne kas kitas, kaip moksleivija, ruošiasi didžiajam tautos kultūros darbui. Todėl toji atranka privalo būti dorovinga, giliai tikinti ir vispusiškai išugdyta, kad laisvąjį Lietuvos gyvenimą nuskaidrintų visos tautos pasitikėjimu. Jei mes pradėsime vaikščioti šunkeliais, nukrypsime nuo tiesiųjų kelių, kurie veda į tautos galybę, didenybę ir jos sutaurinimą visų tautų akivaizdoje, tai mes būsime neverti savo tautos žmonės, kurie nebenori prisiminti laisvės kovotojų išlietą kraują. Jie mums iškovojo laisvę, į mūsų rankas atidavė savo tėvynę, o mes privalome jų iškovotą laisvę ne tik išlaikyti, bet ir išugdyti. Bet laisvę išlaikyti ir išugdyti pasiseks tik tada, kai Kristaus mokslo principais bus paremtas visas gyvenimas, kai Kristaus dvasia užviešpataus privačiame ir viešame gyvenime. Mes žinome, kas buvo Danielius Oconel'is. Jis iškovojo Irlandijai laisvę, ir jo paskutiniai žodžiai testamente buvo šie: „Mano kūnas priklauso Irlandijai, širdis Rymui, o siela Dievui". Mes šios šventės akivaizdoje, ryždamies ugdyti iškovotą laisvę ir siekti kultūrinių laimėjimų, darykime Aukščiausiajam priesaiką: „Mano kūnas priklauso Lietuvai, širdis Kat. Bažnyčiai, o siela Dievui". Amen.

AŠ NORIU — AŠ GALIU!

Toli atsiliko mieloji vasara ir taip maloniai be darbo ir rūpesčio praslinkę atostogos. Įsibėgėjęs mokslinimosi darbas verčia užmiršti ir tas žalias sodybas ir tuos prinokusius, vėjo linguojamus laukus, kuriuose tiek daug džiaugsmo paliko vasara ir tas pramogingas vasaros ekskursijas bei vaišingus vienų pas kitus svečiavimus. Liepia visa tai pamiršti ir pradedą gelsti rudens lapai, melancholiškais tonais grojąs vėjas, taip pat nuolat nykiai apsiniaukęs dangus ir nuolat trumpėjančios dienos. Bet ar jau jaunuolis-ė privalo liūdėti? O ne, jaunuolis-ė neprivalo žvelgti į praeitį ir jos atodūsiais varginti save. Ne, reikia žvelgti į ateitį, giedriai ir kūrybiškai nusiteikus, tuo labiau, kad prieš akis stovi dar tik vos įsibėgėtas visas mokslo metų darbas. Grįžęs moksleivis iš pamokų namo, žiūri — rytdienos pamokų sąraše sužymėtos sunkios pamokos. O čia prieš akis — sukasi viliojanti kino filma, linksma draugų kompanija ir ritminga patefono muzika. Jaunuolis stovi prie knygomis apkrauto stalo, prieš

dilemą: ruošti sunkias pamokas ar eiti pramogauti? Galop nusprendžia: „Aš būčiau bevalis, jei nemokėčiau nugalėti savęs, apleisčiau kilnią mokslinimosi darbo pareigą ir ją pakeisčiau pramoga. Jaunuolis be valios, jaunuolis be ateities". Po šio sprendimo jis uoliai paruošia pamokas, o vakare su draugu išeina atsigaivinti, pasivaikščioti.

Jaunuoli -e, juk tu visuomet turi noro išmokti bei paruošti kiekvieną dieną pamokas, bet ne visados tavęs klauso valia. Tavo norai tokie dideli, kad net neturi horizontų, o valia tokia menkutė, kad ir menko pasiryžimo negali įvykinti. Todėl, dirbant intensyvų mokslinimosi darbą, reikia išugdyti savo valią. Reikia žinoti, kad žmoguje gludi laisva valia, bet ne kiekvienam žmoguje tvirta valia. Tik tas įgyja valios jėgą, kas ją lavina. Ką reiškia valią auklėti? Kaip rankos pirštus reikia miklinti klaviatūrą vaikščioti, norint išmokti skambinti, ranka daro daug pratybų, kol įpranta rašyti,taip valiai reikia pratintis prisiversti gerus veiksmus atlikinėti. Tiesa ,valios darbas—tai sunki kova, tačiau didelis ir atpildas, kuris vilioja nugalėtoją: savęs užvaldymas, išvidinė laisvė ir harmoningas gyvenimas. Todėl visai teisingi Šillerio žodžiai: „Iš jėgos, kuri visas būtybes suvaržo, išsivaduoja tas žmogus, kuris save nugali". Ypatingai lieka didelė spraga, jei jaunuolės -io brendimo amžiuje yra valia nelavinama. Tada ne tik žalin-

gai atsiliepia į jo dabartinį gyvenimą, bet taip pat į jo ateitį. Daugelio jaunuolių sielos brendimo momentais ne todėl tragiškai mėtomos, kad perdidelės aukos, bet todėl, kad anuo laiku nedarė valios lavinimo pratybų. Žmogus be valios — tai rąstas, kurį neša upės srovė, tai toji Kristaus nurodytoji Genezareto ežero nendrė, kuri linguojama paputus mažiausiam vėjeliui.

Kaip tu, jaunuoli-e, stiprinsi savo valią? Perbėk visas dienos pareigas, tuoj gausi vaizdą, kur daug ką galėjai padaryti, o nepadarei. Pradėk nuo to, ar mokėjai save priversti sąžiningai paruošti rytdienos pamokas, gal darbo pareigą iškeitei į tuščias pramogas, ar mokėjai susivaldyti, kitam įžeidus, neparodyti kerštо? Ar vakare po sunkaus darbo turėjai valios prisiversti sukalbėti vakaro maldą bei rytą pasikalbėti su savo artimiausiu sielos draugu Kristumi? Ar sekmadieniais uoliai ėjai ir su pakelta nuotaika išklausei pamaldų. Tai vis laiptai, vedą aukštyn, o jais nelipant einama prie beviltiškumo. Ko nepadarei ir kur liko valios spragos, tuoj užtverk ir nebeatidėk.

Viliojantis pavasaris. Saulutė išsipraususi maloniai šviečia iš mėlyno dangaus. Miesto sode paukšteliai čiulba žavinančias giesmes. Viena mokinė įvargusi prie knygomis apkrauto stalo ruošia lietuvių kalbos egzaminą, kuris bus rytdieną. Atėjo dvi draugės pavadinti pasivaikščioti — pasigrožėti ir pasidžiaugti vilio-

jančiai maloniu pavasariu. — Negaliu, mielos draugės, dar mano neparuošti trys bilietai, — atsakė mergaitė. — Paruoši sugrįžus arba ryt atsikelsi anksčiau ir paruoši, eikiva. — Nori užvožti knygas, iš kurių ruošia egzaminus: — O ne, mano gerosios draugės, ką galiu šiandieną, negaliu atidėti rytdienai, aš eisiu pasivaikščioti tada, kai bus paruošti visi bilietai. — Bet tos mergaitės būtinai norėjo ją išvesti ir dar viliojo: — Eikiva, eidamos užeikime į jėzuitų bažnyčią, pasimelsime ir Dievas padės. — Ne, viskas gerai. Štai ant mano stalo matote krucifiksą — Nukryžiuotąjį, aš Jam aukoju kiekvieną dienos darbą, aš ryt, eidama į egzaminus, užeisiu į bažnyčią, kad Kristus padėtų prisiminti ką išmokau. Juk tada aš aš daug ko Kristaus galiu prašyti, kai iš savo pusės padariau visą, ką galėjau! — Mergaitės išėjo, o ji baigė ruošti bilietus. Tada daug kas vilioja ir nori atitraukti nuo tiesioginių pareigų. Bet išugdusi valia ti nuo tiesioginių pareigų. Tavo šūkis turi būti: aš noriu — aš galiu, ką galiu ir privalau šiandieną, neatidėsiu rytdienai, tada Kristus rems tavo pasiryžimus ir siekimus. Amen.

SIELA KRYŽKELĖJE

„Kai pačiame jaunystės prieaušry užgeso mano dvasinis gyvenimas, tik tada aš supratau ko netekau: iš mano didžia meile Kristui liepsnojančios širdies liko vien liūdni dvasios griuvėsiai, iš mano žydinčios jaunystės — nuvytęs šalnos pakąstas žodis; iš mano lakios dvasios, kuri oro sparnais skraidė mėslvomis padangėmis, dabar kaip pašautas aras kritau ant žemės ir kaip šaltas lavonas, jau niekados nesikels“... Taip aimanavo jauna širdis, praradusi tikėjimą, mirtinai sužeista vilingos pasaulio audros — įklimpusi į juodą nuodėmingą gyvenimą...

Arba vėl. Didysis karo vadas Napoleonas, kurio galybė spindėjo, kaip melsvoj padangėj šviečianti saulė, ir prieš kurio gyvybę lenkėsi visi anų laikų valdovai, pralaimi karą su rusais ir kitą mūšį, su sujungtomis austrų, rusų ir vokiečių kariuomenėmis prie Leipcigo ir Vaterloo, nusileido ir jo laimėjimų žvaigždė. Privertė atsisakyti sosto ir imperatoriaus garbės: menkas burinis laivas, kovodamas su okeano

audra, neša į niūrią, nuo pasaulio atskirtą šv. Elenos salą. Čia, ištremime, kai visos šviesiosios gyvenimo viltys apleido, grįžta prie prarasto Dievo. Ir, padaręs savo gyvenimo apžvalgą, rado tik vieną dieną laimingą — tai šv. komunijos diena.

Arba štai sėdi savo kabinete senelis mokslininkas, mato, kad artinasi gyvenimo vakaras, jau saulė nebeužtekės. Jis, metęs žvilgsnį į praeitį, maloniai atsidūsta: „Kiek daug viso ko apsčiai man pasaulis siūlė, bet aš neėmiau. Ką gero turėčiau, jei būčiau visu kuomi naudojęsis: daugiau nieko, kaip sąžinės priekaištą ir beprasmę tuštumą. Dabar aš džiaugiuos, nes nereikia gailėtis. Siela ir amžinybė buvo mano gyvenimo obalsiai. Jaučiu ir tikiu, kad mano siela yra verta amžinybės džiaugsmo".

Jaunuolės-jaunuolio gyvenimas stovi šioje pavojingoje gyvenimo kryžkelėje. Jei eis pirmuoju keliu — atiduos save gyvenimui ir aimanuos, kaip anoji jauna širdis, pasaulio audrų mirtinai sužeista... Jei eis antruoju keliu, gal pasiseks nors liūdnai baigiant gyvenimo valandas, kaip bangų palaužtam laivui užsikabinti ant paskutinio nulūžusio stiebo. Jei eisi trečiu keliu, tai ne tik pats nesuklysi ,bet ir kitų nesuklaidinsi.

Šiandieną tu Kristų pakvietei į savo širdį ir todėl tavo širdis daro nežemišką pasiryžimą:

„Viešpatie, kiek kartų mano dvasioje siautė baisusis ciklonas ir kiek kartų tariaus aš turįs savo širdy Tave — pačią Tiesą, Kuri nušvietė teisybės kelią; savo širdy turįs savo paties pramintą kelią — iš jo neišklysiu; savo širdy turįs Tavo gyvenimą, kurį jokia nuodėmė nesugriaus. Jei Tu, Viešpatie, su manimi, pergalė priklauso man!..."

Po to širdingo pasiryžimo ir maldos, aš noriu paklausti tavęs: O kai išeisi iš bažnyčios, ar ilgai Kristus su tavimi gyvens? Taip, Jis gyvens tol, kol tu spėsi sunkia nuodėme susitepti. Žinok, kad, išėjus tau iš bažnyčios, Kristus eis su tavimi ir pasiliks tavyje. Kai eisi gatve — Viešpats bus su tavimi. Kokia kilni mintis tave gaivina: Viešpats yra su manimi. Šį vakarą guldamas paklausk: Viešpatie, ar dar Tu esi su manimi? Taip, dar aš esu su tavimi. Koks būtų džiaugsmas tau, dangui ir žemei, jei Viešpats gyventų tavo širdy ne tik už savaitės ar kitos, bet kad tavo širdį lankytų nuolat tas brangusis dangaus svečias — Kristus, tai tavo siela niekuomet nepateks į gyvenimo kryžkelius. Amen.

SPINDINČIOS GĖLĖS

Kristus, eidamas Genezareto ežero pakrantėmis, rado daug žuvaujančių. Kristus pažvelgė į kai kuriuos ir pasakė: „Sek mane!“ Užteko vieno pasakymo, paliko tinklus ir sekė Kristų. Kaip gi nesekti To, Kuris anksčiau buvo pasakęs: „Aš esu pasaulio šviesa. Kas seka mane, nevaikščioja tamsybėse, jis turės gyvenimo šviesos.“ (Jon. 8,12). Tie išrinktieji Jo sekėjai tapo apaštalais, kurie tą šviesą, kurios taip išsiilgęs laukė pasaulis, paskleidė visiems, ir toji šviesa užliepsnojo visų širdyse. Toji pat Kristaus šviesa, tas pat Kristaus tikėjimas uždeda tėvams labai svarbias pareigas: krikščioniškai išauklėti savo vaikus, kad jie taptų uolūs Kristaus mokslo sekėjai ir vykintojai, pavyzdingi Lietuvos sūnūs ir dukros. Ypač tėvai privalo rūpintis savo vaikų auklėjimu, kai jie išeina iš tėvų globos, einant mokslus mokykloje. Juk čia jaunuoliai - jaunuolės gyvena trapiausį amžių ir tai tą, kuriame susiformuoja tolimesniojo auklėjimo pradai. Čia Kristus ir yra vienin-

telis gyvenimo švyturys, kuris padeda dvasioje subręsti.

Kiek šiandieną jaunuolei-jaunuoliui randasi begalės neieškomų progų, kurios griauna viešą padorumą, yra jų vakaro programa. Šlykščios kalbos gatvėje ir savo šeimoje, nevengimas tokių kalbų bei pasielgimų, kas jaunuoliui yra dorovės dinamitu. Todėl reikia ugdyti drąsius jaunuolius Kristaus dvasioje, kad iš jų brėstų ateities asmenybės tikėjimo ir doros dalykuose. Štai duosiu vieną kitą drąsių asmenybių pavyzdį.

Kartą viena tarnaitė pamatė lange daug parnografiškų, griaunančių jaunuolio širdy dorovę, atvirukų. Tarnaitė, užėjusi į tą krautuvę, paklausė, ar turi daugiau tokių atvirukų. Pardavėjas atnešė visą dėžę. Ji paklausė ,kiek visos kainuos. Pardavėjas pasakė, kad 39 frankai. Tarnaitė apmokėjusi, tuoj jo ir kitų pirkėjų akivaizdoje suplėšė visus atvirukus, sakydama: „Aš trims mėnesiams susiaurinau savo pragyvenimą, bet už tai sunaikinau nuodus, kuriais būtų užnuodyta ne viena jauna širdis!“ Yra net susidariusių draugijų, kurios išperka šlykščias knygas ir kitus parnografiškus dalykus, kas padoriam žmogui gėda į rankas paimti. Jaunuoli-e, pasvarstyk, ką tu gali padaryti? Gal rasi ir tu pas save, kas reikalinga sudeginti. O gal širdy tau nepadorumas susikrovė lizdus, ar jau ne laikas sunaikinti?

Arba vėl gražus jaunuolio drąsos pavyzdys. Kartą iš Paryžiaus išvažiuoja greitasis traukinys. Jaunuolis, įsėdęs į vagoną, rado tenai sėdintį apysenį generolą, krūtinę apsisagsčiusį kryžiais. Sujudėjus traukiniui, jaunuolis persižegnojo, kad Dievas laimintų ilgą kelionę. Generolas pažvelgė ir pajuokiančiai nusišypsojo: „Koks tamsta dar naivus, dar tiki į tuos prietarus.“ Jaunuolis atsakė: „Ponas generole, juk ir tamsta kryžių prie krūtinės nešioji, tai kam iš kito juoktis?“ Generolas bandė teisintis: „Mano kryžius primena mano narsumą ir garbę kare.“ Jaunuolis tęsė: „O mano kryžius primena Tą, Kurs užtikrina amžinybėje amžinąją garbę, jei pagal kryžiaus mokslą gyvensiu!“ Po to pasakymo savo širdy generolas galvojo: „Daug narsių priešų nugalėjau, bet šį sykį likau nugalėtas paprasto beginklio jaunuolio.“

Jaunuoli-e, dorovingumo ugdymas ir krikščioniškos drąsos auklėjimas — tai dvi spindinčios dorybės, kurias įsigijus, labiau puoštų tavo gyvenimą, negu gražus aprėdas, negu viskas, ką gražiausia pasaulis sugeba duoti. Amen.

MARIJA ROŽANČIAUS MĖNESĮ

Japonijos istorijoje randame labai sunkių krikščionybei laikų. Buvo išleistas žiaurus įsakymas, kuris draudė bet kokią religiją, atneštą iš kitur. Prie tokių svetimų religijų priklausė ir krikščionybė. Šis įsakymas pražudusią Japonijoje krikščionybę pradėjo slopinti. Paskutinis Japonijos misijonierius jau buvo dedamas sudeginti ant liepsnojančio laužo. Aplink laužą stovėjo apsiašaroję ir nuliūdę tikintieji. Iš jų prislėgtų krūtinių ir gedulingų veidų veržėsi klausimas:„Kas bus su mūsų tikėjimu, jei mes liekame be kunigų?“ Misijonierius, išgirdęs jų susirūpinimą, pats jau skęsdamas degančio laužo liepsnose, iškėlė ugnies apimtą dešinę ranką su rožančiumi ir sušuko: „Šio laikykitės ir išlaikysite tikėjimą!“ Tiesiog stebuklas! Japonijos katalikai per 200 metų, neturėdami kunigų ir bažnyčių, rožančių perduodami iš kartos į kartą, išlaikė gyvą krikščionių tikėjimą, kol vėl buvo leista į Japoniją vykti misijonieriams.

Niekados nebuvo tokių didelių tikėjimo pavojų, kaip šiandieną, ir niekados nebuvo taip reikalinga rožančiaus malda, kaip dabar. Šis mėnuo pavestas Marijos, dangaus ir žemės valdovės garbei. Kada-kada, bet šį mėnesį rožančiaus malda neprivalo būti pamiršta!... Gal ne vienas pasakys, kad rožančiaus maldoj kartojami paprasti žodžiai „sveika Marija!...“ Argi žodžiai „sveika Marija“ neturi savy to, ko mes Dangaus Valdovei galėtumėm maloniausia pasakyti? Juk pats angelas nebesurado gražesnio pasveikinimo. Ir tą gražiąją maldą, kurią angelo sparnai iš dangaus atnešė ant žemės, kartos su didžiausiu džiaugsmu kiekvieno mūsų širdis...

Marija Dangaus ir žemės Valdovė, atnešusi pasauliui džiaugsmą ir laimę, — ją rožančiaus malda garbina ne tik juodo vargo prislėgti žmonės, bet taip pat moksleiviai ir moksleivės. Ne tik šventieji, bet taip pat garsūs mokslo ir meno vyrai su didžiausia pagarba kalbėdavo ir kalba rožančių, kuris jiems suteikia paakinimo kūrybai. Garsusis vokiečių kompozitorius Hayden'as klausiamas, kaip jis žadinęs savy muzikos įkvėpimą, sakydavo: „Pirm, negu ką nors pradedu komponuoti, imu rožančių ir, jį sukalbėjęs, pavedu save muzikos genijui.“ Airių tautos laisvės vadas O'Conel'is per triukšmingas parlamento diskusijas, pasitraukęs nuošaliai, kalbėdavo rožančių. O kai jis paskui prabildavo, tai didžioji parlamento dalis, susi-

daranti iš jo priešininkų, likdavo jo nuomonės įtikinti. Taip pat didysis katalikybės šulas ir Bismarko nugalėtojas Vindhorst'as ant rožančiaus posmuodavo savo mintis reichstago posėdžiuose.

O Lietuvos laisvės iškovojimas, ar be Marijos pagalbos? Lietuva — Marijos žemė. Kai kautynių išvakarėse Lietuvos sūnūs rikiavosi išvyti Lietuvos priešus ir iškovoti šalies laisvę ir nepriklausomybę, tai lietuvės motinos kabino ant savo sūnų kaklo rožančių ir juos pavedė Marijos globai. Lietuva išlaisvinta, laisvė atgauta, nepriklausomybė iškovota. Marija laimino tą didį žygį, Ji norėjo, kad Lietuva — Marijos žemė būtų išlaisvinta ir pasijustų laiminga. Jei Lietuvos laisvės kovotojai Marijos pagalba išlaisvino mūsų šalį, tai mes nepamirškime garbinti Marijos rožančiumi, kad Ji padėtų krauju iškovotą laisvę išlaikyti.

Net dideli tikėjimo priešai pavojuj grįžta prie rožančiaus maldos. Kartą, Volterui plaukiant laivu, netoli Baltimorės krantų kilo baisi audra. Ir nuolat didėjanti audra taip pradėjo mėtyti laivą, kad visus keleivius apėmė šiurpulinga baimė. Jūrininkai nustebo, pamatę bedievį Volterą, baimės perimtą su rožančiumi rankose. Praslinkus audrai, vienas paklausė Volterą: „Kodėl tamsta taip greitai persimainei? Juk tamsta esi netikintis?!" Volteras atsakė:

„Filosofas yra filosofu mokslo kabinete, bet nustoja juo buvęs pavojingoj audroj."

Nors mes esame tikintys ir nesame audringos jūros pavojuj, bet jaunuoly ar jaunuolėj nekartą sukyla audra daug baisesnė, negu jūros audra. Rožančius bus mums tas jūros švyturys, kuris padės laimingai perplaukti pilną, baisiais pavojais banguojantį gyvenimą. Ir mes tada rožančiumi padėsime gražių rožių bukietą prie savo sielos ir išlaisvintojos — Marijos kojų. Amen.

MARIJA ŽIŪRI Į TAVĘ

Prieš kelis metus vienoje prancūzų politechnikumo salėje studentai rado rožančių. Didesnė studentų dalis buvo laisvamanių. Radėjį rožančių pakabino kieme ant klevo šakos ir sukvietė visus studentus, kad paaiškėtų, kieno jis yra ir kad tą studentą pajuoktų. O tuo tarpu iš būrio išeina drąsus jaunuolis, nusikabina rožančių nuo šakos ir padėkoja atradėjui: „Dėkui, mielas drauge. Šis rožančius — motinos dovana, todėl man labai brangi. Kas turi rožančių — su tuo gyvena Marija!“ Užuot pasijuokę, tie patys studentai už jo drąsumą sukėlė ovacijas. Visa tai matęs, maršalas padavė ranką jaunuoliui ir širdingai tarė: „Džiaugiuosi tavimi, mielas drauge. Kas moka drąsiai pareikšti ir ginti savo įsitikinimus, tas mokės sąžiningai ir tėvynei tarnauti! “

Šis Marijos mėnuo ir parodys, ar mes mokame drąsiai savo įsitikinimus reikšti ir ar mes norėsime būti uoliais Marijos garbintojais. Gali atsirasti ir tokių, kurie per visą Marijos mė-

nesį rožančiaus nesuras, ir per visą Marijos mėnesį nė kartą neaplankys Marijai skirtų rožančiaus pamaldų, net nežinos, ar tas mėnuo kuo nors skiriasi nuo kitų mėnesių. Geriau pavaikštinės gatvėmis ar užeis į kiną tuo laiku, kai prie Marijos altoriaus liepsnoja vaškinės žvakės, kai didelė minia žmonių varto rožančių, o jų lūpos iš širdies siunčia tyriausią savo maldą . Jei apsileidai, dar ne vėlu, gali atitaisyti ir pasidaryti uoliausiu Marijos garbintoju. Marija brangina tyras širdis ir, siųsdama motinišką žvilgsnį į tave, kviečia, kad tu šį mėnesį, nuvalęs savo širdį, Ją garbintum rožančiaus malda, tuomet Marija gyvens su tavimi ir Jos širdis bus tau paguoda ir džiaugsmas.

Marija savo garbintojams daro stebuklus. Štai, 1930 m. lietuvių ekskursijai esant Liurde, lietuviams bekalbant rožančių, įvyko stebuklingas įvykis, kuris buvo viso pasaulio spaudoje aprašytas. Tą įvykį taip pat aprašė ekskursijos dalyvis V. Uždavinys savo knygoje: „10.000 kilometrų", taip charakterizuodamas: „Prie pat mano sulenktų kelių priveža du lopšiu su dviem ligoniais. Vyras buvo išvertęs dideles baisias akis ir smarkiai išsižiojęs, veidas baisus, kaip lavono. Moteris buvo juoda, lyg žemė. Jei jos akys nebūtų sekusios Liurdietės Marijos stovylos, tai atrodytų, kad lopšy guli senas lavonas. Koks didelis žmonių naivumas, galvoju, argi galima lavonus išgydyti? Ir vėl kartoju su ki-

tais „Sveika Marija"... Tik staiga sujudėjo prie mano kojų lopšelis ir suklyko moteriškas džiaugsmingas balsas. Aš nustebime suakmenėjau. Moteriškė atsisėdo, veidas paraudo, akys pasidarė gyvos, mosuoja rankomis ir kalba itališkai. Stebuklas įvyko mano akyse. Kas jai buvo, paklausiau slaugytoją. Ji taip atsakė: „Septynius metus suparaližuota iš vietos nepajudėjo, septynius metus niekam žodžio nepratarė, o dabar juda, kalba ir jaučiasi sveika." Po šio įvykio puoliau ant kelių ir meldžiaus į Mariją taip karštai, kaip kad dar niekuomet nebuvau meldęsis." Jaunuoli-e, tavo jauna širdis neretai išgyvena pavojingiausius bandymus, jei nemylėsi Marijos ir jei sunkiose valandose nesulauksi Jos pagalbos, tavo siela liks vargšė našlaitė.

Ispanijoj vyksta žiaurus, kruvinas pilietinis karas. Prie marksistų padegtos ir liepsnose skęstančios Dievo Motinos bažnyčios vartų klūpoja penktos klasės mokinė ir ašarotomis akimis varto rožančių. Pribėgęs marksistas užsimoja kardu, tuo tarpu iš mergaitės pasidarė dangiškai spindinti Marija. Marksistas tuoj apako ir draugai nuvedė aklą namo. Tą įvykį smulkmeniškai aprašė prancūzų laikraštis „La Croix". Taip myli ir brangina Marija tas sielas, kurios Ją garbina. Marijos didelės, gražios ir dieviškos akys žvelgia į tave ir kviečia tave pamilti tyrą, neriboto gailestingumo Marijos Širdį. Amen.

MARIJA IR JAUNUOLIO KRYŽKELIAI

Mes visi žinome, kas yra Amerikos Kolumbas, bet ar mes visi mokame įvertinti jo žygį? Kai Kolumbas suplanavo plaukti būriniu laivu per klastingąjį Atlantą ieškoti naujų žemių, tai jis su savo sumanymais nuvyko į gimtąjį miestą Genua, bet čia visi jį palaikė svajotoju ir niekas jam nepritarė. Tuomet jis važiuoja pas Portugalijos karalių, bet ir iš jo negauna savo žygiui paramos. Taip Kolumbas per 18 metų ir negalėjo rasti žmonių, kurie jam pritartų ir paremtų jo sumanymą. Nusivylęs žemiškais karaliais ir jų parama, nutaria kreiptis į dangiškąjį Karalių. Nuvyksta į Seviliją, užeina į bažnyčią ir, radęs Marijos altorių, atsiklaupia ir meldžiasi: „Švenč. Panele, aš noriu surasti naujų žemių, kad ir ten įsiviešpatautų kryžius ir Kristaus mokslas. Padėk man mano kelionėje įvykinti šventąjį žygį!...“ Jo nuoširdi malda liko išklausyta. Štai visai netikėtai pasižada remti jo žygį Kastilijos kunigaikštienė Izabelė. 1492 m. rudenį trys būriniai laivai grūmėsi su audringu Atlantu ir, pasiekę krantą,

Kristaus spindintį kryžių įsmeigė į naująją žemę.

Bet gal jūs pasakysite, mes nesame Kolumbai ir šiandieną toks žygis jau nebereikalingas! Taip, su tuo ir aš sutinku. Bet leiskite jūsų paklausti, jei šiandieną jūs matote griūvant šeimos gyvenimą, matote, kaip žmonės kiekviename žingsny lengvapėdiškai laužo dorovės dėsnius, matote tiek daug visuomenėje didžiausių neteisybių ir nesąžiningumo, argi jūsų jaunos širdys, kurios liepsnoja idealais, nėra pašauktos daug didesniam žygiui, negu Kolumbas, — spindinčio kryžiaus šviesa atnaujinti žmones? Pirm, negu ruoštis į žygį kitus atnaujinti, reikia pradėti darbą nuo savęs. Pirmiausia paklausk savęs, ar moki melstis? Kas ne kas, bet moksleivė-is, kuris ruošiasi į visuomeninį gyvenimą, kuris ruošiasi būti visiems savo gyvenimu ir darbais žibintu, jei tas žibintas nešvies, tai kokiais keliais nuves žmones? Kolumbas meldėsi į Mariją, Kuri jo išklausė. Jaunuoli-e, prieš tave stovi šimtai kryžkelių ir tavo sielai lengviau paklysti, negu tamsią naktį einančiam keleiviui. Prieš tavo akis stovi dar visas gyvenimas ir ateitis, kuri slepia baisiausius pavojus ir užtvaras, kur gali nugrimsti visi šviesieji siekiai ir gražiosios ateities svajonės! Ar tu ruošies šiam rimtam gyvenimo žygiui? Ar tu manai be dangaus paramos savo žygį laimėti? Jei iš tavo širdies nesiveržia nei ryto nei

vakaro malda, jei po sunkios nuodėmės neini išpažinties ir neatnaujini ryšio su Dievu, jei tavo darbo pareiga yra menkesnė už dienos pramogą, tai savo asmenybės nesukursi — nudžiūsi, kaip audros palaužtas medis.

O tobulas gyvenimas, ar ne jaunystės pažiba? Kristaus žodžiai: „Būkite tobuli, kaip ir jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas", ar nėra taikomi tavo žydinčiai jaunystei? Kodėl vis taip šalta tavo širdis? Kaip retai vaikštai rožančiaus mėnesį į bažnyčią melstis į Mariją? Kodėl toks nerangus esi mėnesinei moksleivių komunijai, kodėl nenori, kad tas brangusis dangaus svečias — Kristus aplankytų tave ir tavy apsigyventų? Kiek daug galėjai sau ir kitiems gero padaryti, o nepadarei! Kiek daug apsileidai savo kasdieniniame ir dvasiniame gyvenime, ar ne laikas visa tai sutvarkyti?

Marija bėga su Jėzumi, kad jo nenužudytų. Erodo kardas. Taip pat melskitės prie Marijos, kad pasisektų žydinčią jaunystę išsaugoti iš klastingos juodos nuodėmės, kuri suparaližuoja visą jaunystės gyvenimą. Prieš didįjį jaunystės audringą žygį melskis karštai, kaip Kolumbas, tada spindintis Kristaus kryžius duos gyvenimo šviesos ir tą spindintį kryžių sodink į kiekvieno širdį, tada atnaujinsi save ir atnaujinsi visą visuomenę, nešdamas jai Kristaus šviesos ir taikos. Amen.

KRISTUS KARALIUS — MŪSŲ ATGIMIMAS

Kristus turi ne vieną vardą. Vadiname Jį Išganytoju, Dieviškuoju Mokytoju, Meilės Kaliniu, Amžinuoju Kunigu ir kitais vardais. Dabartinis popiežius Pijus XI pridėjo Kristui dar vieną titulą, būtent, Kristaus Karaliaus titulą ir įsteigė atskirą šventę. Ši šventė reiškia, kad Kristus yra kiekvienos teisėtos valdžios pirmasis ir aukščiausias šaltinis ir kad nėra ant žemės tokio kampelio, kur Jo karališkoji teisė nesiektų. Labai vaizdžiai išpranašavo šią teisę apie Kristų pranašas Danielis: „Ir davė Jam (Dievas) valdžią, garbę ir karalystę, ir visos tautos, giminės, kalbos turės Jam tarnauti; Jo valdžia yra amžina, kuri nebus atimta, ir Jo karalystė nebus sugriauta!" (Dan. 7,13.). Taip pat Kristus Romos valdininko Piloto paklaustas: „Tai tu esi karalius?" ramiai atsakė: „Tu pats sakai, aš esu Karalius." (Jon. 18,37.). O kai Kristus siuntė į visą pasaulį savo mieluosius apaštalus, tai štai kaip apibrėžė savo karališkas teises: „Man duota visa valdžia danguje ir ant žemės." (Mat. 28, 18).

Taip, Kristus yra Valdovas, Viešpats ir Karalius. Ir šios dienos šv. mišiose yra pasakyta apie Kristaus karalystę, kad ji yra „ teisybės, meilės ir taikos karalystė." Suvirpa iš džiaugsmo Marijos širdis, nes dangaus pasiuntinys kalba apie naują karalystę, kuri turės išaugti ant buvusios tvarkos griuvėsių ir pastatyti savo sostą ne vien senojo pasaulio centre, bet ir kiekvieno paskiro žmogaus slapčiausiuose širdies labirintuose. Išmušus dieviškojo gailestingumo valandai, turi subyrėti visos blogybės, turi nušvisti naujo gyvenimo aušra, ir dieviškosios karalystės garsas turi nuaidėti niūria stabmeldiškojo pasaulio padange... Taip, šiuose žodžiuose slepiasi visų laikų žmonijos svajonė ir ilgesys. Tokios karalystės troško visi amžiai. Ir niekados pasaulis nebuvo išbadėjęs ir išalkęs Kristaus teisybės, meilės ir taikos, kaip šiandieninis pasaulis. Gal pasiklausi kodėl? Kam klausti, kad tau pačiam labai aišku. Šiandieną paminti Delalogo — įgimties įstatymai: akiplėšiškai pateisinama silpnesniųjų skriaudimas ir švenčiausių žmogaus teisių pažeminimas. Štai 70 milijonų Didž. Karo gyvybių aukų krauju nudažyta ir išželdinusi milžiniškus plotus jau baigiančių trūnyti kryžių žemė ar nesišaukia Kristaus Karaliaus taikos? O, kaip reikia, kaip reikia, kad Kristus Karalius Evangelijos spinduliais peršviestų kerštę, neapykantoj ir vėl baisiausiose žiaurenybėse skęstantį pasaulį, nes

šiais laikais visur drįsta kištis šėtonas su savo šūkiu: „Mes nenorime, kad Kristus mums viešpatautų!...“

Ispanijoj verda žiaurus, kruvinas pilietinis karas. Sudeginus bažnyčias, vienos mokyklos būrelis mergaičių susirinko į mokytojos kambarį paminėti Kristų Karalių. Mokytoja ta proga visoms savo mokinėms padovanojo po kryželį ir dabar visos suklaupę gieda Kristui Karaliui himną. Įbėgę marksistai išplėšia iš rankų kryžius, sumeta ant žemės ir liepia kojomis sumindžioti. Bet mokytoja su mokinėmis vienu balsu atsakė: „Greičiau mus sumindžiosite, negu mes leisime sumindžioti nukryžiuotąjį Karalių. Marksistai paleidžia šūvius, ir mokytoja su mokinėmis guli pasruvę kraujuose, didvyriškai apgynę Kristaus kryžių nuo išniekinimo. Šį vaizdą puikiai atvaizdavo vienas dailininkas ir, pakabinęs Sevilijoje Dievo Motinos bažnyčioje, po juo padėjo tokį parašą: „Nekaltas mokinių ir mokytojos kraujas atpirks Ispaniją Kristui Karaliui.“ Jūsų tyros ir nekaltos širdys, pavyzdingas gyvenimas, širdingi atodūsiai Marijai nuskaidrins mūsų kraštą slėgiančias ūkanas ir karšta širdžių malda apimsite brangiąją Lietuvą Kristui Karaliui. Amen.

DIDŽIADVASĖ MARIJA

Marija buvo jauna, grakšti, graži, kilnios sielos mergaitė. Ji iš pat jaunystės, kaip ir kitos nekaltos mergaitės, darbavosi prie Jeruzalės bažnyčios. Kitos mergaitės, baigę tarnybą, ištekėdavo, o Marija savo širdį paaukojo Dievui ir pasižadėjo ją skaisčią išlaikyti visą amžių. Ji puikiai žinojo iš pranašysčių, kad jau greit ateis Mesijas. Todėl ji troško būti tarnaite tos moteriškės, iš kurios gimsiąs Mesijas. Dievui be galo patiko toks nuoširdus tos skaisčios mergaitės nusižeminimas ir ji tapo išrinkta žmonijos Atpirkėjo motina. Todėl dabar Marija supranta savo vertę ir pašaukimą, sakydama: „Didžių dalykų man padarė Galingasis." (Luk. 1,49). Iš čia ir seka visas Marijos didžiadvasiškumas.

Marijos didžiadvasiškumas išsiryškina, kai Mariją palyginame su Kristumi, tik ne kaipo Dievu, o kaipo žmogumi, nes koks gali būti palyginimas dieviškos prigimties su žmogiškąja prigimtimi? Šv. Boneventūra sako, kad Marijos

asmenybė yra nepalyginamai žemesnė už Jėzaus Kristaus asmenybę, nes Jėzus Kristus buvo Dievas ir Žmogus. Bet Jo dievybė nepasidarė žmogybe ir žmogybė nepasidarė dievybe. Žmogiškoji Kristaus prigimtis tebuvo Jo dieviškosios asmenybės savybė. Žmogiškoji Jo prigimtis liko kaip buvusi, tik jo asmenybė tą prigimtį patobulino ir išaukštino.

Apie Mariją štai ką galime pasakyti. Ji tėra žmogus. Bet kaip Kristaus žmogiškoji prigimtis per asmeninį susivienijimą su Jo dievybe buvo pašventinta, taip ir Marijos nepalyginamas garbingumas yra jos dieviškoje motinystėje. Šioje Marijos savybėje ir slepiasi Jos didybė ir didžiadvasiškumas.

Kas nori geriau suprasti Marijos didžiadvasiškumą, tas kartu su šv. Tėvais privalo įsigilinti į angelo Gabrieliaus žodžius: „Tu malonės pilnoji". Tai ne paguodos žodžiai, kuriais Dievas stiprintų savo bejėgumu nusivylusią sielą. Ne! Tai laisvo pripažinimo žodžiai, kuriais Aukščiausis pareiškia Marijai, kaip Jordano upėj Jėzui, savo meilę ir pamėgimą. Ir tai ne paprasto žmogaus, bet paties Dievo žodžiai. Taigi, Marijos dvasios pilnybė ir didybė patvirtinta paties Dievo teisingiausiu sprendimu. Iš čia seka amžinoji Marijos vertybė.

Šią Marijos didybę ir didžiadvasiškumą vertino, suprato ir sekė visų amžių žmonės, kad išugdytų savo didžiadvasiškumą. Kartą sunkiai

susirgo našlė motina. Jos 16 metų duktė Marytė ją slaugė ir uždirbo abiem maisto. Prie ligonės mažai tekdavo miegoti ir daug su rūpesčiu darbuotis ir nešti sunkią naštą. Kai motina po dviejų metų mirė, tai angelas sapne pranešė Marytei, kad jos motina buvo varginama ligos dėl didelių praeities nuodėmių ir dar mirusi turės ilgai skaistykloje kentėti. Mergaitė, kurią visą laiką stiprino Marijos gailestingoji širdis, pasiryžo važiuoti į misijų kraštus slaugyti ligonių ir savo darbus aukoti už motiną. Ir vėl atsiklaupusi ties Marijos paveikslu padaro priesaiką. Po kelių dienų Marytei peršasi jaunas, gražus jaunuolis, bet didžiadvasė Marytė nelaužo priesaikos — važiuoja į misijų kraštą. Pasvarstyk ir tu, ar tavy yra didžiadvasiškumo? Klaupkis prie Marijos ir, pažvelgęs į Jos dideles, gražias, dieviškas akis, pasiryžk: aš seksiu Tavo didžiavasiškumo bruožus, aš noriu, kad mano siela taptų didžiadvasė. Amen.

MŪSŲ DVASIA — MŪSŲ DIDYBĖ

Visais amžiais pasaulis mėgo ir mėgsta tai, kas yra didinga ir didvyriška. Graikai garbino Herkulą, spartiečiai Leonidą, žydai Dovydą, vokiečiai Zigfridą, prancūzai Napaleona, lietuviai Vytautą. Taip pat kiekviena tauta turi muzikų, rašytojų, žymių visuomenininkų ir mokslininkų. Jiems stato paminklus, rašo monografijas ir jie tautos akivaizdoje yra lyg kokia šventenybė. Taip, verta ir teisinga turėti ir gerbti didvyrius ir didžias asmenybes. O Katalikų Bažnyčia argi neturi savo tarpe asmenybių, kurios pasižymėjo didžiausiais herojiškais darbais? Nė viena tauta, nė viena šalis, nė viena valstybė negali susilyginti skaičiumi ir darbais su Katal. Bažnyčios įžymenybėmis. Todėl visai teisingai Bažnyčia jiems stato didžius meno paminklus. Bažnyčia visada moka pagerbti savo tautai pasišventusias ir pasižymėjusias asmenybes, bet ne visados valstybės moka pagerbti Bažnyčios didvyrius — šventuosius. Kartais įsiutę kumštys ir pragariška neapykanta viską paverčia dūmais ir pe-

lenais. Taip daro tie žmonės, kurie netenka dvasios ir kurie nemėgsta Kristaus šviesos. Nuodėmingas gyvenimas — jų kasdieninė duona.

Šie laikai nemoka vertinti dvasios vertenybių ir didybės. Šiais laikais žmones vilioja visokie tušti išoriniai dalykai, kurie su dvasios gyvenimu neturi nieko bendro. Geriausi sportininkai, bėgikai, plaukikai, futbolistai, boksininkai, grožio karaliai ir karalienės yra didžiausios garsenybės, o didžios dvasios žmonės ,kurie neša žmonėms dvasios neįkainojamų vertybių, yra pamiršti ir nesuprasti. Kaip klaidingai šie laikai supranta didvyriškumą. Juk didžiausi pasaulio istorijos didvyriai yra šventieji. Susivaldymas, pasiaukojimas ir savęs išsižadėjimas, argi ne dvasios didybė? Juk tai vis šventųjų spindinčios dorybės.

Mielasis klausytojau, pasvarstyk, ką tau sako šie sugretinimai: šventoji Kūdikėlio Jėzaus Teresė, kuri sužavėjo dangų ir žemę, štai ką sako: „O Jėzau, mano meile — mano pašaukimas mylėti!“ Jėzaus meilė — auka, pasiaukojimas dėl Jėzaus ir kentėjimas dėl Jėzaus,— tai jos gyvenimo šūkis. O šių laikų žmonės nutolo ir pametė Dievą: jie patys nori likti dievais.

Šv. Monika ir modernioji moteris. Pirmoji rimta, rūpestinga, ištvermingai meldžiasi už vyrą ir paklydusį sūnų, o antroji — lengvabūdė,

smalsumų gaudytoja, ieškanti tuščių progų pasilinksminti. Tai vaizdas šių dienų moterų.

Šv. Aloyzas moka tvarkingai save valdyti — išbujoja jo spindintí jaunuolio skaistybė. O šių dienų jaunuolis veda palaidą gyvenimą, mėgsta nuodėmingus pasilinksminimus, iš to seka žiaurus ir juodas dvasios gyvenimo bankrotas.

Kartą Napaleonas, ruošdamasis į karą, kreipėsi į savo karius: „Kariai, Prancūzijos sūnūs! Tūkstančiai metų jūsų garbę minės — tik atlikite savo pareigą ir pasirodykite, kaip vyrai.“ Šventieji žvelgia į mus ir taria: „Jūs, Kristaus kariai, Bažnyčios sūnūs ir dukros! Atlikite savo pareigą ir pasirodykite, kaip tikri dvasios didvyriai!“ Mes atsakykime: „Mes seksime jūsų didvyriškus darbus, nes suprantame, kad aukštesniems dalykams esame gimę ir mūsų šūkis: mūsų dvasia — mūsų didybė.“ Amen.

PALINKĘ KRYŽIAI KALBA

Kartą kapinėse ant palinkusio ir apsamanojusio kryžiaus mačiau tokį užrašą: „Buvau toks, koks tu esi — paliksi toks, koks aš esu; pasimelsk, praeivi, už mano sielą.“ Kai matei lydint numirėlį į kapus, juk iš juodo karsto girdėjai tą patį posakį. Kai lankai kapines, tai palinkę kryžiai tą pat kalbėjo... Kai našlė liejo ant vyro kapo graudžias ašaras ir gailiai aimanavo, kai motina verkė sūnaus, kritusio už Lietuvos nepriklausomybę, kai sūnus ir duktė, likę našlaičiais, laistė savo tėvelio, motutės papuoštą kapą, tai iš jų girdėjo tą patį liūdną posakį. Argi visa tai tau nesako, kad už ilgesnio ar trumpesnio laiko laukia tie palinkę kryžiai ir tavęs, ir tavo pabalę kaulai tą patį posakį kartos gyviesiems!...

Šiandieną juodas gedulo vaizdas šiurpulingai veržiasi į mūsų akis. Pati gamta skuba padidinti gedulingą nuotaiką. Baigia kristi liūdni, nugeltę lapai, kurie traukia melancholišką rudes simfoniją: „Mūsų jau viskas užbaigta...“ Kiek ten vėsioje žemėje miega — nesu-

skaitoma daugybė žmonių! Ir jie tą patį kartoja: „Jau žemėje mūsų viskas užbaigta...“ Juk visas žemės paviršius, jei imti nuo pasaulio pradžios, tai būtų vieni kapai ir kryžiai, tai kryžių miškas apjuostų visą žemės rutulį. Iš jų girdisi duslus aimanavimas: „Jau mūsų viskas užbaigta...“ O kur jų sielos?

Skaisčios ir teisingos sielos eina į dangų. Bet dauguma žmonių, mirę mažose nuodėmėse ar iš sunkių gavę išrišimą, bet dar neatsiteisę Dievui, eina į skaistyklą. O kurie miršta užkietėję nuodėmėse, eina į amžinąją kančių vietą, iš kur nebėra vilties išsilaisvinti. Bet daugumai tenka skaistykla.

Kaip vaikas, gyvendamas tarp svetimų, išsiilgsta savo tėvelių, kaip išeivis išsiilgsta savo tėvynės, kaip skrendančius paukščius ir plaukiančius debesis jis norėtų paprašyti, kad jie pasveikintų jo gimtąjį kraštą, jo tėvelius, brolius ir seseris, taip siela tūkstančius kartų labiau veržiasi ir kankinasi kančiose, atskirta nuo amžinybės. Iš tikro, žmogus, pažinęs skaistyklos kančias, su malonumu prisiimtų kentėti visus žemės kentėjimus, kad tik išvengtų skaistyklos. Koks nekartą gilus ir skausmingas dejavimas girdisi: „Pasigailėkite manęs bent jūs, mano prieteliai, nes Viešpaties ranka mane palietė.“ (Job. 19.). Tą jų pagalbos šauksmą turime išgirsti. Gal tėvas ir motina šaukia pagalbos į savo vaikus: „Mes jus auginome ir

rūpinomės jūsų ateities gerove, o jūs pamiršote mus." Gal brolis ar sesuo aimanuoja: „Taip reikia mums pagalbos, o brolis ar sesuo gailisi ištiesti pagalbos ranką." Arba vyras į žmoną, ar žmona į vyrą: „Kiek žemėje aš tau padėjau, dalinaus visa vargo našta ir skausmais, o dabar mane kenčiantį pamiršai?!" Vėl kiti skundžiasi:„ Šaltai praeina pro kapą, jų širdys šykštėja sukalbėti net amžiną atilsį..." Gal klausi, kaip pagelbėti? Daryk taip, kaip nurodo pats šv Raštas: „Šventa ir išganinga mintis melstis už mirusius", (2 Mork. 12,16.). Ypač šv. mišių auka greičiausiai išlaisvina iš skaistyklos kančių.

O kiek yra tokių, kurių niekas neatsimena. Štai 70 milijonų didž. karo aukų, kuriems mirštant prieteliška ranka neužspaudė akių ir kunigas nepalaimino į amžinąją kelionę. Taigi, nors mes šiandieną juos prisiminkime. Melskime Viešpatį, kad atvėsintų ir sutrumpintų jiems kančias. Krentą liūdni pageltę lapai, šimtai palinkusių ir apsamanojusių kryžių tarytum sako: „Ruoškitės į mirusiųjų karalystę." Todėl melskimės už juos ir kaip tie tamsūs kapai, kuriuose vakare užsižiebs liepsnojančios vaškinės žvakės, atneštų jiems šviesos iš dangaus ir dangaus pasiuntiniai išlaisvintų iš skaistyklos ir suruoštų jiems maloniausią šventę — nuvestų į didįjį amžinybės džiaugsmą, kur laimė neturi ribų paties Kristaus meilėje. Amen.

MEŠ ALKSTAME DIEVO

Žmogus yra begalinė menkybė, palyginus su Dievu, tik skraidanti žemės dulkė. Bet žmogus taip pat sutvertas į Dievo paveikslą ir panašumą, iš čia seka žmogaus didybė, kuri matuojama jo troškimais ir siekiais. Kad pažintume žmogaus didybę, reikia įžiūrėti visas sielos galias, kurios nesuvaldomai veržiasi prie viršžemiškų idealų ir be galo alksta amžinybės.

Mūsų protas alksta ir trokšta amžinosios tiesos. Jau vaikas pradeda klausinėti vyresniųjų, kodėl šis dalykas toks, o anas kitoks? O suaugusiame žmoguje tas tiesos pažinimo ilgesys yra taip didelis, kad žmonės, atsidavę tiesos ieškojimui, užsimiršta kasdieninius reikalus, tampa mokslo kankiniais. Šitas tiesos ieškojimas įgyja net tam tikro religinio atspalvio ir jo ieškomoji tiesa tampa lyg jo nauja religija. Todėl ne veltui senovės didieji mokslininkai buvo ir kunigai. Jau, rodosi, žmogus, pažinęs tiesą, turėtų pasitenkinti, bet jis supranta, kad tiesos ribos labai plačios, todėl kankina alkis visą tiesą išsemti. Argi čia nėra

amžinybės ilgesys arba troškimas pažinti amžinąjį tiesos šaltinį — Dievą? .

Mūsų valia alksta amžinybės. Visi žinome, kad mirsime. Bet mūsų siela, mūsų vidus protestuoja prieš mirtį, ji nori gyventi. O siela tyliai kalba: ne, tu nenumirsi. Pažvelk į Egipto piramides, į statomus paminklus, į įvairias emblemas, ar tai ne noras kuoilgiausiai pasilikti žmonių atminty, ar tai nepaslėptas alkis amžinybės? Ir net tie žmonės, kurie neigia amžinybę, o prablaivėjimo momentais taip aistringai jos trokšta. Toks Nitsche, kuris sarkastiškai juokėsi iš tikinčiųjų į nemarumą, savo eilėrašty „Vidunakty" ilgisi amžinybės. Ir to eilėraščio paskutiniai žodžiai: „Tačiau kiekvienas džiaugsmas nori amžinybės, nori gilios, gilios amžinybės" nusako sielos amžinybės alkį.

Žmogaus širdis — tai amžinybės ilgesio vulkanas. Šio ilgesio vedamas ne vienas ieško laimės žemėje. Ir paragavęs visa, ką tik pasaulis moka ir gali duoti, skaudžiausiai nusivilia, nes tai, ką žemėje jis pasiekia, negali ilgesio pasotinti. Ir žmogus patenka į pesimizmą, nuleidžia rankas, o kartais, jeigu jis yra be tikėjimo ir silpnesnės valios, neišlaiko šio širdies kritiško momento, išbraukia save iš gyvųjų tarpo. O kas gi tas nusivylimas ir savižudystės, ar ne atvirkščioji amžinybės ilgesio pusė?

Gabūs menininkai sukuria įstabius meno šedevrus — kūrinius ir stebėtojų dvasią pakelia iš pilko kasdieniškumo į viršžemiškas sritis. Ar tai nepasiilgtojo Dievo ieškojimas? Kas nuveda žmones į operas, koncertus ir meno muziejus, ar tai vien paprastas noras pramogos? Argi ne noras peržengti bent keliom valandėlėm pabaigiamumo ribas? Net žmonėse, kurie įklimpę į narkotikų pelkyną, ar patekę į nusižengimų tankumyną, kur nebešviečia saulė, neužgęsta amžinybės ilgesys. Štai kaip skaudžiai dūsauja atsivertęs šv. Augustinas: „Amžinasis Groži ir amžinoji Tiesa, kaip vėlai Tave pamylėjau!"

Gyvenimu nusivylęs parblokštas skaudžios gyvenimo naštos jaunuolis, vėlam rudeny, pilkoje prieblandoje klūpoja prie kryžkelėje palinkusio kryžiaus, kad pajuodavęs kryžiaus smūtkelis išgirstų jo maldavimą. Jo dejavimai buvo tokie skausmingi ir liūdni, kaip krintančių nugeltusių lapų melancholiškas kuždesys. Tai vaizdas žmonijos, kuri, kai viską praranda ir nieko, kas ją patenkintų, pasaulyje neberanda, grįžta vėl prie Dievo. Jaunuoli-e, tu turi savo širdy tai, ko tau nereikia prarasti, tu turi tyrą tikėjimą ir jo už jokią kainą neparduok, tuomet nereikės patirti paklydėlio nelaimės, o juk ne visi paklydėliai suranda Dievą. Amen.

CIESORIUS IR DIEVAS

Mes esame pratę matyti Kristaus ranką, švelniai glostančią kūdikius ir juos laiminančią; ištiestą į šelstančią audrą ir ją nutildančią; uždėtą ant ligonių ir gydančią; paliestą numirėlius ir prikeliančią iš mirties; uždėtą ant nusidėjusio galvos ir atleidžiančią jam nuodėmes. Šiuo atveju matome Kristaus ištiestą klastingiems pariziejams ranką, ant kurios guli ciesoriaus pinigas. Kristus, juos subaręs, išsprendė visiems amžiams pilietines pareigas: „Atiduokite kas ciesoriaus — ciesoriui, kas Dievo — Dievui".

Kaip Kristaus laikais, taip ir dabar netrūksta klastingumo ir neprietelingo Erodo šalininkų, kurie šaukiasi ciesoriaus ir jo įstatymų, kad pateisintų savo klastą ir juodus darbus. Kiek neteisybių ir nusikaltimų padaryta įstatymo vardu? Krikščionių persekiojimai Romos valstybėje, žiauri Prancūzijos revoliucija, krauju patvinusi Rusijos revoliucija, raudonasis Meksikos teroras, žiaurus, kruvinas pilietinis karas

Ispanijoje, jau tai pakankamai įrodė. Neronas, Robenspieras, Stalinas, Kalesas, Caballero ir kiti ginkluoti tironai irgi rėmėsi įstatymais ir neva laisvės ir teisingumo vardu skynė nekaltų žmonių galvas. Jie kaltino krikščionis katalikus už tai, kam jie atlieka pareigą: „Kas Dievo — Dievui".

Tiesa, ciesorius ar bet kuris kitas valdovas yra didis, bet jis nėra viskas. Jo valdžia yra apribota Dievo įstatymais. Dievas yra aukščiausis visų daiktų Viešpats, todėl niekas neturi teisės išleisti įstatymų, priešingų Dievo valiai. Dievo teisės yra aukštesnės už valstybės teises, todėl jos yra šaltiniu valstybių teisei, o ne atvirkščiai. Juk, anot šv. Povilo „Dievo reikia daugiau klausyti ,negu žmonių". Šis įsakymas yra privalomas ne tik pavaldiniams, bet ir viršininkams. Ciesoriaus ar kitokio valdovo valdžia yra apribota Bažnyčios teisėmis. Kristus, atpirkdamas pasaulį, įgijo į žmoniją aukščiausios teisės, ką Jis pats pareiškė: „Man duota visa valdžia danguje ir ant žemės". (Mat. 28, 18). Savo išganymo darbui tęsti paliko Bažnyčią, Kurios klausyti privalo kiekvienas valdovas ir vyriausybė, kuri atstovauja krašto valdžiai.

O mūsų kokios pareigos? „Atiduokite, kas ciesoriaus — ciesoriui, kas Dievo — Dievui". Jei valdžia ir valdovas neturi teisės prasilenkti

su Dievo ir Bažnyčios įstatymais, tai ir pavaldiniai, atlikdami savo pilietines pareigas, taip pat laikosi Dievo ir Bažnyčios įstatymų. Moksleivis-ė atliks savo pareigą, kai pasiruoš būti geru piliečiu ir gerai, sąžiningai, atlikinės savo pareigas. Moksleiviai-ės yra pašaukti būti rinktiniais piliečiais. Nes tauta, valstybė, Bažnyčia, šeima ir visuomenė laukia iš jūsų dorovingų, teisingų, sąžiningų ir savarankiškų piliečių. Kiek daug klastos ir neteisybės — tai dirva, kurią jūs privalėsite atitaisyti.

O kokia pareiga Dievui? „Kas Dievo — Dievui". Visą, ką mes turime — esame gavę iš Dievo. „Ką turi, ko nesi gavęs" — klausia šv. Povilas. Mūsų siela ir dvasios gyvenimas priklauso Dievui. Paklausk savęs, ar užlaikai kaip kad reikia užlaikyti Dievo ir Bažnyčios įstatymus? Ar tinkamai šventi šventadienį ir ar su nauda išklausai šv. mišių? Gal juodos nuodėmės ir nusižengimai yra tavo kasdieninis svečias? Ar stebi savo dvasios gyvenimą ir ar rytais bei vakarais kontroliuoji save, kad pažintum save ir darytum dvasinę pažangą? Reikia žinoti, kad sielos tobulinimas ir asmenybės ugdymas — tai kiekvieno kataliko pirmaeilė pareiga.

Šią didžiąją pareigą padės tau įgyvendinti tavo laimės ir nelaimės draugas—Kristus. Kristus, kai visos viltys tave apleis, ateis suraminti ir paguosti. Nuolat kviesk, kad į tavo širdį ateitų dangaus svečias Kristus ir nuolat

gyventų. Tai padės, kai kiekvieno mėnesio pirmą sekmadienį, išgryninęs savo sielą, pakviesi Kristų į savo širdį. Žinokite, kad esate kviečiami suledėjusiui pasauliui nešti Kristaus meilės ir šviesos šilumo. Kristus yra pasakęs: „Aš atėjau ant žemės atnešti ugnies". O jūsų šventa pareiga tą iš dangaus atneštąją ugnį kurenti ne tik savo širdy, bet taip pat būti budrioje sargyboje, kad ji liepsnotų šeimos, visuomenės ir valstybės gyvenime. Amen.

DIDVYRIŠKUMAS IR LAIMĖJIMAS

Indifirentizmas — abejotiškumas religijos ir doros dalykuose, kaip kovų tvanas, užliejo mūsų širdį. Indifirentai yra tie, kurie retkarčiais ateina į bažnyčią, mėgsta pakalbėti apie dorovės naudingumą, bet patys dorovės dėsnių ir religijos tiesų nesilaiko ir gyvenime nepraktikuoja. Jie, tiesa, nekovoja prieš Bažnyčią, bet taip pat ir sunkiose valandose Jai nepadeda. Juos galime pavadinti vien metrikuotais katalikais, kuriuos liaudis vadina „šiaudiniais katalikais". Kristus apie tokius yra labai liūdnai nusakęs: „Kadangi nesi nei šaltas, nei šiltas, tai išmesiu iš savo burnos". Norint nugalėti abejotiškumą, reikia sužadinti didvyriškumą, kurio pasėka indifirentiškumo nugalėjimas — dvasios laimėjimas.

Vengrų princas Emerikas tegyveno vos 24 metus, bet per tą trumpą savo amžių jis daugiau nuveikė, negu 80 metų išgyvenęs žmogus, nes jis buvo narsus sielos kovotojas — didvyris. Gal kas pasakys, koks iš jo didvyris, jei nėra dalyvavęs kare. Kas galėtų išdrįsti taip

neišmintingai galvoti? Tiesa, jis nešaudė patrankomis, nemėtė rankinių granatų, nekovojo su turkais, bet jis vedė lemiamą kovą su didžiausiais sielos priešais, kurie kėsinasi sugriauti žmogaus dorinį gyvenimą. Kas laimi kovą — vainikuoja pergalė, jis yra didvyris. Bet daug didesnis didvyris-ė, kas moka pats save nugalėti: stoti kaip dvasios milžinas prieš visokiausias bevertes užgaidas. Tikras didvyris yra tas, kurs, grįžęs iš žaidimų aikštės, sušilęs ir ištroškęs gali pasakyti: „Ne, aš turiu mažiausia kelioliką minučių palaukti". Didvyris yra ir tas, kurs anksti rytą pabudęs nieko nelaukdamas šoka iš lovos, nors norisi dar pagulėti. Jei kas eidamas mato gražiose langų vitrinose visokių skanumynų ar viliojančių daiktų, jis neperka vien dėl to, kad sušelptų vargšą — pasielgia didvyriškai. Kovoti su melavimu, tinginyste, keiksmu ir kitais į nuodėmę vedančiais veiksmais yra labai vertingas darbas. Aštriu kardu uždengti akis, kad jos ne viską matytų, ausis, kad negirdėtų nepadorių kalbų, fantaziją, kad neįsileistų tokių minčių, kurios pakentėtų sielos nekaltybei, yra didvyriškumas. Mes visuomet privalome žinoti, kad kova su savimi yra sunkiausia, o save nugalėti yra didžiausias laimėjimas.

O kaip tobulybės laimėjimus atsiekė šv. Emerikas? Juk ir jis išgyveno jaunystę, jis taip pat turėjo tas pačias silpnybes, kaip ir mes. Kodėl gi jis, o ne tu? Štai koks jo gyve-

nimo šūkis: „Aš nenusidėsiu, kad ir kažin kas atsitiktų“. O tu ar negalėtum pasirinkti tokį pat šūkį? Labai klystum manydamas, kad gyvendinant šį šūkį, turėtų tavy užgęsti natūralus jaunystės džiaugsmas. Gal tau atrodo, kad tada tau prisieitų ištisas dienas sielvartauti, liūdėti ir atsisakyti žaidimų ir pasilinksminimų. O ne! Galima linksmintis, tik nenusidėti! Jei mes džiaugsimės, kaip peteliškės saulės šviesoje, ir linksminsimės, kaip pavasario šventę skelbią vyturėliai, tada džiaugsis su mumis pats Dievas. Kelias į tobulybę: viskas Dievui. Mokaisi algebros, trigonometrijos, ar kitų dalykų, tu privalai galvoti: „aš mokausi, kadangi Tu, Viešpatie, nori, kad aš šviesčiau savo protą“. Jei mokaisi lietuvių, anglų,, vokiečių ar kitų kalbų, tai irgi su mintimi: „Mielas Išganytojau, aš mokausi Tavo garbei“. Kai sportuoji, irgi mąstyk: „Viešpatie, Tu nori, kad mes savo kūną grūdintume ir Tavo garbei aukoju šį žaismą“. Šis kelias veda į tobulybės viršūnę.

Gyvenimas greitai bėga ir niekam jo perdaug nėra. O jis duotas ne tam, kad beprasmiai praleistum. Todėl visą gyvenimą aukokite Dievui, tada jūsų paklaidos savaime atkris, o spindinčios jaunystės akys skelbs naująjį, sieloj prašvitusį pavasarį. Amen .

AŠ TURIU SIELĄ

Jei perkainoti visas dovanas, kurias Dievas yra davęs žmogui, tai pati didžiausia bus nemirtingoji siela. Jei Dievas leido žmogui tapti pasaulio valdovu ir naudotis viso pasaulio gerybėmis, o nebūtų davęs nemirtingos sielos, būtų tik menkas lašelis vandenynuose. Žmogus, neturėdamas nemirtingos sielos, būtų vienas iš nelaimingiausių pasauly tvarinių, nes, turėdamas savo įgimty begalinius laimės troškimus, negalėtų jų patenkinti. Juk yra žmonių turtingų ir net atsiekusių visa, ką tik pasaulis gali duoti, bet vistiek sielos troškimų pasotinti negali. Ir tada siela supranta tuos beviltiškus Saliamono žodžius: „Tuštybių tuštybė ir viskas tuštybė". Taip, viskas pasauly pranyksta, tik siela eis į amžinybę, kad amžiams patenkintų savo sielos troškimą.

Daug ir labai daug yra pamirštančių, kokią brangenybę savy nešioja — nemirtingą sielą. Ir to pasėka: daro vieni kitiems didžiausias skriaudas, spaudžia artimo ašaras ir sunkina kitų gyvenimą. Už kasdieninius malonumus,

kurie pranyks, kaip švystelėjęs žaibas, išmaino savo sielą. O Kristus mirė taip pat ir už jų sielų išganymą!...

Nesenai Kinijoje buvo suareštuotas jaunas 18 m. uolus Kristaus sekėjas Povilas Moi. Paskui liko nuvestas pas valdininką — mandariną, kur buvo verčiamas išsižadėti katal. tikėjimo. Mandarinas jam sakė: „Jei grįši į kiniečių tikėjimą, duosiu tau sidabro gabalą". „Sidabro man neužtenka", atsakė jaunuolis. Mandarinas siūlo daugiau: „Na, tai duosiu aukso gabalą". „Ir to per maža", drąsiai atsakė jaunuolis. Galų gale, mandarinas susierzinęs dar užklausė: „Tai kągi nori pagaliau?" Jaunuolis, drąsiai pažvelgęs mandarinui į akis, atsakė: „Didysis mandarine, jeigu nori, kad aš mesčiau katalikų tikėjimą, tai duok man tiek aukso, kad aš už jį galėčiau nupirkti kitą sielą". Šis drąsus jaunuolio atsakymas davė suprasti, kaip jis brangina savo sielą. Ir tą savo įsitikinimą paliudijo, lenkdamas savo galvą po aštriu budelio kardu. Juk ir tu turi sielą. O ar mokėtum taip ją branginti?

O ką tau sako šis atsitikimas? Amerikoj, Los Angelos mieste, turtuolio protestanto duktė įsitikino, kad katalikų tikėjimas yra tikrasis Kristaus tikėjimas. Ir galutinai įsitikinusi perėjo į Kat. Bažnyčią. Sužinojęs tėvas šį įvykį, pasišaukė dukterį ir jai tarė: „Mano mieloji duktė, tau užrašiau 50.000 dolerių. Jei mesi

savo tikėjimą ir pereisi į kat. tikėjimą, tai iš anksto pranešu, kad po mano mirties negausi nė cento". Mergaitė susimąstė, bet, maloniai pažvelgusi tėveliui į akis, ramiai atsakė: „Tėveli, mano siela yra daug brangesnė, negu 50.000 dolerių! Aš ją turiu ir už jokią kainą jos neparduosiu!..."

Kai tu visa kuo pasidarai abejingas, tai iš vidaus girdi tylų balsą: „Ir tu turi sielą!..." Siela, kuri verta dangaus, verta paties Dievo! Taip, aš turiu didelę brangenybę — nemirtingą sielą ir ji išvys Amžinąjį Grožį ir amžinąją Tiesą — Dievą". Amen.

MEMENTO MORI

Šiurpulingi Evangelijos žodžiai sako, kad pasaulis turės pabaigą, prieš kurią išsipildys nurodyti šventraščio ženklai. Pasaulio pabaigą galima suprasti dvejopu požiūriu: sunaikinimu žemės rutulio, kuriame gyvena žmonės, arba kiekvieno žmogaus asmenišką užbaigą—mirtį. Mes panagrinėkime antrąją pasaulio užbaigą, būtent, paskiro žmogaus užbaigą — mirtį. Juk, užsibaigus žmogaus gyvenimui, jau užsibaigia jam ir pasaulis.

Yra vienuolynų, kuriuose vienuoliai visą amžių meldžiasi ir niekuomet tarp savęs nesikalba. Tik praeidami pasisveikina ištardami vienintelį: „Memento mori!“ — atmink mirsiąs! Tik du žodžiai! Bet juodu išsprendžia gyvybės ir mirties problemą. Ir mirties valanda yra pati reikšmingiausia. Tad suprantama, kodėl šventieji vakare darydavo sąžinės sąskaitą ir tik susitaikę su Dievu eidavo į lovą su mintimi, lyg į grabą, nes niekas nežino nė dienos, nė valandos, kada Dievas gali pašaukti. Reikia būti visuomet pasirengusiam, nes tik vieną gy-

venimą žemėje tegyvensi ir jau daugiau niekuomet nebesugrįši. Gal kas pasakys, kad tas gyvenimas be galo trumpas. Taip, bet užtektinas. Teisingai sako romėnų išmintis: „Trumpas žmogui duotas gyvenimas, bet, jei išmintingai sunaudotas, yra užtektinas“. Kas iš to, kad jis būtų 100 metų ilgesnis? Palygink su amžinybe, bus tik menka dulkelė. Ne nuo gyvenimo ilgumo ar trumpumo išsispręs amžinybės problema, o nuo to, kaip jis bus sunaudotas. Todėl mirties problema žmogui ir nurodo viso gyvenimo rimtumą ir kokiu požiūriu jį vertinti.

Didžiadvasiai žmonės nebijo mirties. 1535 m. Anglijos karalius Henrikas VIII davė įsakymą įvykinti mirties sprendimą savo kanclerriui Tomui Moruj už drąsų kat. Bažnyčios teisių gynimą. Pradžioj buvo įmestas į kalėjimą ir žiauriai kankintas, kad atsižadėtų katalikybės. Kartą jį aplankė jo žmona su vaikais ir ašarodama maldavo: „Brangusis, bent mūsų pasigailėk ir nusileisk karaliui!“ Tada T. Moras tarė žmonai: „O kiek metų mes dar kartu gyvensime?“ Žmona, kiek pagalvojusi, atsakė: „Mažiausia dar 20“. O T. Moras štai ką atsakė: „Jei būtum pasakius dar tūkstantį metų, tai gal būčiau paklausęs, bet ir tai ar būtų išmintinga už tūkstantį metų prarasti amžinybę? O dar dėl 20 metų?!“ Štai kaip šis šventasis kancleris išsprendė gyvenimo ir mirties problemą, palenkdamas galvą ešafotui.

Kas supranta, kad šis gyvenimas yra tik įžanga į nesibaigiamą amžinybę, tas mirties nebijo. Artinantis nacionalistams prie Madrido, marksistai sugavo 12 tikinčių jaunuolių, nuvarė į bažnyčią ir liepė daužyti Kristaus ir Marijos statulas. „Ne, mes to niekuomet nedarysime!", atsakė jaunuoliai. „Tai kas jum svarbiau: gyvenimas ar mirtis?", užklausė įnirtę marksistai. Vienas augalotas jaunuolis išėjo iš jų tarpo ir drąsiai visų vardu atsakė: „Mes mirti nebijome, mirtis — mūsų gyvenimas!" Tada marksistai puolė, kaip žvėrys, nekaltus jaunuolius surišę ir įmetę į cementinį šulinį, apipylė benzinu ir gyvus išdegino. Iš smilkstančių dūmų ir liepsnojančių gyvų aukų girdėjosi duslūs, bet drasūs šūkiai: „Tegyvuoja Kristus Karalius, mes Tavo karžygiai žygiuojame pas Tave!"...

Kas teisus, tas nebijo mirties. Nors mums nereikia stoti į tokį žiaurų bandymą, kaip minėtiems drąsuoliams, bet mes visi privalome taip pat spręsti gyvenimo ir mirties problemą, kaip ir jie. Juk mes esame Kristaus karžygiai, todėl mirtį privalome sutikti drąsiai ir ramiai, nes už jos slepiasi paslaptingoji amžinybė. O tą žydriąją amžinybę juo greičiau laimėsime, tuo būsime laimingesni. Amen.

TURINYS

		Psl.
Įžangos žodis		5
1. I-jam Advento sekmadieniui	Susimąstymas ir atgaila	7
2. II-jam Advento sekmadieniui	Macheronto kalinys	10
3. Švč. P. Marijos Nekalto Prasidėjimo šventei	Virgo Immaculata	13
4. III-jam Advento sekmadieniui	Kurio nepažįstate	16
5. IV-jam Advento sekmadieniui	Išganymo išvakarėse	19
6. Kristaus Gimimo šventei	Kalėdų Kūdikis	22
7. II-jai Kalėdų dienai — Šv. Stepono šventei	Šv. Steponas ir šie laikai	25
8. Sekmadieniui po Kalėdų	Kristaus didybė ir mažybė	28
9. Naujiesiems Metams	Laikrodis išmušė Naujuosius metus	31
10. Sekmadieniui po N. Metų	Reikalingoji pagalba	34
11. Trijų Karalių šventei	Rytų išminčiai ir žvaigždė	37
12. I-jam sekmad. po Trijų Karalių	Kristus ir pareiga	40
13. II-jam sekmad. po Trijų Karalių	Kristus ir darbas	43
14. III-jam sekmad. po Trijų Karalių	Kristus ir mūsų išmintis	46
15. Grabnyčių šventei	Kristus pasaulio šviesa	49

16. IV-jam sekmad. po Trijų Karalių ..... Kristaus šviesos skleidėjai . 52
17. Septuagesimos sekmadienius Krikščioniškoji drąsa 56
18. Nepriklausomybės šventei .. Religija — nepriklausomybės pamatas 59
19. Seksagesimos sekmadieniui .. Kelkis iš nedorybių 63
20. Quinquagesimos sekmadieniui ..... Didžioji Meilė 66
21. Pelenų dienai ..... Rimtis ir susikaupimas 69
22. I-jam gavėnios sekmadieniui Šių laikų pasaulis išduoda Kristų 72
23. Šv. Kazimiero šventei ..... Šv. Kazimieras — Lietuvos globėjas 75
24. II-jam gavėnios sekmadieniui Neišsiginkime, bet sekime Kristų 79
25. III-jam gavėnios sekmadieniui ..... Kas Tu esi? 82
26. IV-jam gavėnios sekmadieniui ..... Kristaus kryžius 85
27. Kristaus Kančios sekmadieniui ..... Kenčiantis Kristus 88
28. Verbų sekmadieniui ..... Osanna ir nukryžiuok? 91
29. Pirmajai Velykų dienai ..... Prisikėlimas 94
30. Antrajai Velykų dienai ..... Viešpatie, pasilik su manimi! 97
31. Atvelykio sekmadieniui ..... Amžinybės ilgesys 100
32. II-jam sekmadieniu po Velykų ..... Nepastovumas ir laimė 103
33. III-jam sekmadieniu po Velykų — Motinos dienai ..... Marija ir motina 106
34. IV-jam sekmadieniui po Velykų ..... Marija ir širdis 110
35. V-jam sekmadieniui po Velykų ..... Šv. Teresėlė ir Marija 113
36. Kristaus įžengimui į dangų .. Marija ir džiaugsmas 116
37. Sekmadieniui po Įžen. į dangų ..... Per Mariją prie Kristaus 119

38. Sekminėms ..... Dangiškoji ugnis 122
39. Antrajai Sekminių dienai .. Šv. Dvasia ir mes..... 125
40. Švč. Trejybės šventei ..... Myliu Dievą triasmenį 128
41. Dievo Kūno šventei ..... Kristus Eucharistijoje 131
42. II-jam sekmadieniui po Sekminių ..... Religija—jaunatvės džiaugs- 134
43. III-jam sekmadieniui po Sekminių ..... Jėzaus širdis 137
44. IV-jam sekmadieniui po Sekminių ..... Aš esu katalikas 140
45. Šv. šv. Petro ir Povilo šventei ..... Bažnyčios rūmas 143
46. V-jam sekmad. po Sekminių Judas grįžta 146
47. VI-jam sekmad. po Sekminių Šių laikų Pilotai 144
48. VII-jam sekmad. po Sekminių ..... Kelias atgal..... 152
49. VIII-jam sekmad. po Sekminių ..... Ką mąstai apie Dievą ir gyvenimą? 155
50. IX-jam sekmad. po Sekminių Didžioji dilema 158
51. X-jam sekmad. po Sekminių Tau reikia šviesos 161
52. Švč. P. Marijos Dangun Ėmimo šventei ..... Marijos dorybių grožis 164
53. XI-jam sekmad. po Sekminių Socialinis jausmas 167
54. XII-jam sekmad. po Sekminių ..... Liepsnojantį širdis 170
55. XIII-jam sekmad. po Sekminių ..... Erškėčiuotoji Marija 173
56. Mokslo metų pradžiai ..... Naujųjų mokslo metų pasiryžimai ir intencijos 177
57. XIV-jam sekmad. po Sekminių ..... Didžioji žmogaus išmintis .. 181
58. Tautos šventei (rugs. 8 d.).. Man tėvynė brangi... 184
59. XV-jam sekmad. po Sekminių ..... Aš noriu — aš galiu! 188

60. XVI-jam sekmad. po Sekminių ..... Siela kryžkelėje 192
61. XVII-jam sekmad. po Sekminių ..... Spindinčios gėlės 195
62. XVIII-jam sekmad. po Sekminių ..... Marija rožančiaus mėnesį 198
63. XIX-jam sekmad. po Sekminių ..... Marija žiūri į tave... 202
64. XX-jam sekmad. po Sekminių ..... Marija ir jaunuolių kryžkeliai 205
65. Kristaus Karaliaus šventei.. Kristus Karalius — mūsų atgimimas 208
66. XXII-jam sekmad. po Sekminių ..... Didžiadvasė Marija 211
67. Visų Šventųjų šventei ..... Mūsų dvasia — mūsų didybė 214
68. Vėlinių dienai ..... Palinkę kryžiai kalba..... 217
69. XXIII-jam sekmad. po Sekminių ..... Mes alkstame Dievo..... 220
70. XXIV-jam sekmad. po Sekminių ..... Ciesorius ir Dievas 223
71. XXV-jam sekmad. po Sekminių ..... Didvyriškumas ir laimėjimas 227
72. XXVI-jam sekmad. po Sekminių ..... Aš turiu sielą 230
73. Paskutiniajam sekmadieniui po Sekminių ..... Memento mori 233

KAINA 4,— Lt.

10 ?

2,90 €

M. Adomavičiaus sp. Kaunas, Laisvės al. 14. Tel. 242(